

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ АЛЕЯТА НА ПРОКЪЛНАТИТЕ

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2001

chitanka.info

На Дел Доулинг — благодаря ти, че се грижи за котките

Чайката сякаш висеше във въздуха с неподвижни криле.

Хел Танър щракна с показалец и угарката на пурата му я улучи. Птицата нададе дрезгав крясък и рязко се издигна на петнадесетина метра, ала той не успя да разбере дали изписка повторно.

Защото чайката изчезна.

Едно-единствено бяло перце се носеше в бурното небе, прелетя над ръба на скалата и се спусна към океана. Танър се подсмихна под мустак. Вятърът продължаваше да реве, вълните яростно се разбиваха в брега. Той свали крака от кормилото на мотора си, вдигна стойката и потегли.

Бавно се спусна по склона, стигна до пътеката, набра скорост и когато излезе на магистралата, вече караше с осемдесет. Наведе се напред и увеличи скоростта още повече. Пътят беше абсолютно пуст и той натисна газта докрай. Сложи очилата си и светът стана лайнян — какъвто всъщност му изглеждаше и без тях.

Всички стари символи бяха изчезнали от якето му и свастиката, сърпът и чукът, и особено средният пръст му липсваха. Липсваше му и старата емблема. Може би щеше да намери друга в Тиуана и да накара някоя женска да му я зашие, и... Не. Нямаше начин. С всичко това вече бе свършено. Знаците щяха да го издадат и нямаше да оцелее дори и ден. Трябваше да продаде своя „Харли Дейвидсън“, да стигне до крайбрежието и да види какво ще открие в другата Америка.

Спусна се по поредния хълм и пое нагоре по следващия. Профуча през Лагуна Бийч, Капистрано Бийч, Сан Клементе и Сан Онофре. Зареди бензин в Оушънсайд, мина през Карлсбад и през всички мъртви градчета по брега преди Солана Бийч Дел Мар. Но пред Сан Диего го чакаха.

Той видя блокадата и обърна — сигурно се смаяха как го направи толкова бързо при такава скорост. Но Танър вече се отдалечаваше от тях. Чу изстрели. После чу сирените. Натисна два пъти клаксона в

отговор и настъпи газта до дупка. Моторът се понесе напред и той се зачуди дали се свързват с някого по радиостанцията.

След десет минути от тях нямаше и следа. Изтекоха още петнадесет.

Изкачи се по друг хълм и в далечината видя втората блокада. Бяха го сгасчили.

Огледа се за отклонения, ала нямаше.

И полетя право към втората блокада. Нищо не му пречеше да опита.

Абсурд!

Цялото платно беше преградено с коли. Имаше дори и отстрани, на банкета.

Танър натисна спирачки в последния момент, вдигна мотора на задното колело, обърна и се насочи срещу преследвачите си.

Те бяха шестима. Зад гърба му зави нова сирена.

Отново удари спирачка, свърна наляво, натисна газта и скочи. Моторът продължи напред, а той падна на земята, претърколи се, изправи се и побягна.

Чу свистенето на гуми, после трясък, после пак се разнесоха изстрели. Целеха се над главата му, ала Танър не го знаеше. Искаха го жив.

След петнадесетина минути го приклешиха до някаква скала. Бяха много. И имаха пушки.

Той хвърли гаечния ключ, който държеше, вдигна ръце и каза:

— Печелите, граждани.

Сложиха му белезници и го върнаха при колите. Натицаха го на задната седалка на една от тях и от двете му страни седнаха полицаи. Друг се настани до шофьора. В скута му имаше пистолет.

Шофьорът запали двигателя, включи на скорост и пое по магистрала 101.

Мъжът с пистолета се обърна и го зяпна през бифокалните си очила, зад които очите му приличаха на пясъчен часовник, пълен със зелен пясък. Наблюдава го втренчено десетина секунди, после рече:

— Постъпи глупаво.

Хел Танър също го гледаше. Само го гледаше.

— Много глупаво, Танър.

— А, не знаех, че говориш на мен.

— Нали те гледам.

— И аз те гледам. Здравсти.

— Жалко, че трябва да го доставим в добра форма, след като смачка колата с проклетия си мотор — каза шофьорът, без да откъсва очи от пътя.

— Още не е късно за някой нещастен случай. Може да падне и да си спуска едно-две ребра, нали? — обади се мъжът от лявата страна на Танър.

Другият отдясно не каза нищо, но онзи с пистолета бавно поклати глава.

— Само в случай, че се опита да избяга. Лос Анджелис го иска в добра форма.

— Защо се опита да се чупиш, приятел? Нали знаеше, че все някога ще те пипнем?

Танър сви рамене.

— Защо ме арестувате? Не съм направил нищо.

Шофьорът се подсмихна.

— Ха, защо! Точно защото не си направил нищо, а трябваше да направиш нещо. Спомняш ли си?

— Не дължа нищо на никого. Помилваха ме и ме пуснаха.

— Слаба ти е паметта, малкия. Когато вчера те освободиха, ти даде обещание на народа на Калифорния. Вече минаха доста повече от двайсет и четирите часа, които поиска, за да уредиш делата си. Ако искаш, можеш да им кажеш „не“ и помилването ти ще бъде отменено. Никой не те насилва. Тогава през остатъка от живота си ще чукаш камъни. Изобщо не ни пука. Чух, че вече са намерили друг.

— Дайте ми цигара — рече Танър.

Мъжът отдясно запали една и му я подаде.

Той вдигна окованите си ръце и я взе. Докато пушеше, тръскаше пепелта на пода.

Когато минаваха през градчета или навлизаха в участък с по-натоварено движение, шофьорът надуваше сирената и включваше мигащата червена лампа. Сирените на другите две патрулни коли, които ги следваха, също се присъединяваха. Изобщо не натиснаха спирачка чак до Лос Анджелис и се свързваха с колегите си по радиостанцията на всеки няколко минути.

Разнесе се грохот и ги връхлетя облак от прах и чакъл. В долния десен ъгъл на бронираното предно стъкло се появи малка пукнатина. Камъните трополяха по предния капак и покрива, гумите хрущяха по засипващия път чакъл. Прахът висеше във въздуха като гъста мъгла. След десет секунди излязоха от облака.

Всички погледнаха нагоре.

Небето бе станало лилаво с черни ивици, които минаваха от запад на изток. Те се разширяваха и стесняваха, понякога се сливаха. Шофьорът вече беше включил фаровете.

— Май се задава кофти буря — каза мъжът с пистолета.

Шофьорът кимна.

— На север изглежда още по-зле.

Високо във въздуха над тях се надигна вой и тъмните ленти продължиха да се разширяват. Звукът се усили и се превърна в постоянен рев.

Ивиците се сляха и небето стана черно като в нощ без звезди и луна. Наоколо се спускаха тежки облаци прах. От време на време по покрива на колата изтрополяваше някой по-едър камък.

Шофьорът включи сигналната лампа, наду сирената и натисна газта. На север започна да се разширява синьо пулсиращо сияние.

Танър допуши цигарата си и полицаят му даде друга. Сега пушеха и петимата.

— Знаеш ли, имаш късмет, че те хванахме, момче — каза мъжът отляво. — Щеше ли да ти хареса с мотор в такова време, а?

— Да — отвърна Танър.

— Ти си побъркан, бе.

— Не. Щях да се оправя. Нямах да ми е за пръв път.

Когато стигнаха в Лос Анджелис, синьото сияние беше изпълнило половината небе, осеяно с розови петна и мътножълти жилки, които стигаха далеч на юг. Оглушителният рев заплашваше да спуга тъпанчетата им. Кожата им настръхваше. Когато оставиха колата и пресякоха паркинга, за да се насочат към голямата сграда с колони и фриз, трябваше да викат, за да се чуват.

— Добре, че стигнахме навреме! — каза мъжът с пистолета. — По-бързо! — Петимата ускориха ход и се запътиха към стълбището.

— Може да започне всеки момент! — извика шофьорът.

На влизане в паркинга сградата беше приличала на ледена скулптура. Движещите се светлини в небето играеха по повърхностите ѝ и хвърляха студени сенки. Сега обаче изглеждаше като направена от восък, готова да се стопи от топлината на проблясъците.

Кожата на лицата и ръцете им придоби безкръвен, мъртвешки вид.

Бързо се качиха по стълбището и дежурният ги пусна да влязат през малката врата вдясно от тежката метална двукрила порта, която представляваше главният вход. Когато видя Танър, той откопча кобура си, после заключи и сложи веригата на вратата.

— Накъде? — попита мъжът с пистолета.

— На втория етаж — отвърна дежурният и кимна към стълбището вдясно. — Горے продължавате направо до големия кабинет в дъното на коридора.

— Благодаря.

Ревът бе значително приглушен и на изкуствената светлина в сградата всичко отново придоби естествен вид.

Качиха се по витото стълбище и закряха по коридора, който водеше към дъното. Когато стигнаха до последния кабинет, мъжът с пистолета даде знак на шофьора.

— Почукай.

Отвори им жена, която понечи да каже нещо, после, щом видя Танър, затвори уста и кимна. Отдръпна се и широко отвори вратата.

— Заповядайте — рече жената, отиде до бюрото си и натисна един бутон. Разнесе се глас:

— Да, госпожо Фиск?

— Доведоха онзи човек, господине.

— Да влязат.

Тя отиде до една тъмна врата в дъното и я отвори.

Влязоха. Едрият мъж зад покритото със стъкло бюро се отпусна на стола си, оплете късите си пръсти пред увисналата си, тлъста брадичка и погледна новодошлите с очи, съвсем малко по-тъмносиви от косата му. Гласът му беше мек и леко дрезгав.

— Седни — каза той на Танър, после се обърна към другите: — Изчакайте навън.

— Този тип е опасен, господин Дентън — отвърна мъжът с пистолета, докато Танър се настаняваше на стола, поставен на около

метър и половина пред бюрото.

Стоманени капаци покриваха трите прозореца на кабинета и макар че не можеха да виждат навън, мъжете се досещаха за фуриите, които вилнееха там, по отекващия в стаята тропот, напомнящ на картечен огън.

— Знам.

— Е, той е с белезници. Искате ли пистолет?

— Имам.

— Добре тогава. Ще чакаме навън.

После излязоха.

Докато вратата се затвори, двамата се наблюдаваха.

— Уреди ли всичките си дела? — попита Дентън. Танър сви рамене. — Как всъщност ти е малкото име? Даже според архивите...

— Хел^[1] — отвърна Танър. — Наистина се казвам така. Аз съм седмото дете в семейството и когато съм се родил, акушерката попитала стареца: „Как да го запишем в кръщелното?“ „По дяволите!“ — изругал баща ми и си тръгнал. Поне така твърди брат ми. Никога не съм виждал баща си, за да го попитам дали е истина. Той се чупил още същия ден. Обаче ми звучи логично.

— Значи ви е отгледала майка ви, така ли?

— Не. Тя се гътнала две седмици по-късно и ни взели разни роднини.

— Разбирам — рече Дентън. — Все още имаш шанс. Искаш ли да опиташ?

— Ти какъв си всъщност? — попита Танър.

— Министър на транспорта на Калифорнийската държава.

— Какво общо има това пък с транспорта?

— Аз координирам нещата. Спокойно можеше да е министърът на здравеопазването или на съобщенията, но това попада по-скоро в моята област. Познавам машините, знам шансовете...

— И какви са шансовете?

Дентън за пръв път сведе очи.

— Ами, опасно е...

— Никой никога не го е правил, освен оня смахнат, дето е донесъл съобщението. И той е мъртъв. Откъде знаеш какви са шансовете?

— Така е — бавно отвърна Дентън. — Мислиш си, че това е самоубийство, и сигурно си прав. Працаме три коли с по двама шофьори. Ако поне един успее да се приближи достатъчно, сигналите, които излъчва, могат да насочат някой бостънски шофьор. Но не си длъжен да го правиш, нали знаеш?

— Знам. Мога да прекарам остатъка от живота си в затвора.

— Убил си трима души. Можеше да получиш смъртна присъда.

— Но не получих. Няма смисъл да говорим за това. Виж сега, не искам да умра, но и другата възможност не ми харесва.

— Имаш избор. Обаче ако се съгласиш и успееш, присъдата ти ще бъде отменена. Калифорнийската държава дори ще плати за онзи мотор, който си откраднал, и за полицейската кола, в която си го блъснал.

— Много благодаря. — Вихърът зад стената виеше и капациите се тресяха като луди.

— Ти си много добър шофьор — каза Дентън. — Карал си почти всякакви превозни средства. Даже си се състезавал. Когато си се занимавал с контрабанда, всеки месец си пътувал до Солт Лейк Сити. Не са много шофьорите, които биха се осмелили да го направят, дори днес.

Хел Танър си спомни нещо и се усмихна.

— И си бил блестящ в единствената законна работа, която си вършил. Ти си единственият, който е можел да превозва пощата до Албъкърки. Откакто са те уволнили, само неколцина са се наемали да го правят.

— Не бях виновен аз.

— Бил си най-добрият и по Сياتълския маршрут — продължи Дентън. — Така твърди шефът ти. Опитвам се да ти кажа, че от всички, с които разполагаме, ти навярно имаш най-голям шанс да успееш. Точно затова сме снизходителни към теб. Но повече не можем да си позволим да чакаме. Просто кажи „да“ или „не“. Ако се съгласиш, тръгваш след един час.

Танър повдигна окованите си ръце към прозореца и попита:

— В тая гадост?

— Колите могат да издържат на бурята.

— Ти не си наред.

— Дори в този момент умират хора — отвърна Дентън.

— Така че още няколко няма да променят нещата. Не може ли да почакаме до утре?

— Не, един човек даде живота си, за да ни донесе съобщението! И трябва колкото може по-бързо да пресечем континента, иначе всичко се обезсмисля! Колите трябва да потеглят веднага, въпреки бурята! Твоето мнение по въпроса не струва и пукната пара в сравнение с всичко това! Единственото, което искам от теб, е една дума.

— Трябва да хапна нещо. Не съм...

— В колата има храна. Какъв е отговорът ти?

Хел погледна тъмния прозорец, после каза:

— Добре. Ще мина по Прокълнатия път. Обаче няма да тръгна преди да получа пълна гаранция.

— Всичко е готово.

Дентън отвори едно чекмедже, извади дебел плик и измъкна от него лист хартия с държавния печат на Калифорния. Стана, заобиколи бюрото и подаде листа на Танър. Хел дълго го разглежда и накрая каза:

— Тук пише, че ако стигна до Бостън, ще получа пълно опрощаване на всички престъпления, които съм извършил в Калифорния...

— Точно така.

— Това включва ли и ония, за които може да не знаете, ако някой по-късно ги разкрие?

— Нали така пише — „всички престъпления“.

— Добре, съгласен съм, шишко. Свали ми гривните и ми покажи колата.

Дентън мина зад бюрото, седна и го погледна.

— Искам да ти кажа още нещо, Хел. Ако се опиташ да изчезнеш някъде по пътя, другите шофьори имат заповед да открият огън по теб и да те направят на пепел. Ясна ли ти е картинката?

— Да — отвърна Хел. — Сигурно и аз трябва да им направя същата услуга, нали?

— Точно така.

— Ясно. Може да стане забавно.

— И аз си мислех, че ще ти хареса.

— Виж, ако ме откопчаеш, ще те освободя от присъствието си.

— Не и преди да ти кажа какво мисля за теб.

— Добре, щом искаш да си губиш времето и да ме обиждаш, докато умират хора...

— Млъкни! Не ти пука за тях и ти го знаеш! Искам само да ти кажа, че те смятам за най-долното човешко същество, което съм срещал. Убивал си хора, изнасилвал си жени. Веднъж си извадил очите на един човек просто за удоволствие. Имаш две присъди за търговия с наркотици и три — за сводничество. Ти си пияница и отрепка и според мен не си се къпал, откакто си се родил. След войната ти и твоите бандити тероризирахте свестните хора, които се мъчеха да оцелеят. Ти си ги крал и си им измъквал парите със заплаха за физическо насилие. Ще ми се да те бяха убили по време на Голямата чистка като другите. Ти си човешко същество само от биологическа гледна точка. Просто не си способен да живееш в нормално общество. Единственото ти ценно качество е, че рефлексите ти са малко по-бързи, мускулите ти са малко по-здрави, погледът ти е малко по-остър от нашите, така че можеш да седиш зад волана и да минаваш навсякъде, където има път. И тъкмо заради това Калифорнийската държава е готова да ти опрости безчовечността, ако използваш това свое единствено ценно качество, за да помогнеш, вместо да правиш злини. Аз не го одобрявам. Не искам да завися от теб, защото ти не си в състояние да носиш отговорност. Искан ми се да умреш и макар да се надявам, че някой ще успее, моля се този някой да е друг. Мразя те. Е, вече получи помилването си. Колата е готова. Да вървим.

Дентън се изправи. Беше висок около метър и седемдесет. Танър също стана, изгледа го отвисоко и се захили.

— Ще успея — каза той. — Оня от Бостън е успял и е умрял, но аз ще успея и ще остана жив. Стигал съм чак до Мисис Ип.

— Лъжеш.

— Не лъжа. И ако някога разбереш какво съм правил там, спомни си, че тоя лист хартия е в джоба ми — „всички престъпления“ и така нататък. Не беше лесно, пък и извадих късмет. Обаче успях, а никой от твоите познати не може да се похвали с такова нещо. Това е горе-долу половината път и щом съм стигнал дотам, ще мина и другата половина.

Тръгнаха към вратата.

— Не ми се ще да ти го казвам — рече Дентън. — И все пак — желая ти успех. Обаче не заради тебе.

— Да, знам.

Министърът на транспорта отвори вратата и каза:

— Свалете му белезниците. Ще пътува.

Полицаят с пистолета подаде оръжието на мъжа, който бе дал цигари на Танър, и затършува в джобовете си. Намери ключа, свали белезниците му и ги закачи на колана си.

— Ще дойда с вас до гаража — каза Дентън.

Когато излязоха, госпожа Фиск отвори чантата си, извади броеница и сведе глава. Помоли се за Бостън и за душата на неговия покоен пратеник. Помоли се дори за Хел Танър.

Камбаната биеше. Монотонният ѝ екот изпълваше площада. В далечината биеха и други камбани и заедно образуваха демонична симфония, която продължаваше от зората на времето или поне така изглеждаше.

Франклин Харбършир, президент на Бостън, преглътна студеното кафе и запали угасналата си пура. После за шести път взе доклада за смъртността, прочете последните данни и пак го хвърли настрани.

Бюрото му беше покрито с листове хартия, покрити с цифри, покрити с пепел, и това бе лошо.

След седемдесет и шест часа безсъние нищо не му се струваше логично. И най-малко опитът за цифрово изразяване на смъртността.

Той се отпусна на тапицирания с кожа стол, стисна клепачи, после отвори очи. Боляха го като рани.

Знаеше, че данните вече са остарели. И че поначало са неточни, тъй като много от жертвите просто не бяха открити.

Камбаните му показваха, че неговата държава бавно потъва в мрака, който винаги лежи на сантиметър под живота и чака с ненаситно раззината паст.

— Защо не се приберете вкъщи, господин президент? Или поне да подремнете? Ние ще следим...

Той премигна и погледна дребния мъж, чиято вратовръзка отдавна беше изчезнала наред с тъмния му костюм и чието ъгловато лице бе покрито с неколкодневна тъмна четина. Само преди секунда Пийбоди го нямаше. Дали не беше заспал?

Той вдигна пурата си и видя, че пак е угаснала.

— Благодаря, Пийбоди. Няма да мога да заспя, даже да опитам. Просто съм си такъв. Не мога да правя нищо друго освен да чакам тук.

— Ами тогава... искате ли топло кафе?

— Да, благодаря.

Пийбоди като че ли отсъства само няколко секунди. Харбършир премигна и видя до дясната си ръка чаша димящо кафе.

— Благодаря, Пийбоди.

— Последните данни току-що пристигнаха. Изглежда, че намаляват.

— Това сигурно е лош признак. Все по-малко хора пишат доклади... Единственият начин да проверим е да преброим живите — ако някой остане жив, — когато всичко това свърши, и после да ги извадим от броя на предишното население. Изобщо не вярвам на тези данни.

— Аз също, господин президент.

Харбършир опари езика си с кафето и дръпна от пурата.

— Шофьорите може вече да са успели и да идва помощ.

— Възможно е — отвърна президентът.

— Тогава защо не ми позволите да ви донеса одеяло и възглавница — и после да си полегнете и да поспите. Не можете да направите нищо друго.

— Няма да мога да заспя.

— Ще ви намеря уиски. Две глътки ще ви помогнат да се успокоите.

— Благодаря. Бих пийнал малко.

— Даже шофьорите да не успеят, това нещо може да престане и само, нали знаете.

— Възможно е.

— Вече всички си стоят вкъщи. Накрая стигнахме до заключението, че не бива да се събираме.

— Добре.

— Някои напускат града.

— Добра идея. И да се насочат към хълмовете. Може да си спасят кожата — или нашата, ако са го пипнали.

Той отново отпи от кафето, този път по-предпазливо. После се загледа в синкавите спирали дим над пепелника.

— Ами грабежите? — попита Харбършир.

— Продължават. Тази вечер полицията вече уби десетина души.

— Само това ни трябва — още смърт. Прати съобщение на началника на полицията. Да се опитват да ги арестуват — или само да ги раняват, ако е възможно. Обаче хората трябва да си мислят, че ченгетата все още стрелят, за да ги убият.

— Слушам.

— Ще ми се да можех да поспя. Наистина, Пийбоди. Просто вече не издържам.

— Смъртта ли, господин президент?

— И нея.

— Искате да кажете чакането, нали? Всички се възхищават на издръжливостта ви...

— Не, не чакането, по дяволите!

Той отново отпи от кафето и издиша голям облак дим.

— Тия проклети камбани. — Президентът посочи към нощта навън. — Направо ме побъркват!

Слязоха на третия подземен етаж и Танър видя три коли и петима мъже, които седяха на пейките до стената.

И позна единия.

— Дени — каза Хел, — я ела насам. — Високият строен русокос младеж с каска в дясната ръка се изправи и се приближи до него. — Какво правиш тук, по дяволите?

— Аз съм вторият шофьор в трета кола.

— Ти имаш сервиз и не си си цапал ръцете. Защо си тук?

— Дентън ми предложи петдесет бона.

— Мамка му! — изруга Хел. — Каква полза от тях, ако си мъртъв!

— Трябват ми.

— За какво?

— Ще се женя.

— Мислех, че и така се справяш добре.

— Да, но искам да си купя къща.

— Момичето ти знае ли с какво се захващаш?

— Не.

— И аз така си помислих. Виж, аз трябва да го направя, нямам друг изход. Но ти...

— Решението е мое.

— Ще ти кажа нещо. Иди в Пасадина на онова място, където играехме като малки — при скалите с трите големи дървета, нали си го спомняш?

— Да.

— Застани до средното дърво. Издълбал съм инициалите си на кората. Направи седем крачки и копай на метър — метър и двайсет. Разбра ли?

— Да. Какво има там?

— Моето наследство, Дени. Един метален сандък, сигурно вече съвсем е ръждясал. Разбий ключалката. Пълен е с талаш. Вътре има оловна тръба, запечатана в двата края. В нея ще намериш малко повече от пет бона. Парите са чисти.

— Защо ми го казваш?

— Защото вече са твои — отвърна Танър и го фрасна по брадичката.

Дени падна и той го изрита три пъти в ребрата преди ченгетата да го хванат и да го дръпнат настрана.

— Глупак! — викна Дентън. — Побъркан глупак!

— Да бе — изсумтя Хел. — Обаче нито един мой брат няма да мине по Прокълнатия път, докато мога да му попреча. По-добре бързо си намери друг шофьор, защото този е със спукани ребра. Или ме остави да карам сам.

— Тогава ще караш сам — рече министърът. — Не можем да си позволим да чакаме повече. В жабката има хапчета, които ще те ободрят, и най-добре ги използвай, защото ако изостанеш, другите ще те гръмнат. Не го забравяй.

— Няма да забравя и теб, ако се върна. Уверявам те.

— Тогава влизай във втората кола и тръгвай към рампата. Резервоарите са пълни. Товарното отделение е под задната седалка.

— Да, знам.

— Надявам се никога вече да не те видя. Изчезвай от очите ми, боклук такъв!

Танър се изплю на пода и обърна гръб на министъра на транспорта на Калифорнийската държава. Няколко ченгета оказваха

първа помощ на брат му, един отпраши да търси лекар. Дентън раздели останалите четирима шофьори на две групи и ги прати в първа и трета кола. Танър се качи в своята, запали двигателя и зачака. Погледна нагоре към рампата и се замисли за онова, което го очакваше. Потърси в жабката, извади цигари и запали.

Другите шофьори също се качиха в бронираните си коли. Радиостанцията запращя и забръмча, после се разнесе глас.

— Първа кола — готова! — Пауза.

— Трета кола — готова! — отговори друг глас.

Танър взе микрофона и натисна бутона.

— Втора кола — готова.

— Тръгвайте.

Трите коли потеглиха нагоре по рампата.

Вратата пред тях се отвори и те излязоха в бурята.

Излизането от Лос Анджелис беше кошмарно. Валеше като из ведро, по бронята на колата падаха камъни колкото бейзболни топки. Танър включи специалните фарове. Носеше инфрачервени очила.

Радиото продължаваше да пращи и като че ли се чуваше далечен глас, но Хел не разбра какво се опитва да каже.

Стигнаха до края на шосе 91 и когато големите им гуми се понесоха по неравния терен, Танър изпревари другите. Той знаеше пътя, а те — не.

Използваше стар контрабандисти маршрут, по който някога бе карал захарни изделия на мормоните. Може би беше последният, който го знаеше. Може би, но пък винаги имаше някой, който искаше да спечели лесни пари. Така че в Лос Анджелис можеше да го знае и още някой.

Почнаха да падат светкавици, цели снопове. Колата бе изолирана, но скоро косата му се наелектризира и щръкна. Веднъж му се стори, че вижда гигантски отровен гущер, но не беше сигурен. Държеше ръката си на разстояние от оръжейния пулт. Трябваше да си пази боеприпасите, докато опасността не стане очевидна. Задните скенери показваха, че една от другите коли може би е изстреляла ракета, ала не можеше да провери, защото след като напуснаха сградата, радиовръзката бе прекъснала.

Водата заливаше колата му. Небето тътнеше като артилерийско стрелбище. Пред него падна скала, голяма колкото надгробен камък, и той рязко зави. От север на юг по небето проблясваха червени светлини. Когато угасваха, Танър виждаше многобройни черни ивици, движещи се от запад на изток. Обезсърчителна гледка. Бурята можеше да не спре дни наред.

Продължи напред, като заобиколи един радиоактивен участък, който не се беше нормализирал през четирите години, откакто за последен път бе минавал оттук.

Стигнаха до място, където пясъкът беше стопен и образуваше стъклено море. Танър намали скоростта, като внимаваше за кратери и пропасти.

След още три пороя камъни небето най-после се изчисти и стана ясносиньо с лилаво по краищата. Тъмните завеси се отдръпнаха към полюсите и ревът отслабна. На север остана виолетово сияние и над хоризонта зад гърба му надвисна зелено слънце.

Хел свали инфрачервените очила и превключи на нормални нощни фарове.

В пустинята щеше да е достатъчно тежко.

През тунела, осветен от фаровете, прелетя нещо като огромен прилеп и изчезна. Той не му обърна внимание. След пет минути създаването отново се появи, този път много по-близо, и Танър пусна сигнална ракета. Освети се черен силует, широк повече от десет метра, и Хел изстреля два откоса с петдесеткалибровите картечници. Прилепът падна на земята.

За обикновените хора това беше Прокълнатия път или, както го водеше официално скапаното правителство, Алеята на прокълнатите. За Хел Танър това все още беше паркингът. Бе минавал оттук тридесет и два пъти.

Той водеше, другите го следваха и нощта се изтъркваше като абразив.

Оттук не можеше да мине самолет. Не и след войната. На около двеста метра височина започваха ветровете, могъщите ветрове, които обикаляха около земното кълбо, брулеха планинските върхове и поваляха старите секвои, разрушаваха сгради, събираха птици, прилепи, насекоми и всичко живо в мъртвия пояс, ветровете, които кръжаха около света и покриваха небесата с тъмни ивици от останки,

които се срещаха, сливаха, сблъскваха и изсипваха на земята тонове боклуци, когато образуваха прекалено голяма маса. Категорично не можеше да става и дума за въздушен транспорт никъде по света, защото тези ветрове никога не спираха. Не и през двадесет и петте години, откакто Танър се помнеше.

Той продължи напред по диагонал от зеления залез. Наоколо все още се сипеше прах, на огромни облаци, и небето бе лилаво, а после отново стана мораво. След това слънцето залезе, настана нощ и звездите бяха едва забележими точки светлина някъде над целия този ад. Скоро изгря луната и лицето ѝ имаше цвят на чаша кианти, повдигната пред пламъка на свещ.

Хел запали нова цигара и започна да ругае, бавно, тихо и безстрастно.

Пътуваха сред купища останки: камъни, метал, части от машини, корабен нос. Змия, дебела колкото контейнер за смет и тъмнозелена на лунната светлина, пресече пътя на Танър и той удари спирачка. Преди отново да натисне газта пред него се плъзна люспесто тяло с дължина поне тридесет и пет метра. Когато погледна инфрачервения лъв екран, му се стори, че вижда две очи, блестящи в сянката на купчина греди и тухли. Хел протегна ръка към оръжейния пулт и не я отдръпна в продължение на няколко километра.

Колата нямаше прозорци, а само екрани, които отразяваха гледката във всички посоки, включително право нагоре и земята отдолу. Той седеше в осветена кабина, която го предпазваше от радиация. „Колата“, която шофираше, имаше осем тежки гуми и бе дълга десет метра. Въоръжението ѝ се състоеше от осем петдесеткалиброви картечници и четири гранатохвъргачки. Носеше тридесет противотанкови ракети, които можеха да се изстрелват право напред или под всякакъв наклон до четиридесет градуса над земята. Във всяка от четирите стени и покрива имаше огнепръскачки. Острите като бръснач „криле“ — с основа, широка четиридесет и пет и дебела над три сантиметра, със заострени върхове — можеха да опишат пълна сто и осемдесет градусова дъга покрай страните на колата и успоредно на земята на височина осемдесет сантиметра. Когато застанеха под прав ъгъл спрямо машината, те се разперваха на метър и осемдесет от

двете страни. Автомобилът беше брониран, имаше климатична инсталация, склад за храна и санитарен възел. На вратата от лявата страна на шофьора имаше дългоцевен магнум .357. На лавицата точно над предната седалка лежаха два автоматични пистолета и шест ръчни гранати.

Но Танър разполагаше и с лично оръжие — дълга кама, скрита в десния му ботуш.

Той си свали ръкавиците и избърса длани в дънките си. Предното табло осветяваше червеното сърце, татуирано на дясната му ръка. Ножът, който го пронизваше, беше тъмносин и под него, пак със сини букви, на пръстите му бе написано името му, като първата буква беше на кутрето му.

Хел отвори и разгледа съдържанието на двете съседни отделения, но не намери пури. Затова смачка цигарата си на пода и запали нова.

Предният екран показваше растителност и той намали скоростта. Опитва да се свърже по радиостанцията, но нямаше представа дали някой го е чул, защото в отговор получи само прашене.

Погледна напред и нагоре. И отново спря.

Включи предните фарове на пълна мощност и проучи положението.

Пред колата се издигаше стена от тръни, висока над три метра. Краят ѝ не се виждаше и в двете посоки. Не знаеше нито колко е плътна, нито колко е дебела. Преди няколко години тук нямаше нищо.

Той бавно потегли напред и подготви огнепръскачките. Задният екран показваше, че другите коли са спрели на стотина метра зад него и са намалили мощността на фаровете си.

Хел продължи още малко и натисна бутона на предната огнепръскачка.

Огнената струя се стрелна на петнадесет метра в тръните. След пет секунди Танър пусна копчето. После пак го натисна и бързо даде на заден ход.

Тръните се запалиха и пламъците бавно се разпространиха нагоре и настрани — като огнена река, която осветяваше черната нощ.

След малко стената се превърна в море от пламъци. Хел провери в хладилника, но бира нямаше. Той си отвори кутия безалкохолно и отпи, като продължаваше да наблюдава огъня. След десетина минути

климатичната инсталация забръмча и се включи. От огнения ад бягаха безброй тъмни четирикраки създания, големи колкото плъхове или котки. Бяха толкова много, че по някое време покриха предния екран. Ноктите им дращеха по броните и покрива.

Танър изключи фаровете, угаси двигателя и хвърли празната кутия в кошчето за боклук. Натисна бутона отстрани на седалката, наклони облегалката назад, отпусна се и затвори очи.

Събуди го хор от клаксони. Все още беше нощ и часовникът на таблото показваше, че е спал около три часа.

Той се протегна, надигна се и изправи облегалката. Другите коли се бяха приближили и сега бяха от двете му страни. Танър натисна клаксона два пъти и запали двигателя. Включи предните фарове и докато си слагаше ръкавиците, проучи предния екран.

От овъгленото поле се вдигаше дим и в далечината надясно все още се виждаше сияние, сякаш пожарът продължаваше. Намираха се на мястото, някога известно като Невада.

Хел разтърка очи и се почеса по носа, отново натисна клаксона и включи на скорост.

После бавно потегли напред. Изгорелият терен изглеждаше сравнително равен, а гумите му бяха дебели.

Навлече в черното поле и екраните му незабавно бяха замъглени от вдигналите се от всички страни облаци пепел и дим.

Танър продължи напред. Гумите хрущяха по крехките останки. Нагласи екраните на максимум и включи предните фарове на пълна мощност.

Другите две коли бяха изостанали на около двадесет и пет метра и той намали мощността на екраните, които отразяваха фаровете им.

Пусна сигнална ракета и на студената ѝ бяла светлина видя обгорена равнина, която се простираше до хоризонта.

Натисна газта и колите зад него се отклониха настрани, за да избегнат вдигнатите от гумите му облаци. Радиостанцията запраща и той чу далечен глас, ала не разбра думите.

Натисна клаксона и още повече увеличи скоростта. Другите го последваха.

След час и половина видя края на пепелта и началото на чист пясък.

Пет минути по-късно отново пътуваше през пустинята. Провери компаса и леко зави на запад. После си взе сандвич с телешко и го изяде, докато шофираше с една ръка.

Когато се съмна, изпи едно хапче, за да се ободри, и се заслуша във воя на вятъра. Слънцето се издигаше като течено сребро от дясната му страна и една трета от небето стана кехлибарена, осеяна с тънки линии — приличаха на паяжина. Пустинните пясъци бяха топазено жълти и кафявата пелена от прах, която висеше зад него, пронизвана само от осемте лъча на фаровете на другите коли, придоби възрозов оттенък, огряна от яркочервения слънчев ореол. Докато минаваше покрай оранжев кактус с форма на гъба и диаметър петнадесетина метра, Танър намали мощността на фаровете.

Гигантски прилепи летяха на юг и в далечината се виждаше огромен водопад, който се спускаше от небето. Когато стигна до влажния пясък на това място, водопада вече го нямаше, ала от лявата му страна лежеше мъртва акула, а около нея бяха пръснати купища водорасли, риби и какво ли още не.

Небето бавно порозовя от изток на запад. Хел изпи бутилка леденостудена вода и усети как се стича в стомаха му. Мина покрай още кактуси. Под един от тях седяха два койота и го наблюдаваха. Животните сякаш се смееха. Езиците им бяха яркочервени.

Когато слънцето започна да свети по-силно, той намали мощността на екрана, запали цигара и намери бутона за музиката. Изруга, щом чу тихата струнна мелодия, която изпълни кабината, но не я изключи.

Провери радиационния фон навън. Оказа се съвсем малко над нормалните стойности. Предния път, когато бе минал оттук, беше много по-висок.

По пътя видя няколко разбити коли — почти като неговата. Пресече една силициева равнина, в средата на която имаше огромен кратер. Розовият цвят на небето постепенно помътняваше и ставаше синкав. Тъмните линии все още го изпълстриха и от време на време някоя от тях се разширяваше, за да се превърне в черна река, която течеше на изток. По обяд една такава река отчасти скри слънцето за единадесет минути. След изчезването ѝ се разрази кратка прашина буря

и Танър включи радара и фаровете. Знаеше, че някъде напред има пропаст, и когато стигна до нея, зави наляво покрай ръба ѝ. След около три километра тя постепенно се стесни и изчезна. Другите коли го следваха и той отново провери компаса. Вятърът бе отвял праха и въпреки че екранът беше на минимум, Хел трябваше да си сложи тъмни очила заради слънчевата светлина, отразена от огледалното поле, в което навлезе.

Мина покрай високи образувания, които приличаха на кварц. Преди никога не беше спирал да ги разгледа, нямаше желание да го направи и сега. В основата им танцуваха всички цветове от спектъра и се отразяваха високо над тях.

Отдалечи се от кратера и отново стигна до пясък, чист, кафяв, бял, тъмножълт и червен. Тук също растяха кактуси и наоколо се простираха безкрайни дюни. Небето продължаваше да се променя и накрая стана синьо като бебешки очи. Танър известно време си тананикаше в такт с музиката, после видя чудовището.

Беше гущер, по-голям от колата, и се движеше бързо. Изскочи от обраслата с кактуси сенчеста долина и се понесе към него. Слънцето огряваше пъстрото му люспесто тяло, невероятно тъмните му очи не мигаха, зад изправената му нагоре, широка като корабно платно остра опашка се вдигаха черни фонтани.

Не можеше да използва ракети, защото чудовището се приближаваше отстрани, така че откри огън с петдесеткалибровите картечници, разпери „крилете“ си, натисна газта до дупка и когато създанието наближи, го обсипа с куршуми. Другите коли също стреляха.

Гущерът замахна с опашка, затвори челюстите си и по земята шурна кръв. После го улучи ракета. Той се завъртя и скочи.

Огромното му тяло с хрущене се стовари върху първа кола и остана неподвижно.

Танър удари спирачки, обърна и потегли назад.

Трета кола спря до чудовището. Хел направи същото.

Той изскочи навън и се приближи до разбитата машина. Носеше пушка и изстреля шест куршума в главата на гущера.

Вратата беше отворена и висеше на долната си панта.

Вътре Танър различи очертанията на двамата мъже. По таблото и седалката имаше кръв.

Другите двама шофьори застанаха до него и погледнаха в кабината. После по-ниският се вмъкна вътре и провери пулса и дишането на жертвите.

— Майк е мъртъв — извика той. — Обаче Грег идва в съзнание.

Влажното петно под задния край на колата започна да се разширява и във въздуха замириса на бензин.

Танър извади цигара, отказа се и я прибра в пакета. Чуваше клокоченето на бензина, който изтичаше от огромните резервоари.

— Никога не съм срещал такова нещо... — каза мъжът, който стоеше до него. — Виждал съм снимки, но... Никога не съм срещал такова нещо...

— Аз съм срещал — каза Хел. Вторият шофьор се измъкна от смачканата кабина и помогна на мъжа, когото бе нарекъл Грег.

— Грег е добре — рече той. — Само си е ударил главата в таблото.

— Вземи го с тебе, Хел — каза другият. — Ще ти помага, когато се оправи. — Танър сви рамене и запали цигара.

— Мен ако питаше, не... — започна мъжът.

— Мамка му — изруга Танър и издиша дима в лицето му. После погледна другите двама. Грег беше тъмноок и с тъмна кожа. Може би имаше индианска кръв. Под дясното му око имаше белези от шарка. Скулите му бяха високи, косата — черна. Бе висок колкото Хел, който беше метър и деветдесет, макар и не толкова тежък. — Трябва да погребем Майк — каза ниският.

— Не ми се ще да губим време — отвърна другарят му, — но...

В този момент Танър хвърли цигарата си в локвата зад колата и се просна на земята.

Разнесе се взрив, изригнаха пламъци. Последваха нови експлозии. Хел чу ракетите, които полетяха на изток и оставиха тъмни следи в горещия следобеден въздух. Боеприпасите за петдесеткалибровите картечници избухнаха, след тях и ръчните гранати. Танър се зарови още по-дълбоко в пясъка, покри главата си и запуши уши.

Веднага щом всичко утихна, той грабна пушката си. Ала те го бяха изпреварили. Хел видя дулото на пистолет, бавно вдигна ръце и се изправи.

— Каква беше тая глупост, по дяволите? — като се целеше в него, попита другият шофьор.

— Сега не се налага да го погребваме — усмихна се Танър. — Кремацията е достатъчна, а и вече свърши.

— Можеше да ни убиеш, ако картечниците или ракетохвъргачките бяха насочени насам!

— Обаче не бяха. Проверих.

— Парчетата можеха... Аха... разбирам. Вдигни си проклетата пушка, приятел, и я дръж с дулото към земята. Извади патроните и ги прибири в джоба си.

Танър се подчини. Другият продължаваше да говори.

— Искаше да ни убиеш, нали? И тогава щеше да се чупиш, както си се опитал да направиш вчера. Нали така?

— Ти го казваш, не аз.

— Но е вярно. Хич не ти пука, че всички в Бостън ще измрат, нали?

— Пушката ми вече е празна — каза Хел.

— Тогава се връщай в скапаната си бричка и потеглай! Аз ще те следвам през цялото време!

Танър се запъти към колата си. Чу другите да спорят зад него, но реши, че няма да го застрелят. Тъкмо се канеше да влезе в кабината, когато с периферното си зрение зърна някаква сянка и светкавично се обърна.

Грег стоеше зад него, висок и безшумен като призрак.

— Искаш ли аз да карам? — безизразно го попита младежът.

— Не, почини си. Още съм във форма. По-късно следобед, може би, като се пооправиш.

Грег кимна, заобиколи колата, качи се, седна и веднага отпусна облегалката си назад.

Танър затръшна вратата и запали двигателя. Климатичната инсталация се включи.

— Презареди пушката и я остави на лавицата — каза той и подаде оръжието и патроните на Грег, който кимна. После си сложи ръкавиците. — В хладилника има колкото искаш безалкохолни. Обаче нищо друго. — Грег отново кимна. Отвън се разнесе ревът на двигателя на трета кола. — Ами тогава да тръгваме. — Той превключи на скорост и свали крака си от амбреажа.

Чарлз Брит слушаше камбаната. Кабинетът му се намираше срещу катедралата и стените се тресяха от всеки удар. Вече си мислеше да заведе дело, защото смяташе, че постоянният звън разхлабва пломбите му.

Отметна кичур бяла коса от челото си и с присвити очи погледна през долната част на бифокалните си очила.

Прелисти поредната страница на дебелата счетоводна книга и продължи да чете.

Загуби, само загуби. Само да беше овладял пазара на лекарства. Патентованите препарати и аспирият, изглежда, бяха единствените стоки, които се продаваха.

Дрехите бяха свършили. Всеки се задоволяваше с каквото има. Всички храни бяха съмнителни. Резервните части вървяха зле, защото напоследък никой не ремонтираше нищо. Защо да си правят труда?

Що се отнасяше до дрехи, храни и резервни части, бе затънал дълбоко в блатото.

Брит изруга и обърна страницата.

Никой не работеше, никой не купуваше. В пристанището чакаха три кораба, които не можеха да се освободят от товара си, от неговия товар, заради карантината.

Ами грабежите! Беше убеден, че застрахователните компании ще намерят начин да изклинчат. Беше убеден, защото влагаше много пари в застрахователното дело. Поне полицията стреляше на месо, когато сгасчеше крадците. Тази мисъл го накара да се усмихне.

По прозореца затропа лек дъжд и катедралата се скри от поглед. Съчувстваше на градския глашатай, чиито викове „Внимание! Внимание! Внимание!“ отекваха над площада и си съперничеха с монотонния погребален звън на камбаната. Защото преди много години, когато панталоните му бяха къси и очите му бяха свободни от очила и счетоводни книги, Чарлз Брит бе градски глашатай и в онези дни мразеше дъжда.

Никой не се возеше в неговите таксито. Напоследък катафалките и линейките бяха окупирали целия бизнес, а той не притежаваше катафалки.

Никой не купуваше оръжие и боеприпаси. След рязкото намаляване на населението те бяха достатъчно за всички, които искаха да нападнат или да се защитават.

Никой не посещаваше неговите кина, защото имаше достатъчно драми и трагедии, за да запълнят живота на всеки човек.

И никой, никой, абсолютно никой не купуваше последното издание на неговия вестник, при това извънредно, заради което беше принудил малкото си останали служители да извършат истински геройства — Вестник за чумата, с атрактивна, заобиколена с черен кант първа страница, статия „Чумата в историята“ от един харвардски професор, медицинска статия за симптомите на бубонната, белодробната и септичната чума, за да знаеш от какъв вид си се разболял, шест и половина страници некролози, сто интервюта с бащи, майки, сестри, братя, вдовици и вдовци и вълнуваща уводна статия за героичните шофьори на шест обречени коли, пътуващи за западното крайбрежие. Брит едва не заплака, когато се замисли за купищата вестници, пожълтяващи в складовете, защото нищо, абсолютно нищо не остарява толкова бързо, колкото един вестник, даже да е с атрактивна, заобиколена с черен кант първа страница.

Единственото, което го накара отново да се усмихне, беше в самия край на счетоводната книга. В последния момент бе успял да купи шестдесет процента от ковчезите в града, два цветарски магазина — чието поддържане в момента му струваше скъпо — и малко над сто парцела в гробището. „Купувай с перспектива“, това беше неговата философия, да не споменаваме за неговата религия, секс, политика и естетика. Така поне можеше да компенсира загубите и дори да излезе на печалба. „Щом смъртта е вълната на бъдещето, метни се на гребена ѝ“ — помисли си той.

Почеса се по ухото и пак се заслуша в думите на глашатая, полузаглушени от звъна на камбаната.

— ... да бъдат изгаряни!

Това го обезпокои.

Когато глашатаят повтори съобщението, той си спомни статията от харвардския професор „Чумата в историята“.

Погребалните домове, болниците и моргите бяха претъпкани като древни костници. Затова бяха започнали... Да.

— ... масови кремации, за да се избегне разпространяването на болестта! — извика момчето. — Избрани са следните три места и мъртвите ще бъдат изгаряни там! Първо, бостънското общинско...

Чарлз Брит затвори счетоводната книга, свали си очилата и започна да ги лъска.

И тъкмо реши на сутринта да заведе дело, зъбите му ухапах студено дуло и той усети в устата си металическия му вкус.

След около половин час Грег го попита:

— Вярно ли е онова, което каза Марлоу?

— Кой е тоя Марлоу?

— Дето кара другата кола. Наистина ли искаше да ни убиеш? И да избягаш?

— Позна — Хел се засмя.

— Защо?

Танър не отговори цяла минута.

— Защо не? — накрая рече той. — Нямам желание да умра. Ще ми се доста да почакам, докато опитам и смъртта.

— Ако не успеем, може да загине половината от населението на континента.

— Ако въпросът е те или аз, предпочитам да са те.

— Понякога се чудя как може да има хора като теб.

— По същия начин като всички други, приятел, и за известно време е забавно, обаче после започват проблемите.

— Какво са ти направили, Хел?

— Нищо. Какво са направили за мен? Нищо. Нищо. Какво им дължа? Пак нищо.

— Защо удари брат си в гаража?

— Защото не исках да извърши такава глупост и да загине. Ребрата му ще заздравеят. Смъртта е по-дълга болест.

— Не те питах това. Исках да кажа, какво ти пука, че ще умре?

— Той е свястно хлапе, това ми пука. В момента обаче се е побъркал по гаджето си.

— А теб какво те засяга?

— Нали ти казах, той ми е брат и е свястно хлапе. Обичам го.

— Защо?

— По дяволите! Двамата сме преживели много, това е! Защо ме разпитваш? Психоанализа ли ми правиш?

— Просто съм любопитен.

— Е, вече знаеш. Ако искаш да приказваш, измисли друга тема, става ли?

— Добре. И преди си минавал по тоя път, нали?

— Да.

— Стигал ли си по-далече на изток?

— Пътувал съм чак до Мисис Ип.

— Знаеш ли как да минеш оттатък?

— Да, струва ми се. Мостът в Сейнт Луис още си е там.

— Защо предния път не мина по него?

— Майтапиш ли се? Там е задръстено с коли, пълни със скелети. Не си струваше да се опитвам да го разчиствам.

— Защо изобщо си ходил там?

— Просто да видя как е. Чувах всякакви приказки и исках да хвърля един поглед.

— И как беше?

— Отврат. Изгорели градове, големи кратери, безумни животни, хора...

— Хора ли? Там още ли живеят хора?

— Ако изобщо могат да се нарекат така. Те са съвсем подивели. Облечени са в дрипи или животински кожи. Някои ходят голи. Замеряха ме с камъни, докато не застрелях неколцина. Тогава ме оставиха на мира.

— Преди колко време е било това?

— Преди шест-седем години. Още бях хлапе.

— Защо никога не си разказвал за това?

— Разказвал съм. На няколко мои приятели. Никой друг не ме е питал. Канехме се да отидем там и да отвлечем две-три момичета, обаче накрая всички ги хвана шубето.

— Какво щяхте да правите с тях?

Танър сви рамене.

— Не знам. Може би да ги изчукаме и да ги продадем.

— Вие сте го правили... искам да кажа, продавали сте хора в Барбери Коуст, нали?

Хел отново сви рамене.

— Ами да — призна той. — Преди Голямата чистка.

— Как изобщо си оцелял? Мислех, че са прочистили цялата страна.

— Лежах в затвора — отвърна Танър. — За нападение със смъртоносно оръжие.

— Какво прави след като те пуснаха?

— Позволих им да ме реабилитират. Дадох ми работа като пощальон.

— А, да, чувал съм за това. Обаче не знаех, че си бил ти. Трябва да си бил много добър. Готвели са те за повишение. После си пребил шефа си и си изгубил работата. Защо?

— Постоянно се заяждаше, че съм лежал в пандиза и за старата ми банда на Крайбрежието. Накрая един ден му казах да се разкара и той ми се изсмя, затова го шибнах с една верига. Избих му предния зъб. И сега пак бих го направил.

— Жалко.

— Бях най-добрият му шофьор. Той изгуби. Никой друг не може да се справи с албъркърския маршрут, даже днес. Освен ако парите наистина им трябват.

— А самата работа харесваше ли ти?

— Да, аз обичам да шофирам.

— Може би е трябвало да помолиш да те преместят, когато онзи е започнал да те дразни.

— Знам. Ако се беше случило днес, щях да постъпя така. Обаче се бях вбесил, а преди се вбесявах много по-бързо, отколкото сега. Сигурно съм поумнял.

— Ако сега успееш и се прибереш вкъщи, сигурно пак ще те вземат на работа. Ще се съгласиш ли?

— Първо — отвърна Танър, — мисля, че няма да успеем. И второ, ако успеем и в града все още има хора, предпочитам да остана там, отколкото да се върна.

Грег кимна.

— Навярно е разумно. Ще те приемат като герой. Никой няма да знае много за миналото ти. Някой ще ти предложи нещо хубаво.

— Герой, пфу — изсумтя Танър.

— Аз обаче ще се върна, ако успеем.

— И ще заобиколиш нос Хорн?

— Да. По-лесно ще е.

— Може да е забавно. Но защо искаш да се върнеш?

— Имам стара майка и много братя и сестри, за които се грижа.

Освен това имам приятелка.

Небето започна да се смрачава и Танър усили екрана.

— Каква е майка ти?

— Много е добра. Вече е възрастна. Отгледа ни всичките, а ние сме осем. Обаче сега има ужасен артрит.

— Каква беше, когато си бил малък?

— През деня работеше, но ни готвеше и понякога ни носеше сладки. Сама шиеше повечето ни дрехи. Разказваше ни много неща, например за преди войната. Играеше с нас и понякога ни подаряваше играчки.

— Ами старецът ти? — попита го Танър след малко.

— Пиеше много и постоянно си сменяше работата, но не ни биеше чак толкова. Прегази го кола, когато бях на дванайсет.

— И сега ти се грижиш за всички, така ли?

— Да. Аз съм най-големият.

— С какво се занимаваш?

— Поех предишната ти работа. Пощенския маршрут до Албъкърки.

— Майтапиш ли се?

— Не.

— Проклет да съм! Горман още ли е началник?

— Миналата година се пенсионира по болест.

— Проклет да съм! Смешна работа. Слушай, в Албъкърки ходил ли си в бар „При Педро“?

— Бил съм там.

— Онова русо момиченце още ли свири на пианото? Маргарет?

— Не.

— Жалко.

— Имат нов пианист. Един дебелак. Носи голям пръстен на лявата ръка.

Танър кимна и превключи на по-ниска предавка, защото започна да се изкачва по стръмен хълм. Когато го превалиха, попита:

— Как ти е главата?

— Добре съм. Изпих два аспирина.

— Можеш ли да покараш малко?

— Естествено.

— Добре тогава. — Танър натисна клаксона и спря. — Просто следвай компаса сто, сто и петдесет километра и после ме събуди. Става ли?

— Става. Трябва ли да внимавам за нещо специално?

— За змиите. Сигурно ще видиш няколко. Каквото и да правиш, не ги блъскай.

— Ясно.

Смениха си местата и Танър свали облегалката си, запали цигара, изпуши я до половината, угаси я и заспа.

Камбаната заглушаваше всяка негова седма дума, но тъй като повтори всичко повече от седем пъти, осмината му внимателни слушатели, петима мъже и три жени, сгушени на пейката пред него, не пропуснаха нищо. Идваха и други, заставаха край уличната лампа, слушаха и после бързо се отдалечаваха, защото започваше да вали лек дъжд, а онова, което той говореше, не беше нищо ново.

Свещеническата му яка бе орфана и на дясната му ръка имаше бинт, който изглеждаше все по-мръсен всеки път, щом започнеше да жестикулира с нея, а това се случваше често.

Брадата му беше отскоро, черният му костюм — много стар.

— Тези белези са по моето тяло... казват ми, че дните ми са... — Очите му бяха тъмни и влажни като нощта и дъжда и блестяха като уличната лампа. — А аз казвам, че това е... присъда. Всеки един от нас, мъж... и дете, сме осъдени и сме... за виновни! И тъкмо това е... да ни сполети тази беда, уверявам... Това и нищо друго! Виждаме го... ден от живота си! И сега... е разгневен, братя мои! Вие го... Аз го знам! Можем ли да... огледаме наоколо и да не видим... тези думи са станали реалност в... ни? Не, разбира се! Това е защото... твърде дълго вилня като свиреп звяр... и покварен, хората се превърнаха в... Затова не е чудно, че Звярът... със седем глави и десет рога... тях се надига от огромния океан... седемте печата са счупени, четиримата конници... чиито имена всички ние знаем като... онзи ужасен хищник, който го последва... който спуска ръцете си връз нас... последното, ужасно чудовище, което убива! И... те ще бъдат тук тази нощ!... ни е

осъдил и сега само... може да ни спаси от ужасната... която очаква цялото бедно човечество! Да!... е единственият отговор, братя мои! Истинският... още може да ни спаси от... в който ще бъдат хвърлени всички... които носят белега на своите ръце... чела! Той го казва в светата... Можем ли да мислим другояче? Знаете... в сърцата си! Да се съберем...

Той сведе глава, потръпна и сплете пръсти, после продължи да се надвигва с камбаната, защото знаеше, че шансът е шест към едно в негова полза.

— Още колко? Колко? О, Боже мой! — извика той. — ... човечеството види вездесъщия Бог ли?

И небесата бяха пълни със знаци, тайнствени и необясними, като синята мълния, която разцепваше свода от полюс до полюс.

Удивен, той облиза дъждовните капки от устните си и преглътна, за да навлажни пресъхналото си гърло.

Когато Грег го събуди, вече беше нощ. Танър се закашля, изпи глътка ледена вода и отиде в тоалетната. Когато се върна, седна зад волана, провери километража и погледна компаса. После коригира курса им.

— Ако имаме късмет, ще стигнем в Солт Лейк Сити преди да се съмне — каза Хел. — Имаше ли някакви проблеми?

— Не. Видях няколко змии и ги пуснах да минат. Това беше всичко.

Танър изсумтя, включи на скорост и попита:

— Как се казваше оня тип, дето донесе съобщението за чумата?

— Брейди, Броуди или нещо подобно — отвърна Грег.

— И от какво е умрял? Нали разбираш, може да е донесъл чумата в Лос Анджелис.

Грег поклати глава.

— Не. Колата му е била повредена и е бил изложен на радиация през голяма част от пътя. Изгориха тялото му и колата и инжектираха хафикин на всички, които са били в контакт с него.

— Какво е това „хафикин“?

— Ваксината, която им носим. Единственото средство против чумата. Откакто преди двајсетина години в Лос Анджелис имаше

чумна епидемия, ние пазим големи количества и поддържаме лабораториите в готовност за спешно производство. Бостън е бил сварен неподготвен.

— Струва ми се малко глупаво единствената друга държава на континента — а може би и в света — да не се погрижи за себе си, след като са знаели, че ние разполагаме с ваксина.

Грег сви рамене.

— Това е положението. Биха ли ти някакви инжекции преди да те освободят?

— Да.

— Значи са те ваксинирали.

— Чудя се дали техният шофьор е пресякъл Мисис Ип. Дали е казал нещо?

— Почти нищо. Научили са всичко от писмото, което е носил.

— Трябва да е бил страхотен шофьор, за да мине по Пътя.

— Да. Досега не го е правил никой, нали?

— Поне аз не съм чувал.

— Ще ми се да го познавах.

— И аз.

— Жалко, че нямаме радиовръзка с Бостън като едно време.

— Защо?

— Тогава нямаше да му се наложи да го прави и по пътя щяхме да разберем дали си струва да рискуваме. Нали разбираш, вече всички може да са мъртви.

— Имаш право. Още повече че утре ще стигнем до място, от което ще ни е по-трудно да се върнем, отколкото да продължим напред. Мерна някакви тъмни силуети и настрои екрана.

— Хей, я погледни!

— Не виждам нищо.

— Сложи си инфрачервените очила.

Грег си ги сложи и погледна екрана.

Прилепи. Над тях летяха тъмни облаци огромни прилепи.

— Трябва да са стотици, даже хиляди...

— Сигурно. Като че ли са повече, отколкото преди няколко години. Навярно осират всичко в Карлсбад.

— В Лос Анджелис няма прилепи. Може да са безобидни.

— Последния път, когато бях в Солт Лейк Сити, чух, че повечето били бесни. Един ден някой ще трябва да си иде — или те, или ние.

— Ти си много забавен спътник, знаеш ли?

Танър се подсмихна и запали цигара.

— Защо не направиш кафе? Колкото до прилепите, за тях ще мислят нашите деца, ако на Земята изобщо останат хора.

Грег зареди кафеарката и я включи в таблото. След малко машината заклокочи и засъска.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Хел и удари спирачки. Другата кола спря на няколко метра зад него и той включи микрофона. — Трета кола! На какво ти прилича това?

Наблюдаваше ги: високи заострени стълбове, които се въртяха между земята и небето и леко се поклащаха на около километър и половина пред тях. Бяха четиринадесет-петнадесет. Ту стояха неподвижно, ту танцуваха. Забиваха се в земята и вдигаха жълт прах. Около тях се носеше мъгла. Звездите над и зад тях едва се различаваха.

Грег се вгледа в предния екран.

— Чувал съм за вихрушки и торнадо, но никога не съм виждал. Обаче ми ги описаха точно така.

Радиостанцията запраця и се разнесе приглушеният глас на Марлоу.

— Гигантски прашни дяволи — каза той. — Огромни въртящи се пясъчни бури. Мисля, че всмукват останки в мъртвия пояс, защото не виждам нищо да пада...

— Някога виждал ли си такива?

— Не, но моят партньор казва, че е виждал. Според него е най-добре да изстреляме котвите и да изчакаме.

Танър се вгледа напред. Торнадата като че ли ставаха все по-големи.

— Идват насам — каза той. — Нямам намерение да остана тук. Искам да съм в състояние да маневрирам. Ще мина през тях.

— Недей.

— Никой не те пита. Но ако имаш капчица здрав разум, ще направиш същото.

— Насочил съм ракетите си срещу теб.

— Но няма да ги изстреляш, не и за такова нещо, защото може да съм прав, а ти да грешиш. Пък и Грег е при мен.

Последва мълчание, нарушавано от прашене.

— Добре, печелиш — отстъпи Марлоу накрая. — Давай напред, ние ще те наблюдаваме. Ако успееш, ще те последваме. Ако не, ще останем тук.

— Когато мина от отсрещната страна, ще пусна сигнална ракета — отвърна Танър. — Щом я видите, тръгвайте. Става ли?

— Става.

Хел прекъсна връзката и се вгледа в гигантските черни стълбове. Приличаха на фунии. Въздухът помежду им беше мъглив.

— Потегляме — каза Танър и включи фаровете на пълна мощност. — Закопчай си предпазния колан, момче. — Грег се подчини.

Докато колата бавно се придвижваше напред, Хел направи същото.

Стълбовете се уголемяваха. Чувахе се свистене — като хор от ветрове.

Той мина на около триста метра от първия и продължи наляво, за да заобиколи друг. Зад него се издигаше трети и Хел зави още по-наляво. Следваше открито пространство, широко около четиристотин метра. Танър го пресече и мина между две торнада, които се издигаха като абаносови колони на стотина метра едно от друго. Воланът почти не му се подчиняваше и наоколо сякаш се носеше постоянен грохот. Хел зави надясно, за да заобиколи поредния стълб.

В следващия момент видя пред себе си още седем. Мина между два от тях и избегна трети. Докато напредваше, торнадото зад него започна да се движи с огромна скорост.

Заобикаляха го последните четири колони и Танър удари спирачки. Тялото му полетя напред и предпазният колан се вряза в рамото му. Две от вихрушките бясно се олюляваха. Едната мина пред него и повдигна предния край на колата.

Хел натисна газта до дупка и се стрелна между последните два стълба.

Продължи още около половин километър, обърна, изкачи се на една височинка и спря.

После изстреля сигналната ракета.

Тя увисна във въздуха като умираща звезда и остана там в продължение на половин минута.

Танър запали цигара и зачака.

— Нищо — каза той, когато я изпуши. — Може да не са видели ракетата. Или пък ние не сме видели техните.

— Надявам се — отвърна Грег. — Колко да чакаме?

— Дай първо да изпием кафето.

Изтече час, после два. Стълбовете започнаха да се смаляват и накрая останаха само три от по-тънките. Придвижиха се на изток и се скриха.

Танър изстреля нова ракета, ала отговор нямаше.

— По-добре да се върнем и да ги потърсим — предложи Грег.

— Добре.

Върнаха се.

Нямаше нищо, абсолютно нищо, което да им подсказже какво се е случило с трета кола.

Хоризонтът на изток изсветля преди да свършат с търсенето. Танър обърна колата, провери компаса и пое на север.

— Кога според теб ще стигнем в Солт Лейк Сити? — след дълго мълчание го попита Грег.

— След около два часа.

— Беше ли те страх, когато минаваше между онези неща?

— Не. Обаче после...

Грег кимна.

— Искаш ли аз да покарам?

— Не. Сега няма да мога да заспя. Ще заредим бензин в Солт Лейк и докато монтьорът преглежда колата, ще хапнем нещо. После ще определя маршрута и ще седнеш зад волана. Тогава ще подремна.

Небето отново беше лилаво и черните ивици се бяха разширили. Танър изруга, увеличи скоростта и стреля с огнепръскачката срещу два прилепа, които бяха решили да проучат колата. Те отлетяха и Хел взе кафето, което му подаде Грег.

---

[1] Hell: по дяволите (англ.) — Б.пр. ↑

Когато стигнаха в Солт Лейк Сити, небето бе черно като нощ. Джон Брейди — така се казваше куриерът от Бостън — беше минал оттук само преди няколко дни и градът ги очакваше. Повечето от неговите десет хиляди жители излязоха на улицата и още преди Хел и Грег да слязат от кабината в първия сервиз, който видяха, предният капак на втора кола вече бе отворен и трима монтьори преглеждаха двигателя.

Единият от монтьорите се приближи към тях. Беше нисък и кожата му бе тъмна от слънчев загар и машинно масло, затова очите му изглеждаха по-светли, отколкото бяха в действителност. Мъжът погледна мръсните нокти на ръката, която беше понечил да протегне, рязко я отдръпна, избърса я в зеления си гащеризон и се ухили, разкривайки златните си зъби.

— Здравсти. Аз съм Мънк — каза той. — Вие сте ония, дето пътуват за Бостън, нали?

— Да.

— Ще накарам момчетата си да проверят всичко. Сигурно ще отнеме един-два часа. Как се казвате?

— Аз съм Грег.

— Аз съм Хел. Къде можем да закусим?

— Оттатък улицата има ресторант. Но като гледам тълпата навън, няма да стигнете до него. Какво ще кажете да пратя някое от момчетата да донесе нещо за ядене? Можете да хапнете в офиса.

— Добре.

— Мислех, че ще пратят повече от една кола.

— Пратиха. Изгубихме две.

— О, съжалявам. Знаете ли, разговарях с оня Брейди, когато мина оттук. Той каза, че Бостън бил пратил шест коли. Изглеждаше ужасно и колата му сякаш беше участвала във война. Президентът го караше да остане — предложи му да пратим друг в Лос Анджелис, обаче Брейди не искаше и да чуе. Бил стигнал дотук и с Божия помощ щял да измине целия път, така каза.

— Глупак — рече Танър.

— Когато се опитахме да го заведем на лекар, извади пистолет. Не искаше да остави колата си. Мисля, че се беше побъркал. След като тръгна, пратихме наша кола, за да сме сигурни, че ще получите съобщението.

— Каква кола? — попита Грег.

— Не е ли...

Младежът поклати глава.

Мънк извади цигари от джоба на гърдите си, предложи им и докато им поднасяше огънче, ръката му трепереше.

— Мислех, че нашият шофьор ви е предал съобщението.

— Само Брейди — отвърна Грег. — Никой друг.

— Как е той?

— Мъртъв е.

— Изолацията му беше повредена, когато поправяхме колата. Гайгерът полудя, когато измерихме радиацията в кабината. Искяхме да му дадем друга кола, но той извади пистолета. Господи, искал си своята кола, така каза. Затова поправихме изолацията, обаче хич не е лесно да я обеззаразиш за нула време. Когато излезе оттук, Брейди все едно седеше в пещ. Това беше една от причините да пратим Дарвър... Хайде да отидем в офиса. — Монтьорът посочи една тежка зелена врата и извика: — Хей, Ред!

Към тях се приближи младеж, който бършеше ръцете си с напоен с бензин парцал.

— Да, Мънк?

— Иди се измий и изтичай да донесеш на тези момчета нещо за хапване. Ще чакаме в офиса.

— Добре. Ами пари?

— Вземи от касата и остави бележка.

— Ясно. — Момчето се запъти към една пожълтяла мивка на отсрещната стена.

Влязоха в офиса, Мънк затвори зелената врата и посочи столовете.

— Разполагайте се. — После спусна щорите, за да не гледат отвън, облегна се на една очукана зелена кантонерка и въздъхна. — Искам да ви пожелаая успех. Божичко! Трябваше да го видите оня Брейди, когато спря тук! Приличаше на самата смърт!

— Добре, престани да ни го напомняш, а? — рече Грег.

— Извинявайте. Не исках... Нали разбирате...

— Да, естествено. Хайде да говорим за нещо друго.

Танър се подсмихна, пусна колелце дим и попита:

— Мислите ли, че днес ще вали?

Грег отвори уста, после я затвори и преглътна онова, което се канеше да каже.

Мънк надигна щората, погледна навън и каза:

— Две ченгета разкарват хората, а трето се опитва да разчисти пътя пред някаква кола. Май че е президентът, но не съм сигурен.

— Какво иска? — попита Танър.

— Сигурно да ви поздрави и да ви пожелае успех.

Грег прокара пръсти през косата си.

— Какво ще кажеш — самият президент, а?

— Да се шиба — изруга Хел.

Младежът започна да чисти ноктите си с ръба на кибритена кутия.

— Ние сме известни личности.

— На кой му пука?

— Но и никому не вреди.

— Да, президентът е — каза Мънк и отново спусна щората. — Ще изляза да го посрещна. Ще пристигне след минута.

— Предпочитам да закуся — рече Танър, когато останаха сами с Грег.

— Защо си такъв?

— Какъв?

— Противен. Тоя тип е голяма клечка тук и идва да ни каже нещо хубаво. Защо искаш да го наругаеш?

— Кой ти каза, че искам да го наругая?

— Виждам.

— А, грешиш, гражданино. Аз ще съм най-милият, най-любезният блюдолизец и герой, с когото това копеле някога е приказвало, надявайки се, че това ще помогне за преизбирането му, разбира се.

— Не ми пука.

Танър пак се подсмихна.

Някъде в сградата се отвори врата и шумът се усили. Хел смачка цигарата си на бетонния под, запали нова и попита:

— Кой иска да е президент?

Грег отиде до охладителя за вода, наля си и пи. След малко чуха стъпки и вратата се отвори.

Президентът, слаб, оплешивяващ розоволик мъж с гърбав нос и перленобели изкуствени зъби, се усмихна, протегна дясната си ръка и каза:

— Аз съм Травис. Щастлив съм да се запозная с вас, момчета, и да ви приветствам в Солт Лейк.

— Това е президентът — като бършеше ръце в гащеризона си, усмихнато съобщи Мънк.

Хел се изправи и се ръкува.

— Казвам се Танър, господин президент. За мен е чест да се запозная с вас. Това е моят приятел Грег. Щастлив съм, че отново съм в Солт Лейк. При всяко мое следващо идване градът изглежда все по-красив.

— Здравей, Грег... О, значи сте идвали насам и преди?

— Много пъти. Това е една от причините, поради които ме предпочетоха пред огромен брой доброволци. Доста съм шофирал — преди да се оттегля, разбира се.

— Наистина ли?

— Да. Сега имам малко ранчо, само с неколцина слуги, и прекарвам повечето си време в слушане на класическа музика и четене на философия. Понякога пиша стихове. Когато чух за тази работа обаче, осъзнах, че съм длъжен пред Калифорнийската държава и човечеството да предложа скромните си услуги. В крайна сметка, те бяха много добри с мен. Ето защо отново идвам във вашия град.

— Възхищавам се на вашия дух, господин Танър. А вас какво ви накура да дойдете, Грег?

— Ами... аз съм шофьор. Карам пощата до Албъкърки. Имам голям опит.

— Разбирам. Е, и двамата сте достойни за уважение. Ако всичко мине според очакванията ни, по същия път ли ще се върнете?

— Да, господин президент — отвърна Танър.

— Отлично. С удоволствие ще ви приема, когато пристигнете. Навярно бихме могли да вечеряме и да чуя пълния доклад за пътуването ви.

— За нас ще е чест, господин президент. Ако някога дойдете в Лос Анджелис, надявам се, че ще се отбиете в ранчото ми, нали?

— С удоволствие.

Танър се усмихна, изтръска пепелта си на пода и каза:

— Малко съм загрижен за маршрута ни от Солт Лейк Сити.

— Шосе четирийсет донякъде е в прилично състояние, обаче никой не може да ви каже докъде. Нашите шофьори не пътуват в тази посока.

— Разбирам. Е, и това е нещо. Възнамерявах да опитам по шосе четирийсет и вие потвърждавате очакванията ми. Благодаря ви.

— Радвам се, че мога да ви помогна. Нахранихте ли се вече?

— Едно момче, което работи тук, отиде да ни донесе нещо. Би трябвало скоро да се върне. Трябва да побързаме, нали знаете.

— Да, вярно е. Е, съобщете ми, ако имате нужда от нещо.

— Благодаря.

Президентът отново се ръкува с тях.

— Както казах, желая ви успех. Много хора ще се молят за вас.

— Признателни сме ви, господин президент.

— Довиждане.

— Приятен ден.

Той се обърна и излезе. Мънк го последва. Танър избухна в смях.

— Защо му наговори такива глупости, Хел?

— Защото знаех, че ще ми повярва.

— Защо?

— Той иска всичко да е чудесно. Затова му говорих приятни неща и той им повярва. Защо не? Тъпото копеле наистина вярва, че някой може да участва в това доброволно!

— Имаше и доброволци, Хел.

— Тогава защо не са им позволили да тръгнат?

— Не бяха достатъчно добри.

— Сигурно тъкмо затова са били доброволци. За да могат да се хвалят. Видя ли как започна да ми се мазни, след като му надрънках ония глупости за човечеството? Мразя такива типове. Всички се преструват.

— Поне остана с добро впечатление.

Танър пак се разсмя.

Вратата се отвори и влезе Мънк, следван от Ред, който носеше голям кафяв плик.

— Донесох ви закуска — каза той, после се обърна към шефа си.

— Ето рестото.

— Докато се храните, ще отида да помогна за колата — рече Мънк и прибра парите в джоба си. — Между другото, навън чака някакъв Блинки. Каза, че те познавал, Хел.

— Никога не съм чувал за него.

— Добре. Ще го отпратя.

Вратата тихо се затвори след него и те започнаха да закусват.

След известно време в стаята влезе висок мършав мъж: дебели очила, издадена брадичка и снежнобяла коса.

— Здравсти, Хел — каза той.

— Какво искаш?

— Ти какво имаш?

— Нищо за теб. Изчезвай.

— Така ли се говори с човека, който те е направил богат?

— Богат ли?

— Чух президента да приказва за ранчото ти на крайбрежието. Страхотно. Ти спечели повечето от парите си в сделки с мен, забрави ли?

— Разкарай се.

— Какво караш този път?

— Товар за Бостън.

— Човек като теб не би се отправил на такова пътуване, ако няма печалба. Какво друго имаш?

— Ако не изчезнеш, докато изям това парче печено, ще те науча на нов начин за причиняване на болка.

— Не можеш да въртиш бизнес с никой друг в този град, Хел. Какво носиш? Захарни изделия и марихуана, както обикновено? Или хероин?

Танър лапна последната хапка от печеното, изправи се и извади камата от ботуша си.

— Сигурно си също толкова зле със слуха, колкото и със зрението, Блинки — каза той, подхвърли ножа във въздуха и го хвана за острието. После пристъпи напред. Блинки постави лявата си ръка на бравата.

— Недей да ме плашиш, Хел. Имаш нужда от мен.

Танър замахна и поряза лявата му буза.

— Защо го направи? — спокойно попита Блинки.

— За удоволствие — отвърна Хел и го изрита в пиццала.

Когато Блинки се преви, Танър отново вдигна ръка, Грег го хвана за китката.

— За Бога! Стига! — извика той, докато Хел забиваше левия си юмрук в корема на Блинки. — Просто го изритай оттук! Защо го мъчиш?

Като продължаваше да се опитва да се освободи от него, Танър рязко повдигна коляното си.

Блинки изпъшка и падна по очи.

Грег издърпа Хел настрани преди да успее да изрита мършавия в ребрата.

— Престани, по дяволите! Няма нужда да го пребиваш!

— Добре! Но го разкарай от очите ми!

— Само прибери ножа.

Грег го пусна и вдигна мъжа от пода. Танър избърса камата в панталона си и я прибра в ботуша си. После се върна към закуската си.

Младежът помогна на Блинки да излезе от офиса и след няколко минути се върна и каза:

— Метнах ги, че е паднал и се е ударил в масата, и те ми повярваха, може би защото този тип е криминално проявен. Но защо го направи?

— Дразнеше ме.

— Защо?

— Той е наркодилър и не приема „не“ за отговор.

— Това не е основание да го биеш.

— Освен това ми достави удоволствие. Нещастно копеле. Печеното ти ще изстине.

— Какво щеше да направиш, ако не те бях спрял? Да го убиеш ли?

— Не. Сигурно щях да му извадя няколко зъба с ония клещи на бюрото.

Грег седна, набоде едно пържено яйце и каза:

— Ти май си малко чалнат.

— Всички сме малко чалнати.

— Възможно е. Но той с нищо не те предизвика...

— Ти не разбираш, Грег. Аз съм от Ангелите. Аз съм последният жив от Ангелите. И съм такъв още отпреди да сменим дънките си с кожени панталони заради проклетите бури. Знаеш ли какво значи това?

Аз съм последният и трябва да пазя репутацията си. Никой не се ебава с нас, защото ще си вземе белята. Виж сега, тоя скапан дилър си мислеше, че може да ме разиграва, защото някъде навън има горили, и смяташе, че нося пратка за някой друг. Затова идва тук и се отнася с мен като с обикновен гражданин. Трябваше да му дам урок, не разбираш ли? Казах му да млъкне и той не го направи. Беше въпрос на чест. Трябваше да го ступам.

— Но ти вече не си гангстер. Ти си обикновен човек.

— Последният католик не е ли папа?

— Хм, така излиза.

— Същото е.

— Мисля, че няма да оцелееш дълго, Хел.

— И аз. Но и ти няма да оцелееш много по-дълго от мен.

Той отвори капака на чашата с кафе, отпи, млясна и се оригна.

— Радвам се, че това копеле най-после ми падна в ръцете.

Никога не съм го харесвал.

— Защо трябваше да изберат точно теб?

— Щото съм добър шофьор. Стигнах дотук, нали?

Грег не отговори. Танър се изправи, отиде до прозореца и повдигна щората.

— Навалицата започва да оредява. Повечето са се преместили оттатък улицата.

Хел си погледна часовника.

— Искат ми се вече да тръгваме. Не ми се ще да се бавим в този град.

Грег мълчеше. Танър отвори едно от чекмеджетата на кантонерката, надзърна вътре, пак го затвори, отпи от кафето и запали цигара.

— Докъде ли са стигнали с колата?

Младежът се нахрани и изхвърли празните кутии в кошчето за смет. После събра тези на Танър и изхвърли и тях.

— Немарлив си.

Хел се прозя и отново се загледа през прозореца.

— Отивам да потърся шефа — каза Грег и излезе.

След като прекара известно време в пушене и крачене назад-напред, Танър излезе при монтьорите.

— Как върви?

— Дотук всичко е наред. Оня тип как се удари?
— Ами спъна се и падна.
— Изглеждаше ужасно, целият беше в кръв.
— Ще смените ли маслото?
— Да.
— Още колко време ще ви трябва?
— Около час.
— Тук има ли задна врата?
— Заобиколи оная червена кола вляво и ще я видиш.
— Отзад дали има някой?
— Едва ли. Всичко е обрасло с бурени. Там изхвърляме боклуците.

Танър изсумтя, отиде в дъното на сервиза, отвори вратата, надникна навън и излезе.

Въздухът бе топъл и макар че миришеше на масло и бензин, Хел усети и аромат на влажна трева в топла вечер, въпреки че всъщност не беше вечер, а мрачен ден. Огледа се, видя една тясна пейка, седна, облегна гръб на сивия бетон, заслуша се в песента на щурците, запали нова цигара и хвърли кибритената клечка в купчината брони, оси и части от двигатели. Внезапно го засърбя главата и докато се почесваше, чу птича песен в огромното клонато дърво зад боклуците. Замахна, за да прогони един комар, и изведнъж прохладен ветрец докосна лицето му — май носеше дъжд, което не бе особено приятно. Докато дърпаше от цигарата, Хел замери с камък прилепа, който излетя от камарата с отпадъци, но не го улучи и изсумтя. После изтъка в главата си нишките на някогашно насилие и страх. Във въображението си видя пламъци, пламъци, обгръщащи колата му като цветето на смъртта, с два почерняващи скелета вътре, докато всички боеприпаси избухваха в поредица от силни експлозии, и всички хора, които някога го бяха мразили, с други думи всички, ликуваха, подиграваха се, размахваха тояги и обикаляха в широк кръг около кладата.

— Проклети да сте всички! — тихо изруга той. Бялото валмо в небето малко се разшири, наведе се като вдигнат показалец и се разнесе гръм като подигравателен смях. Хел си позволи да се замисли за дните, когато беше Номер едно, и тези мисли го обезпокоиха. Липсваше му огънят и стрелбата от онази нощ, когато бяха нападнали

Крайбрежието и бяха убили или арестували цялата му банда. Оттогава той бе държава без население. Това беше неговият огън и му липсваше. Сега го очакваше друга съдба, друг огън, които служеха на неговите победители. Липсваше му неговата любов, едноокият фар на живота му, неговият „Харли Дейвидсън“, с неговата четирискоростна трансмисия, два големи карбуратора и пулсиращата, експлозивна енергия между бедрата му, липсваше му да стиска кормилото с две ръце и да усеща в ноздрите си адската миризма на изгоряла гума и отработени газове, наред с дима на пурата си. Вече го нямаше. Завинаги. Бяха го конфискували и продали, за да платят глобите и разходите. Цялата тази стомана. Сега пред него лежаха купчините отпадъци. Моторът му беше като жена и това можеше да е надгробната му могила. А надгробната могила на самия Хел може би го очакваше малко по на изток. Той пак изруга и се замисли за брат си. За последен път го бе видял преди повече от година. Бяха разделени от мрежа и в стаята имаше пазач, който им позволи да запалят по цигара, ала нямаше за какво толкова да разговарят. Сега брат му сигурно се въргаше в леглото си. Бяха му спестени огънят и купчината отпадъци, което поне беше нещо. Той бе единственият човек, когото си струваше да спаси. Хел запали нова цигара от предишната и хвърли фасата в боклука. Оттам излетя прилеп. Спомни си своето посвещаване. Тогава беше на шестнадесет. Кофата мина редицата и той стоеше изправен, висок и горд в лъскавото си яке с блестящи вериги. Беше малко пиан, но не се олюляваше. Един по един всички се изпикаха в кофата. Когато свършиха, я изляха върху главата му. Това бе неговото кръщение и вече беше Ангел. Носи смрадливите дрехи една година и когато изтекоха още две, стана на деветнадесет и бе Номер едно. Всички го познаваха и се отдръпваха от пътя му. Той беше Хел и бандата му владееше Барбари Коуст. Правеха каквото искат, докато Танър не попадна в голяма беда и не настъпиха черни дни. Килията му беше метър и осемдесет на два и половина и я споделяше с мъж, който си падаше по малки момиченца. След като се опита да го убие, се озова в единична килия. Поне я предпочиташе пред дрънканиците на синеокия луд, с когото го бяха затворили. От устата на Крейг понякога течеше пяна, докато един ден Хел не го удари и пяната не почервения. В последния момент откъснаха пръстите му от гърлото на побъркания и счупиха един от тях. Мислели, че ще полудее сам, така му казаха по-

късно, когато след много месеци го преместиха в друга килия. Мислели, че има нужда от компания, защото бил свикнал да живее в банда. Те не разбираха. Смятаха, че цялата банда е Ангелите и че един Ангел не струва нищо. Обаче грешаха. Той не полудя и даже да беше, нямаше да си го признае. Просто седеше. Не играеше игри, не броеше числа. Просто седеше. Тогава научи, че не могат да му направят нищо. И чакаше. Не знаеше какво. А сега — това. Ето какво бе дочакал, докато седеше там и мечтаеше за Голямата машина. Какво беше това? Огън ли? Сигурно огънят, реши Хел, докато гледаше небето и душеше с нос. Замахна с ръка и уби още един комар. Все още миришеше на дъжд и му се пиеше. Щурците замлъкнаха, птицата престана да пее и светът отново се обля в светлина, бяла, ярка и ослепителна. Небесата се разтвориха като фосфоресциращо море, което заливаше бреговете си. Всичко наоколо внезапно потъна в неестествен блясък и стволът на голямото дърво сякаш се огъна от зрителната илюзия на светлината, която заструи от север. Всеки боклук от купчината пред него оживя и когато се заслушаше, Хел почти чуваше отпадъците да говорят за дните си по оцелелите пътища на света. Боклуците му разказваха за пустошта и той ги слушаше. А после вратата до него изскърца и се чу гласът на Грег.

— Почти е готово, Хел.

— Чудесно.

— Какво правиш тук?

— Мислено си бия чекии.

Вратата се затръшна. Танър поседя още няколко минути. Заваля лек дъжд, който помътни яркия блясък на света, заглуши разказите на боклука, песента на птицата и шумоленето на прилепите, гъделичкаше лицето му, пръскаше ботушите му и вдигна от земята мирис на пепел. Той стана и влезе в сервиза, като отърси дъждовните капки от брадата си.

— Всичко е готово — каза Мънк и посочи колата. — Ще почакаш ли дъждът да спре?

— Не. Сигурно скоро пак ще се стъмни.

— Сигурно.

Приблжиха се до прозореца и за миг погледаха дъжда. Хората навън все още се тълпяха по улиците.

— Тъпи копелета — рече Танър. — Няма да се укриват на сухо.

— Искат да видят как заминаваме.

— Ами тогава ще им направим представление. Вече можеш да отвориш вратите, Мънк.

— Благодаря за закуската — каза Грег.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Какво стана с оня тип? — попита младежът.

— Кой?

— Блинки.

— А, той е в болницата. Ченгетата го закараха да го закърпят, обаче той получил инфаркт. В момента бил на изкуствено дишане. Оказал се мошеник — досието му било дълго колкото ръката ти. Боклук. Не е голяма загуба.

— Жалко.

Мънк сви рамене.

— Така е като не внимаваеш къде стъпваш. Значи тръгвате по шосе четирийсет, а?

Грег погледна Хел.

— Да — отвърна Танър. — Кой яде гигантските гущери?

— А?

— Гущерите ядат големите змии и разни други неща — бизони, койоти и Бог знае още какво. Големите прилепи ядат плодовете на мутиралите дървета по пътя за Мексико, а изродените паяци поглъщат всичко, което попадне в паяжините им. Обаче кой яде гигантските гущери? Един тип, Алекс, от Лос Анджелис, ми каза, че тъй като всичко ядяло нещо друго, нещо трябвало да яде гущерите. Аз обаче не успях да му отговоря. Ти знаеш ли?

— Пеперудите — рече Мънк. — Поне така съм чувал.

— Пеперудите ли?

— Да. Ще имате късмет, ако не се натъкнете на тях. Те са по-големи от хвърчила, кацат на шията на гущерите, жилият ги и почти ги умъртвяват. После снасят там яйцата си. След като се излюпят, гъсениците се хранят с парализираните гущери.

— Разбирам.

— Тогава кой яде пеперудите? — попита Грег.

— Проклет да съм, ако знам. Може би прилепите. Това там е цял нов свят и продължава бързо да се променя. Съмнявам се, че някой знае какво яде всичко.

— Хмм.

— Имам чувството, че ако са гладни, повечето от тия чудовища ще се примирят и с човешко месо.

— Благодаря за всичко — каза Грег. — Много се радвам, че се запознахме, Мънк.

— Доскоро. — Те се ръкуваха.

— Съмнявам се — рече Танър. — Мисля, че никога повече няма да се видим. Но благодаря за закуската. Може би някой ден ще чуеш за нас.

— Успех. Всички ви стискаме палци.

— Знаеш как му викат на това — отвърна Хел и се запъти към колата, отвори вратата и седна зад волана. Грег се настани от другата страна.

— Ти дори не се ръкува с него.

— Не си падам по ръкостисканията — отвърна Танър. — Повечето граждани го правят, без да се замислят. Някога протягането на празна ръка е означавало, че нямаш нож, това е всичко — и ако си левак, те са прецакани. И обратно. Виж сега, аз съм левак, затова мога да го направя, но въпреки това не обичам да се ръкувам. Ако някой ми е приятел, няма нужда да ми стиска ръката, за да го докаже. И двамата ще го знаем. Ти също знаеш как е. Срецаш някого и изведнъж двамата разбирате, че си приличате. Няма кръв. Нищо. И ставате приятели. Няма нужда от ония някогашни официалности. Това е.

Заклучиха вратите и Танър запали двигателя, заслуша се за миг в равномерния му звук, после включи екраните.

Големите врати на сервиза се отвориха с тракане и Хел натисна клаксона.

— Да тръгваме.

Когато излязоха на улицата и поеха на изток, наоколо се разнесоха ликуващи виковете.

— Една бира щеше да ми дойде добре — каза Танър. — По дяволите!

И се понесоха край останките от онова, което някога беше шосе

40.

Хел отстъпи волана на Грег и се протегна на дясната седалка. Небето продължаваше да се смрачава и постепенно ставаше като предишния ден в Лос Анджелис.

— Може би ще успеем да ѝ избягаме — отбеляза Грег.

— Надявам се.

На север се появи синьо пулсиране, което се превърна в ярко сияние. Небето точно над тях стана почти съвсем черно.

— По-бързо! — извика Танър. — Настъпи газта! Онова там напред са хълмовете! Може би ще намерим скална ниша или пещера!

Ала бурята се разрази преди да стигнат до хълмовете. Първо дойде градушката, после чакълът. Последват големите камъни и десният скенер угасна. Пясъкът се сипеше отгоре им и пътуваха под небесен водопад, от който двигателят се давеше и кашляше. Все пак стигнаха до хълмовете и намериха едно скалисто долче с отвесни стени, пресичащи силата на пясъчната/прашната/каменната/дъждовната буря. Двамата запушиха и се заслушаха.

— Няма да успеем — каза Грег. — Ти беше прав. Мислех, че имаме шанс. Няма да успеем. Всичко е срещу нас, даже времето.

— Имаме шанс — възрази Танър. — Може би не е голям. Но досега извадихме късмет. Не го забравяй.

Грег се изплю в кошчето за смет.

— Какъв е този неочакван оптимизъм? Точно от теб?

— Преди бях бесен и дрънках, без да мисля. Е, още съм ядосан — обаче сега имам предчувствие. Чувствам се късметлия. Това е.

Младежът се засмя.

— По дяволите късметът. Погледни навън.

— Виждам. Тая кола е направена да издържа на бури и си върши работата. Освен това тук сме подложени само на десетина процента от пълната ѝ сила.

— Да, но какво променя това? Бурята може да продължи два дни.

— Тогава ще чакаме.

— Ако чакаме прекалено дълго, даже тия десет процента могат да ни смачкат. Ако чакаме прекалено дълго, дори да оцелеем, няма да има смисъл да продължаваме. Но само опитай да караш в такова време, и ще загинеш.

— Ще ми трябват десетина-петнайсет минути да поправа скенера. Имаме резервни „очи“. Ако бурята продължи повече от шест

часа, ще продължим въпреки нея.

— Кой го казва?

— Аз.

— Защо? Нали искаше да си спасиш кожата? Как така изведнъж си готов да я рискуваш, че и моята отгоре?

Известно време Танър мълчаливо пушеше, после отвърна:

— Помислих. — И отново замълча.

— За какво?

— За ония хора в Бостън. Може би си струва. Не знам. Те никога не са направили нищо за мен. Но по дяволите, аз обичам действието и не искам целият свят да умре. Пък и май ми се ще да видя Бостън, просто да видя как изглежда. Може дори да е забавно да си герой, само за да видя как е. Не ме разбирай погрешно. Не давам пукната пара за никого там. Просто не ми харесва идеята всичко да е като тоя Път — пепелища и останки. Когато изгубихме другата кола в торнадата, това ме накара да се замисля... Не искам с всички да се случи така... с всичко. Пак може да се чупя, ако ми се отвори страхотна възможност, но просто ти казвам как се чувствам в момента. Това е.

Грег се извърна и се засмя малко по-искрено от обикновено.

— Изобщо не подозирах, че си такъв философ.

— Аз също. Уморен съм. Разкажи ми за братята и сестрите си, а?

— Добре.

Четири часа по-късно, когато бурята поотслабна, камъните станаха прах, а дъждът — мъгла, Танър поправи десния скенер и продължиха напред. Минаха през Националния парк Скалисти планини. Прахът и мъглата ограничаваха видимостта през целия ден. Вечерта заобиколиха развалините на някогашния Денвър и когато наближиха мястото, наричано преди Канзас, Танър пое управлението.

Шофира цяла нощ и на сутринта небето беше по-ясно, отколкото от дни наред. Хел остави Грег да поспи и подреди мислите си, докато пиеше кафето си.

Както си седеше с помилването в джоба си и с ръце на волана, изведнъж го обзе странно чувство. Зад тях се издигаха облаци прах. Небето имаше цвят на розови пъпки и тъмните ивици пак се бяха стеснили. Спомни си Историите за деня, в който бяха дошли ракетите, изгаряйки всичко освен Северозапада и Югозапада, деня, в който се надигнаха ветровете, облаците изчезнаха и небето изгуби синевата си,

дните, в които бе унищожен Панамският канал и радиостанциите престанаха да работят, дните, в които самолетите вече не можеха да лелят. Съжаляваше за това, защото винаги беше искал да лети, нависоко, да се носи волно като птица във въздуха. Внезапно потръпна и екраните като че ли станаха кристално прозрачни, като пъстро обагрена вода. Някъде напред, далеч, много далеч напред се намираше нещо, което можеше да е единствената оцеляла значителна част от човечеството. И ако стигнеше навреме, може би щеше да успее да я спаси. Хел погледна скалите, пясъците и стената от разрушен гараж, който кой знае как бяха построили на планинския склон. Той остана пред очите му дълго след като го беше подминал. Съборен и полузаровен с останки, гаражът придоби мрачна и чудовищна форма, като изгнил череп, някога издигал се над раменете на гигант. Танър още по-силно настъпи газта, макар че педалът бе натиснат докрай. Разтрепери се. Небето изсветля, ала Хел не докосна бутоните за екраните. Защо трябваше да е той? Някъде надясно се вдигаше дим. Когато приближи, Танър видя планина, останала без връх, и от отвора бълваха пламъци. Той зави наляво и се отклони с много километри от пътя, по който искаше да мине. От време на време земята под колелата се разтърсваше. Отгоре му се сипеше пепел, но димящият конус вече беше далеч. Той се замисли за някогашните бури и за малкото неща, които знаеше за тях. Реши, че ще успее, ще научи повече за историята. Пътуваше през пъстри каньони, пресече плитка река. Никой никога досега не го бе молил да направи нещо важно и се надяваше, че никой никога повече няма да го помоли. Сега обаче имаше чувството, че може да го направи. Искеше да го направи. Навсякъде наоколо лежеше Прокълнатия път — гореше, димеше, тресеше се и ако не минеше по него, щеше да загине половината свят, което удвояваше шансовете някой ден целият свят да стане част от Пътя. Татуировката му изпъкваше върху побледнелите кокалчета на ръката му. Грег все още спеше. Танър присви очи, задържа брадата си и нито веднъж не натисна спирачки, дори когато видя свличащите се по склона скали. Той ги изпревари и въздъхна. Този проход завинаги щеше да е затворен за него, но беше успял да мине без дракотина. Умът му се превърна в разширяващ се мехур, чиято повърхност бе като зрителен екран и регистрираше всичко наоколо. Усещаше притока на въздух в кабината и натиска на педала върху стъпалото си. Гърлото му беше пресъхнало,

ала това нямаше значение. Вътрешните ъгълчета на очите му бяха лепкави, но той не ги избърса. Носеше се през покритите с кратери канзаски равнини и знаеше, че вече напълно е приел ролята си. Проклетият Дентън имаше право. Това трябваше да се свърши. Стигна до ръба на една пропаст и потегли на север. Тя свърши след петдесетина километра и той отново зави на юг. Грег промърмори нещо насън. Звучеше като ругатня. Танър тихо я повтори няколко пъти и при първия равен участък продължи на изток. Слънцето се издигаше високо в небето и той се чувстваше така, сякаш безплатно се носи под него над кафявата земя, осеяна със зелени растения. Хел стисна зъби и мислите му се върнаха към Дени, който несъмнено лежеше в болницата. По-добре, отколкото да е там, където бяха отишли другите. Надяваше се, че парите, за които му бе разказал, още са там. После отново усети болката, някъде между шията и раменете си. Тя се разпространи надолу по ръцете му и Танър осъзна, че с всички сили е стиснал волана. Премигна и няколко пъти дълбоко си пое дъх. Боляха го очите. Запали цигара. Вкусът ѝ беше неприятен, но въпреки това я изпуши. Пийна малко вода и когато слънчевите лъчи го огряха, намали мощността на задния екран. Чу далечен грохот и отново застана нащрек, поизправи се на седалката и намали скоростта.

После удари спирачки. И ги видя. Минаха на около осемстотин метра пред него.

Пътя му пресече огромно стадо бизони. Трябваше да мине почти цял час, докато се отдалечат. Гигантски, тежки, тъмни, с наведени глави, ровейки пръстта с копита, те тичаха, без да спират — тътенът стана оглушителен, и след това поеха на север, смалиха се и изчезнаха. Останалата след тях пелена от прах продължаваше да виси във въздуха и когато навлезе в нея, Танър включи фаровете.

Помисли си дали да не изпие едно хапче, но се отказа. Грег сигурно скоро щеше да се събуди и когато седнеше зад волана, той искаше да може да заспи.

Стигна до някаква магистрала, която изглеждаше в прилично състояние, затова излезе на нея и увеличи скоростта. След известно време мина покрай избеляла, изкривена табела с надпис „Топика — 175 км“^[1].

Грег се прозя и се протегна, разтърка очите си, после челото си — дясната му страна бе подута и потъмняла и попита:

— Колко е часът?

Танър посочи часовника на таблото.

— Сутрин ли е, или следобед?

— Следобед.

— Боже мой! Трябва да съм спал петнайсетина часа!

— Горе-долу.

— През цялото време ли кара?

— Да.

— Наистина. Изглеждаш ужасно. Чакай само да се разсъня. Ще те сменя след няколко минути.

— Добра идея.

Грег отиде в задната част на колата.

След около пет минути Танър стигна до покрайнините на мъртъв град. Мина по главната улица, по която се валяха ръждясали купета от коли. Повечето сгради бяха срутени, в мазетата на някои проблясваше застояла вода. По градския площад бяха пръснати скелети. Немаше дървета, само бурени. Все още се издигаха три телефонни стълба, единият наклонен и проточил надолу кабелите си като черни спагети. Сред плевелите край пропуканите тротоари имаше няколко пейки, на една от които лежеше скелет. Пътят беше препречен от повален стълб и Танър трябваше да заобиколи по първата пряка. Тази улица бе малко по-запазена, но всички витрини бяха счупени. На една от тях стоеше гол манекен. Лявата му ръка липсваше под лакътя. Светофарът на ъгъла втрещено гледаше с ослепелите си очи.

Когато зави на следващия ъгъл, Грег се върна на седалката.

— Аз ще поема — каза той.

— Първо искам да излезем оттук.

Следващите петнадесет минути изтекоха в мълчание.

Когато мъртвият град остана зад тях, Танър спря.

— Намираме се на около два часа от място, което някога се е казвало Топика — рече той. — Събуди ме, ако попаднеш на нещо опасно.

— Как беше, докато спях? Имаше ли проблеми?

— Не — отвърна Хел, затвори очи и захърка.

Грег потегли в посока, противоположна на залеза, и докато стигне до Топика, изяде три сандвича с шунка и изпи литър мляко.

Танър се събуди от трясъка на ракети, разтърка сънените си очи и в продължение на половин минута тъпо гледа пред себе си.

Около тях като гигантски сухи листа се спускаха огромни облаци. Прилепи, прилепи, прилепи. Гъмжеше от прилепи. Хел чу писукане и стържене. Тежките им тъмни тела се блъскаха в колата.

— Къде сме? — попита той.

— В Канзас Сити. Тук е пълно с тия гадини. — Грег изстреля нова ракета, която прорязва огнен път през летящите създания.

— Не хаби ракетите. Опитай с огнепръскачката — каза Танър, превключи най-близката картечница на ръчно управление и се прицели. — Стреляй във всички посоки в продължение на пет-шест секунди, после ще започна аз.

Пламъкът се стрелна напред, оранжево-бял. Когато изчезна, Хел натисна спусъка и започна да върти картечницата. Овъглените тела на прилепите се сипеха около него на димящи купчини.

— Давай! — извика Танър и колата потегли напред. Гумите ѝ захрущяха.

Продължи да обсипва небето с куршуми и когато прилепите отново ги връхлетяха, ги посрещна с огън. После изстреля сигнална ракета.

Внезапният блясък освети милиони кръжащи над тях силуети с вампирски лица.

Хел ги обстрелваше с всички картечници и те падаха като зрели плодове.

— Спри и стреляй с горната огнепръскачка! — извика той. Грег се подчини. — А сега отстрани! След това отпред и отзад!

Навсякъде беше пълно с горящи тела, цели купища, стигаха чак до предния капак.

— Напред! — извика Танър и Грег превключи на скорост.

Хел изстреля втора сигнална ракета.

Прилепите все още не се махаха, но сега кръжаха по-нависоко. Танър се прицели и зачака, ала те не ги нападнаха вкупом. Няколко прелитаха над тях и той ги сваляше в движение.

— Това наляво е река Мисури — след десет минути каза Хел. — Ако продължим покрай нея, ще стигнем до Сейнт Луис.

— Знам. Смяташ ли, че и там ще е пълно с прилепи?

— Сигурно. Но ако пристигнем по светло, няма да ни безпокоят. Тогава ще измислим как да пресечем Мисис Ип.

После погледите им попаднаха върху задния екран. Бледите звезди и кървавочервената луна осветяваха тъмните очертания на Канзас Сити и силуетите на прилепите.

След известно време Танър отново заспа. Сънува, че бавно кара мотора си в средата на широка улица и по тротоарите се тълпят хора, които го приветстват. Хората хвърляха конфети, но когато стигаха до него, конфетите се превръщаха в боклук, влажен и зловонен. Тогава настъпи газта, ала моторът му още повече намали скоростта и сега хората гневно му крещяха. Обиждаха го. Крещяха името му с омраза. Моторът започна да се олюлява, но краката на Хел сякаш бяха залепнали за него. След миг щеше да падне. Моторът спря и той започна да се накланя надясно. Хората се втурнаха към него и Танър знаеше, че всичко ще свърши...

Внезапно се събуди и видя, че пред него се разстила утрото: ярка монета в средата на маса с тъмносиня покривка и с чаши, наредени покрай ръба.

— Това е — каза Грег. — Мисис Ип.

Танър изведнъж огладня като вълк.

След като се освежиха, потърсиха моста.

— Не виждам нито един от твоите голи хора с копия — рече Грег. — Разбира се, може да сме минали покрай тях през нощта — ако все още са тук.

— Чудесно — отвърна Хел. — Така си спестяваме боеприпасите.

Мостът се появи пред тях, хлътнал и мрачен, освен позлатените му тук-там от слънцето кабели. Те бавно се приближиха към него по улици, задръстени с останки, като заобикаляха редици ръждиви коли, срутени стени и зейнали канализационни шахти.

Трябваша им два часа, за да изминат половин километър, и когато стигнаха до моста, вече приближаваше пладне.

— Изглежда, че Брейди е минал оттук — отбеляза Грег, загледан в разчистения проход сред боклуците. — Как мислиш, че го е направил?

— Може да е имал нещо, с което да ги е избутал през ръба. В плитчините също има някакви останки.

— Имаше ли ги предишния път, когато си бил тук?

— Не знам. Не стигнах чак до моста, само до оня хълм ей там. — Танър посочи с пръст на задния екран.

— Е, като че ли ще успеем. Да тръгваме.

Потеглиха и бавно започнаха да пресичат могъщата Мисис Ип. От време на време мостът под тях проскърцваше, въздишаше, пъшкаше и те усещаха, че се движи.

Слънцето се издигна високо и те все още бяха на моста, закачайки с броня останките и използвайки крилете на колата като плугове.

Когато след три часа колелата най-последно докоснаха отсрещния бряг, Грег задъхано се отпусна и запали цигара.

— Искаш ли да покараш малко, Хел?

— Да. Хайде да се сменим. — Танър седна зад волана и се протегна.

Потегли напред през развалините на източен Сейнт Луис. Бързаше да напусне града преди да се свечери. Равнището на радиацията започна да се повишава. Улиците бяха съвсем разрушени. Хел провери за радиация в кабината, но все още беше чисто.

Няколко часа по-късно, докато слънцето потъваше зад гърба му, отново видя синьото сияние на север. Но небето остана ясно, цялото обсипано със звезди. Не се забелязваха черни ивици. След доста време пред него изгря розова луна. Танър включи музиката и погледна Грег. Тя, изглежда, не му пречеше.

Погледна контролния пулт. Радиационното ниво все още се повишаваше. И тогава видя на предния екран кратера и спря.

Диаметърът му трябва да бе над километър и половина. Не можеше да определи дълбочината му.

Изстреля сигнална ракета и използва телескопа, за да проучи терена от двете му страни.

Десният път изглеждаше по-равен и Танър потегли по него.

Радиацията тук беше висока! Страшно висока! Той увеличи скоростта. И се зачуди какво ли е било в онзи ден? В деня, в който на това място се бе спуснало едно малко слънце и за известно време беше засенчило с яркостта си другото в небето преди бавно да потъне във

внезапно отворилата се дупка. Опитва се да си го представи, успя, после се опита да го изхвърли от ума си, ала не можеше. Как да изхвърлиш огньовете, които пламтят вечно? Искаше му се да знае. Навремето бе имало толкова много различни места и му се щеше да може да ги обиколи.

Пита се какво ли е било в старите дни, когато човек просто се е мятал на мотора си и е потеглял за друг град винаги щом му се прииска. И никой не беше изсипвал върху главата му купища боклуци от небето. Почувства се измамен, което не бе нищо ново, но го накара да ругае по-дълго от обикновено.

Когато най-после заобиколи кратера, запали цигара и се усмихна за пръв път от месеци, защото датчикът показваше, че радиационното равнище спада. Скоро видя висока трева, която се поклащаше на вятъра, после се появиха и дървета. Отначало ниски и криви, ала колкото повече се отдалечаваше от онова страшно място, толкова по-високи и по-яки ставаха те. Имаше дървета, каквито никога не беше виждал, високи петнадесет-двадесет метра, грациозни и събиращи звезди из равнините на Илинойс.

Движеше се по чист, твърд, широк път и в този момент му се искаше вечно да пътува по него: до Флорида, до блатата, цитрусовите горички, прелестните плажове и Залива, и после на север до студения, скалист Нос, където всичко е сиво и кафяво, вълните се разбиват под фаровете и солта изгаря ноздрите, където костите лежат в гробищата от векове и все още можеш да прочетеш имената им, изсечени на камъните над тях, след това на юг през страната, където твърдят, че тревата била синя, и покрай могъщата Мисис Ип до мястото, където реката се разширява и се влива в океана, пак в същия Залив, пълен с островчета, където старите пирати са криели пляката си, и през покритите със сняг планини, за които беше чувал — Озарк, Поконо, Катскил — през парка Шенандоа и с лодка през залива Чезапийк, да види големите езера и мястото, където пада водата, Ниагара. Вечно да шофира по големия път, да види всичко, да поглъща света. Да. Може би Прокълнатия път не бе навсякъде. Някои от легендарните места все още трябваше да са чисти, като земята наоколо. Копнееше за това с неутолима жажда, с огън като онзи, който винаги пламтеше в слабините му. Той се засмя: кратко, остро излайване, защото сега му се струваше, че може да има всичко това.

Музиката тихо свиреше, навярно прекалено нежно, и го изпълваше.

Камбаната, която биеше непрестанно, не заглуши напълно звъна на разбитото стъкло. Наистина, отново се възцаряваше тишина, все по-дълбока и натежала от спомен и очакване, ала пулсиращата нервна система на града вече бе усетила болката.

Тялото започваше да се лекува само.

Ръмеше и небесата осветяваха земята с начупени дъги. В отделни части на града се изсипа порой от мъртва риба, продължил петнадесетина секунди, през които телефонните кабели бяха покрити с водорасли и в капациите на прозорците шибаше пясък. Надушили храната, плъховете изпълзяха от избите и плевниците, бараките и копторите, сметищата и канавките, за да се нахранят с тази рибешка мана, мърдайки с опашки и мустачки, с блеснали очи, лъскава или разрошена от влагата козина. После изчезнаха и оставиха след себе си голи скелети, бели като слонова кост.

Но не те бяха строшили прозореца, нито пък рибата.

Сержант Донахю, който шофираше, се обърна към седналия от дясната му страна лейтенант Спану и попита:

— Без сирена ли?

— Без сирена.

Лейтенантът разкопча лъскавия черен кобур, който носеше на десния си хълбок.

— Изключи фаровете.

Сержантът се подчини.

Светът пред тях помръкна и пред полицейската кола се раздвижиха дребни тъмни фигури. Завиха на ъгъла и намалиха скоростта. Внимателно оглеждаха витрините, мястото, където бе нанесена раната.

— Пригответи прожектора.

— Готов е.

Безшумно се движеха покрай лъскавия от влага тротоар. Откъм север се разнесе гръм и проблесна светкавица, която превърна небето в жълт пергамент, покрит със сивкави йероглифи. За миг се освети

цялата улица: коли, кабели, противопожарни кранове, магазини, дървета, къщи и плъхове.

— Ето го! Откъм нашата страна на улицата! Освети го с прожектора!

Донахю включи прожектора и го насочи. Пред разбития прозорец стоеше мъж, наведен напред и с чувал в ръка, замръзнал по средата на движението си.

— Не мърдай! Арестуван си! — извика Донахю по високоговорителя.

Човекът се обърна и погледна към светлината. После пусна чувала и побягна.

Лейтенант Спану изстреля шест куршума и мъжът се просна на земята като мръсен изстискан парцал. Кръвта му се сля с водата на паважа. До дясната му ръка имаше умрял плъх, а над главата му — оглозгана рибя кост.

— Ти го уби — каза Донахю и удари спирачки.

— Той се опита да избяга.

— Имахме заповед да го арестуваме.

— Но той се опита да избяга.

— В такива случаи трябва да ги раняваме, ако можем.

— Да, но той продължи да тича след като го раних. Опита се да избяга.

Донахю срещна погледа на лейтенанта, после се извърна.

— Опита се да избяга — съгласи се той.

Слязоха от колата и се приближиха до трупа. Спану го преобърна.

— Той е още хлапе! — възкликна сержантът. После отиде до тротоара и разтвори чувала. — Спортни стоки. Топки, две бухалки, бейзболни ръкавици. И гири... Той е още хлапе!

Спану се извърна.

— Но крадеше — след малко отвърна той.

— Да, и се опита да избяга.

— Иди се опитай да се свържеш с участъка.

— Добре. Но...

— Млъкни, Донахю. Видя какво се случи.

— Да.

Лейтенантът запали цигара. Нощта стана червена и нереална и тъмночервените звуци на камбаната изпълниха света до ръба с вибрациите си.

Девет мокри пълзящи плъха, които влачеха крака и се зъбеха, уплашено побягнаха.

На сутринта стигна на място, наречено Индиана, и все още продължаваше по пътя. Мина през ферми, които изглеждаха в добро състояние. Тук може би дори живееха хора. Искаше му се да провери, ала не смееше да спре. След час отново пътуваше в пустошта.

Тревата стана по-ниска и постепенно изчезна. Случайните криви дървета се бяха впили в голата пръст. Нивото на радиацията отново започна да се повишава. Пътните знаци му показаха, че приближава Индианаполис. Предположи, че това е голям град, бомбардиран и разрушен.

И не сгреши.

Трябваше да заобиколи далеч на юг и да мине през място, наречено Мартинсвил, за да прекоси Бялата река. После, когато отново се насочи на изток, радиостанцията му запращя и се разнесе слаб глас.

— Необозначена кола, стой!

Танър включи всички скенери на телескопичен обхват. На върха на един от хълмовете в далечината видя мъж, който наблюдаваше с бинокъл и държеше радиостанция. Хел не отговори и продължи напред.

Движеше се с шестдесет и пет километра в час по полуразрушен участък от пътя и постепенно увеличи скоростта до деветдесет. От протестите на гумите по напуканата настилка Грег се размърда.

Готов за атака, Танър се взираше напред. Радиостанцията повтаряше заповедта, вече по-високо, и настояваше за отговор.

Видя го зад следващия завой и удари спирачки, без да отвърне на въпроса на Грег какво става.

Танкът препречваше пътя, насочил оръдието си право към него.

С дясната си ръка Танър изстреля три противотанкови ракети, с другата завъртя волана наляво и настъпи газта.

Едната половина от колата излезе от пътя и заподскача покрай канавката. От оръдието на танка блъвна огън, но снаряждът не улучи. В

следващия миг огромният корпус хлътна навътре и избухна в пламъци.

Когато заобиколиха танка и се върнаха на пътя, отекнаха изстрели от пушка. Грег натисна спусъците на страничните гранатохвъргачки, после се прехвърли на петдесеткалибровите картечници. След около половин километър Хел взе микрофона и каза:

— Съжалявам. Спирачките ми не работят.

Отговор не последва.

Когато стигнаха до равен участък, от който се разкриваше гледка във всички посоки, Танър спря и Грег седна зад волана.

— Откъде според теб бяха взели този танк?

— Де да знам?

— И защо искаха да ни спрат?

— Не знаеха какво караме — а може просто да са искали колата.

— Ако я бяха взривили, нямаше да я получат.

— Щом те не могат да я имат, защо да я оставят на нас?

— Знаеш точно как разсъждават, нали?

— Да.

— Запали една цигара.

Танър кимна.

— Не беше лесно, нали?

— Не споря.

— И все още ни остава да изминем дълъг път.

— Да, затова най-добре да продължаваме.

— Преди каза, че според теб няма да успеем.

— Промених си мнението. Сега смятам, че ще успеем.

— След всичко, което преживяхме?

— След всичко, което преживяхме.

— С какво още трябва да се борим?

— Не знам.

— Но от друга страна, знаем, че всичко там е зад нас. Вече знаем как да избягваме много неща.

Танър кимна.

— Веднъж си се опитал да избягаш. Вече не те обвинявам.

— Шубето ли те хвана, Грег?

— Ако умра, не мога да помагам на семейството си.

— Тогава защо изобщо си се съгласил да тръгнеш?

— Не знаех, че ще е така. Ти прояви повече здрав разум, защото имаше представа какво ни очаква.

— Да, имах представа.

— Никой не може да ни обвини, ако се провалим. В края на краищата, поне се опитахме.

— Ами всички ония хора в Бостън, за които ми държа реч?

— Сигурно вече са мъртви. Чумата убива бързо, нали знаеш?

— Ами оня Брейди? Той е умрял, за да ни донесе писмото.

— Той се опита и Бог знае, че уважавам усилията му. Но вече изгубихме четирима души. Трябва ли да станат шестима, само за да покажем, че всички са се опитали?

— Грег, вече сме много по-близо до Бостън, отколкото до Лос Анджелис. Би трябвало да имаме достатъчно гориво, за да стигнем дотам, но не и за да се върнем.

— Можем да заредим в Солт Лейк.

— Не съм сигурен, че ще ни стигне дори до Солт Лейк.

— Е, ще ни трябва само минута, за да разберем. През последните стотина километра можем да използваме моторите. Те горят много по-малко бензин.

— И ти си човекът, който ме ругаеше. Ти си гражданинът, който се чудеше как може да има хора като мен. Питаше ме какво са ми направили. И аз ти казах. Нищо. Сега може би искам да направя нещо за тях, просто защото така ми харесва. Много мислих.

— Ти не издържаш семейство, Хел. Аз имам да се грижа за други хора, освен за себе си.

— Знаеш как да извъртиш нещата, когато искаш да изklinчиш. Казваш: „Не ме е страх, но трябва да се грижа за майка си, братята и сестрите си и съм лудо влюбен в гаджето си. Затова се отказвам. Само заради това.“

— И това е вярно! Не те разбирам, Хел! Изобщо не те разбирам! Ти ми даде тази идея!

— Затова сега си я връщам.

Ръката на Грег се плъзна към пушката на вратата. Танър хвърли цигарата си в лицето му и успя да го удари веднъж в корема — слаб удар с лявата ръка, но от това положение не можеше да направи нищо повече.

Грег се хвърли отгоре му и го притисна към облегалката. Двамата се вкопчиха един в друг и пръстите на младежа се насочиха към очите му.

Танър отскубна ръцете си, хвана главата на Грег и го отблъсна с всяка сила.

Грег се удари в таблото и се вцепени, после се свлече на пода.

Танър удари главата му в контролния пулт още два пъти, за да е сигурен, че не се преструва. После го избута настрани и се върна зад волана. Докато си поемаше дъх, провери екраните. Не се приближаваше нищо заплашително.

Извади въже от сервизното отделение и завърза ръцете на Грег зад гърба му. После завърза и глезените му и прокара въжето оттам до китките. Накрая го изправи на дясната седалка, наклони облегалката назад и го завърза в това положение.

Включи на скорост и потегли към Охайо.

След два часа Грег започна да пъшка и Танър усили музиката, за да го заглуши. Навън отново се бяха появили трева и дървета, зелени поля, ябълкови градини, бели ферми, кафяви и червени плевници, царевични ниви. Явно някой поддържаше всичко това. Имаше дъсчени огради, живи плетове, високи кленове, очевидно нови пътни знаци, камбанария със зелен покрив, от която се носеше камбанен звън.

Ивиците в небето се бяха разширили, но самото небе продължаваше да е ясно, както обикновено преди буря. Затова Танър не спря, докато не стигна до Дейтънската пропаст.

Вгледа се в потъналия в мъгла каньон, проучи терена наляво и надясно, реши да тръгне наляво и потегли на север.

Радиационното равнище отново се покачваше и Хел бързаше, като намаляваше скоростта само за да заобикаля цепнатините, пропастите и каньоните, които изплуваха от този мрачен и дълбок център. От някои от тях се издигаха гъсти жълти изпарения и замъгляваха въздуха. По едно време съвсем обгърнаха колата като серен облак, докато вятърът не ги разнесе. След малко Танър неволно удари спирачки и колата рязко спря. Грег отново изпъшка. В продължение на няколко секунди Хел не откъсваше очи от онова, което го бе накарало да спре, после бавно продължи напред.

Гледката не се повтори, ала не беше лесно да я изхвърли от ума си. Жълт ухилен скелет, разпънат на кръст край Пропастта. Хора, реши

той, това обясняваше всичко.

Когато се отдалечи от мъгливия район, небето отново бе мрачно. Известно време не разбра, че пак е на открито. Трябваша му четири часа, за да заобиколи Дейтън, и докато се носеше на изток през пустошта, той за миг видя част от слънцето, което се бореше на северния бряг на черната небесна река и губеше битката.

Фаровете му бяха включени на пълна мощност и когато осъзна какво може да последва, Хел се огледа наоколо за заслон.

На един от хълмовете се издигаше стар плевник и той се насочи към него. Едната стена беше хлътнала и вратите бяха паднали. Танър вкара колата. Вътре бе влажно и усойно. Видя скелет, вероятно на кон, и прогнили ясли.

Изключи двигателя и фаровете и зачака.

Скоро воят отново се разнесе и заглуши пъшкането на Грег. Последва друг звук, не силен и тежък като изстрели, какъвто бе чувал в Лос Анджелис, а тих, постоянен, почти мъркащ.

Той откряхна вратата на колата, за да го чуе по-добре.

После слезе и заобиколи отзад. Равнището на радиацията беше почти нормално, затова не си направи труда да облече защитен костюм. Приблжи се до падналите врати и надникна навън. Носеше пистолета си, пъхнат в колана.

Падаха някакви сиви капчици и слънцето отново се мъчеше да се покаже.

Това чисто и просто беше дъжд. Чисто и просто преди никога не бе виждал дъжд. Той запали цигара и дълго го гледа.

Дъждът се сипеше с тихо трополене и не го придружаваше нищо друго. Небето продължаваше да е синкаво с черни ивици.

От време на време вятърът навяваше капки в лицето му и Хел разбра, че са вода, нищо повече. На земята навън се образуваха локвички. Той хвърли в една някаква клечка. Тя вдигна пръски и заплава. Някъде отвисоко в плевника се чу чуруликане на птици. Носеше се сладникав мирис на гниеща слама. В сенките от дясната си страна видя ръждясала вършачка. Наблизо паднаха няколко перца. Танър хвана едно и го разгледа. Никога не бе виждал перо. Заприлича му на цип. Той го пусна. Вятърът го пое и бързо го отнесе нанякъде. Хел отново погледна навън и се върна в колата. Навярно можеше да

продължи, ала усещаше, че е ужасно уморен. Седна върху една бъчва и запали цигара.

Дотук бе минало добре и Танър се замисли за последните фази от пътя. Засега не можеше да се довери на Грег. Не и докато не стигнеха толкова далеч, че да няма връщане обратно. Тогава щяха да се нуждаят един от друг. Не знаеше какво още крие Пътят. Но ако отсега нататък бурите бяха по-малко, това щеше да им помогне.

---

[1] Столицата на Канзас. — Б. пр. ↑

Чу смях и скочи, стиснал в ръка пистолета.

Не се виждаше никой. Смахът като че ли не идваше от колата, а и не бе на Грег.

Идваше от плевника.

Танър се вгледа в сенките. Нищо.

И отново го чу. Този път очите му се насочиха нагоре.

Имаше таван.

Хел вдигна пистолета натам и каза:

— Слез!

Не последва отговор, поне докато не изстреля два куршума.

— Чакай! Идвам!

Мъжът, който се спусна по кръстосаните летви, приклепна с гръб към стената. Беше с тъмна коса и носеше дрипи. Бе поне с педя понисък от Танър. Трепереше. Очите му бяха като на звяр и държеше ръцете си пред гърдите, с пръсти, свити като нокти на граблива птица.

— Кой си ти?

Непознатият няколко пъти премести поглед от дулото на пистолета към лицето на Танър.

— Попитах те кой си!

— Канис — отвърна мъжът. — Джофри Канис. — Гласът му звучеше високо и спокойно. — Аз не съм учен — прибави той.

— На кой му пука? Какво правеше там горе, освен че ме следеше?

— Дойдох да се скрия от дъжда.

— И какво беше толкова смешно?

— Какво искаш да кажеш?

— Защо се смееше?

— О, защото не спазваш законите на Бейтсовата мимикрия — а би трябвало, нали разбираш.

— За какво говориш?

— Аз не съм учен.

— Вече го каза.

Мъжът се изкиска и изрецитира:

— Според Бейтс^[1] това става в един и същи район и през един и същи сезон, и подражаващият вид не бива да бъде защитен, според Бейтс, и трябва да е по-рядък от модела си, казва Бейтс, и трябва да се различава от собствения си вид по очевидни външни характеристики,

за да създаде илюзия — и това го казва Бейтс, — и подражаваните характеристики трябва да са само повърхностни, и да не водят до фундаментална промяна на вида, посочва Бейтс. При пеперудите се е получило, нали знаеш.

— Побъркан ли си?

— Да, но спазвам законите.

— Излез на светло, за да те видя по-добре.

Мъжът се подчини.

— Да, имаш вид на побъркан. Какви са тия глупости за Бейтс?

— Това е начинът, по който се защитават някои същества: Бейтсова мимикрия. Те подражават на нещо, което не са, за да си осигурят безопасност. Виж сега, ако беше хитър, нямаше да си пуснеш брада, щеше да си миеш лицето, да си решиш косата, да носиш тъмен костюм, бяла риза, вратовръзка и куфарче. Щеше да изглеждаш като всички останали. Тогава никой няма да те безпокои и можеш да правиш каквото поискаш, без да ти пречат. Имитираш добре защитените видове. И не те заплашва никаква опасност.

— Откъде знаеш, че ме заплашва опасност?

— Ами, имаш такъв вид, миризма, известна нервност...

— И ако изглеждах обикновен, нямаше да ме заплашва опасност, така ли?

— Навярно не.

— Ти какъв си?

Мъжът се засмя и видимо се отпусна.

— Мразиш ли учените?

— Не повече от всички останали.

— Ами ако съм учен?

— Нищо.

— Добре. Аз съм учен.

— Какво от това?

— Всички ни слагаха под един знаменател. Аз съм биолог.

— Не те разбирам.

— Физиците ни докараха всичко това — той посочи навън — и някои химици и математици. Не биолозите.

— Искаш да кажеш войната, така ли?

— Да. Не! Искам да кажа света, такъв, какъвто е сега.

— Не съм бил роден, когато се е случило. Не знам. И не ми пука. Какво се опитваш да кажеш?

— Не трябва да обвиняваш всички професори по всички науки за случилото се.

— Не ги обвинявам. Даже не знам какво се е случило. Какво се е случило?

— Война, какво. Безумна и опустошителна. Много бомби и ракети с резултат, който никой не може да предвиди. Ето това! — Мъжът отново посочи навън. — А какво се случи после? Оцелелите отидоха в малкото университети, които не бяха разрушени, и избиха всички професори — по английски, социология, физика, без значение какво са преподавали — защото професорите очевидно били виновни, защото са били професори. Ето защо Бейтсовата мимикрия означава толкова много за мен. Те ги разстрелваха, разкъсваха ги на парчета, разпъваха ги на кръст. Но не и мен. Не. Не мен. Аз бях с тях, бях с тълпата. Затова оцелях. Аз съм „Биология“, аудитория шестстотин и четири, сграда „Бентън“. — Той пак се засмя.

— Искаш да кажеш, че си им помагал, когато са избивали твоите приятели, така ли?

— Те не ми бяха приятели. Бяха от други науки. Почти не ги познавах.

— Но си помагал?

— Разбира се. Затова още съм жив.

— И как е животът?

Мъжът вдигна ръце към лицето си и впи нокти в бузите си.

— Не мога да го забравя — накрая отвърна той.

— Ето докъде те е довела твоята проклета мимикрия — буксуваш на място в опит да се престориш на някой друг. Не, благодаря. Аз знам какъв съм.

— Какъв?

— Аз съм си аз. Аз съм Ангел. Няма нужда да се преструвам на друг. Ако не ме харесват, могат да ме очистят, ако могат. Досега не са успели. Затова да вървят на майната си всички! Не разбирам тая работа с мимикрията. Не, благодаря. В никакъв случай. Да вървят по дяволите, всички!

— Един вид не може да оцелее така.

— Майната им на видовете. Аз сам ще се пазя.

— Това е грешна позиция.

— Кой го казва?

— Вече не знам. — Той продължи да дращи бузите си, докато по брадата му не потекоха капки кръв.

— Престани! Дразниш ме! Между другото, къде живееш?

— Никъде и навсякъде — скитам. Където и да се опитам да остана, след време ме прогонват. Вече не е свято да си луд.

— Наоколо има ли селища?

— Има...

— Е, върви да подражаваш на хората, които живеят в някое от тях.

— Не мога. Аз съм луд.

— Избърсни си брадата, изкъпи се, облечи си тъмен костюм, бяла риза и връзка, носи куфарче...

— Те вече не изглеждат така — забравих. Всичко се промени...

— Е, подражай им, както и да изглеждат, по дяволите.

— Всички са с бради, мръсни са и носят стари дрехи.

— Тогава вече им подражаваш. Аз също.

— Не!

— Каква е разликата?

— Ние сме луди!

— Мен не ме брой.

— Вярно е. Кой друг освен безумец ще се скрие в този стар плевник наред буря, която може да се превърне в холокост? Нормалните хора имат дом, сигурно убежище...

— Добре, прав си. И аз съм луд. Цигара?

— Да, моля.

Танър му подхвърли пакета с лявата си ръка, после и кибрита. И през цялото време продължаваше да стиска пистолета в дясната.

Канис запали и върна цигарите и кибрита по същия начин.

Танър внимателно запали своята, без да откъсва очи от дребния мъж.

— Любопитен съм за твоя вид лудост — каза ученият. — Никога не съм виждал такава кола. Това е противорадиационна броня, нали?

— Да. Пътувам за Бостън.

— Глупаво и опасно.

— Знам. Но там има чума и им нося ваксина, хафикин.

— Чума ли? Знаех си! Знаех, че ще дойде!

— Откъде?

— Казали са го Малтус и Дарвин. Всички ще измрем! Войната и болестите се грижат за населението. Но това вече не е проблем и ние не сме способни да оцелеем. Затова чумата ще ни изтреби до крак.

— Глупости! В Лос Анджелис се справиха с чумата. Тъкмо затова имаме ваксина.

— Тогава ще се появи нещо друго.

Танър сви рамене.

— Не ми пука какво ще стане с тях.

— Ти обаче си един от тях.

— Не съм. Ти го каза.

— Грешах. Аз съм луд.

Известно време Танър пуши в мълчание.

— Какво ще правиш с мен? — попита Канис.

— Нищо. Ще те държа на мушка, докато бурята престане, защото не ти вярвам. После ще се кача на колата си и ще си тръгна.

— Защо не ми вярваш? Защото съм учен ли?

— Защото си луд.

— Прав си. Но можеш да ме убиеш.

— Защо да си правя труда?

— Може би искам да умра.

— Тогава се самоубий.

— Не мога.

— Жалко.

— Ще ме вземеш ли в Бостън?

— Може би. Ако наистина искаш и ако реша, че мога да ти имам доверие.

— Чакай да помисля.

— Ти ме помоли. Мисли колкото искаш.

Танър се заслуша в трополенето на дъжда по покрива.

— Не, благодаря — накрая каза Канис. — Там сигурно ще ме убият, защото съм учен.

— Едва ли. В Лос Анджелис няма да те убият — но нали искаше да умреш?

— Понякога искам, понякога не. Имаш ли нещо за ядене? Нещо, което да ти е излишно? Страшно съм гладен.

Танър мислено инвентаризира хранителните си припаси.

— Добре — отвърна той. — Върви пред мен и не прави резки движения. Даже ще ти оставя малко храна.

Канис се запъти към колата.

— Обърни се кръгом и не забравяй, че съм насочил пистолета към гърба ти.

Ученият се подчини.

Хел се вмъкна в колата, като остави вратата широко отворена и не изпускаше от поглед дребния мъж. После отново излезе навън.

— Вземи. Това е достатъчно за истински пир. — Той остави кутиите на пода и отстъпи назад.

Канис се нахвърли на храната. Танър се удиви, че човек може да е толкова гладен.

— Как се чувстваш сега? — накрая попита той.

— По-добре, благодаря.

— Сигурен съм, че в Бостън няма да те убият. Ако искаш да дойдеш, ще те взема. Какво ще кажеш?

— Не. Благодаря. Вече съм по-добре.

— Защо, за Бога?

— Защото съм сит.

— Искам да кажа, защо няма да дойдеш?

— Те ще ме мразят.

— Няма.

— Нали разбираш, аз помагах, когато изгаряха университетите.

— Тогава не им казвай.

Биологът поклати глава.

— Те ще разберат.

— Откъде, тъпо копеле? Кажи ми откъде?

— Ще разберат. Знам го.

— Човече, ти имаш мания за вина. Чувал съм за такова нещо, но досега не вярвах, че съществува. Забрави го! Ще те заведа там. Ще можеш да правиш каквото си искаш със своите пеперуди, докато адът замръзне, и на никой няма да му пука.

— Не, благодаря.

Танър сви рамене.

— Както искаш.

В небето проблесна синя светкавица. Дъждът се усили. Сякаш хиляди чукове удряха по покрива. За известно време плевникът се освети от неестествено сияние.

— Как се казваш? — попита Канис.

— Хел.

— Знаех си. Вярваш ли в Господ след като носиш това име, Хел?

— Не.

— И аз не вярвах, но вече вярвам. Прости ми, че ти се месея...

— Не ми излизай с тия глупости.

— Съжалявам. Аз...

Разнесе се гръм, който заглуши следващите думи.

После се чу:

— Убий ме.

Танър смачка с крак фасата си.

— Ще ме убиеш ли?

— Не.

— Защо?

— Защо да те убивам?

— Защото го искам.

— Върви по дяволите.

— Вече съм там.

— Както сам признаваш, ти си побъркан.

— Това няма нищо общо.

— Искаш ли още една цигара?

— Не, благодаря.

Дъждът отслабна и гръмотевиците утихнаха. Потръпващите сенки отново придобиха естествен вид.

— Добре, остави — каза Канис. — Не искам да ти досаждам.

— Знам. С какво се занимават биолозите?

— Имам докторска степен по биологически науки. Всъщност съм ботаник...

— Доктор ли си?

— Да.

— В колата има още един човек, нуждае се от медицинска помощ. Ще го прегледаш ли?

— Аз не съм такъв доктор.

— Какво искаш да кажеш?

— Доктор съм, но не по медицина. Разбирам само от ботаника.

— Биолозите режат мъртвци и такива неща, нали? Това няма ли да помогне?

— Не, не разбирам нищо от медицина.

— Добре. Вярвам ти. Обаче жалко. Раната му е доста тежка.

— Съжалявам.

Навън отново започна да изсветлява.

— Бурята като че ли отслабва — каза Танър.

— Да.

— Вече ще тръгвам.

— Сега ли?

— Защо не?

— Може пак да се усили.

— Може и да не се усили. Ще трябва да рискувам.

Хел заотстъпва към колата.

— Чакай!

— Какво?

— Нищо.

В този момент Канис се хвърли към него и пхна ръка в ризата си. Танър стреля два пъти.

— Проклет глупак! Защо го направи? — извика той и се приближи до падналия на земята учен.

Биологът се закашля и изплю кръв.

— Защо... не? — попита той. — Всички ние сме... луди... По дяволите! — Гърдите му силно хриптяха.

— Побъркан... Побъркан... — изсумтя Хел, задърпа Канис към яслите и го остави до конския скелет. Претърси го и откри, че не носи оръжие. — Ще ми се да не го беше правил. — Танър се върна при бурето, седна от горе му и запали нова цигара. Дланта му все още усещаше отката на пистолета.

— Побъркан — потрети той. — Абсолютно смахнат. Луд. Да, точно така. Той беше прав.

Дълго седя в плевника. Духаше студен влажен вятър. След известно време дъждът намаля и той се върна в колата и запали двигателя. Грег още бе в безсъзнание.

Изпи едно хапче, за да се ободри, и в движение хапна малко. Дъждът продължаваше, но съвсем леко. Не спря през цяло Охайо и небето остана облачно. Навлезе в Западна Вирджиния и стигна до място, наречено Паркърсбърг, после зави леко на север. Сивият ден преля в черна нощ.

Нямаше гигантски прилепи, които да му създават проблеми, но мина покрай още няколко кратера и равнището на радиацията се повиши. По едно време го подгони глутница огромни диви кучета, които лаеха, виеха, тичаха край пътя и се зъбеа на гумите, но накрая се отказаха и изостанаха. Когато заобикаляше друга планина, бълваща с грохот огнени облаци в небето, земята под колелата започна да се тресе. След малко отгоре му се изсипа ужасен порой и двигателят на два пъти угасна, но той отново го палеше и продължаваше. Тук теренът беше по-висок, земята — по-суха и неколцина въоръжени с пушки мъже се опитаха да му препречат пътя. Танър стреля по тях и хвърли граната. Когато мракът отстъпи и изгря бледата луна, наоколо закръжиха тъмни птици, ала той не им обърна внимание и след малко те изчезнаха.

Нахрани се и изпи още едно хапче. Вече бе в Пенсилвания и реши, че ако Грег дойде в съзнание, може да го развърже и да му повери волана.

На два пъти спира, за да ходи до тоалетната, като подръпваше златната обеща на лявото си ухо, духаше си носа и се почесваше. После пак похапваше и продължаваше напред.

Всичките мускули го боляха, искаше му се да спре и да си почине, но се страхуваше, че нещо може да го нападне.

Докато пресичаше поредния мъртъв град, дъждът отново завали. Не силно, просто леко ръмене, студено и стерилно наглед — тънка, светла водна пелена. Той спря насред пътя пред нещо, в което едва не се блъсна, и се вгледа в него.

Отначало помисли, че са черните ивици в небето. Бе спрял, защото му се струваше, че са се появили прекалено внезапно.

Оказа се паяжина с нишки, дебели колкото ръката му, която висеше между две порутени сгради.

Включи предната огнепръскачка и когато пламъкът угасна, видя фигурата, приближаваща се отгоре.

Паяк, по-голям от самия него, бързащ да провери какво става.

Хел внимателно се прицели с гранатохвъргачката и го улучи с нажежена до бяло ракета.

Чудовищният паяк продължи да виси на треперещата паяжина и като че ли подритваше с крака.

Танър пак включи пламъка и държа бутона натиснат цели десет секунди. Пътят му най-последно беше свободен.

Той потегли напред, отново буден и нащрек, забравил всичките си болки. Караше колкото можеше по-бързо и се мъчеше да изхвърли гледката от ума си.

В далечината надясно димеше друга планина, но нямаше лава. Когато мина покрай нея, отгоре му се посипа само пепел.

Направи си кафе и изпи една чаша. Скоро настъпи утрото.

Заседна в калта някъде в източна Пенсилвания и започна да ругае. Грег изглеждаше много блед. Слънцето се издигаше високо в небето. Хел се отпусна назад и затвори очи. Това вече бе прекалено.

Заспа.

Събуди се и се почувства още по-зле. Някой тропаше по вратата. Ръцете му автоматично се стрелнаха към оръжейния пулт и той погледна екраните.

Видя старец, придружаван от двама по-млади мъже. Бяха въоръжени, но стояха точно пред лявото крило и Танър можеше да ги разреже на две за миг.

Той включи външния високоговорител.

— Какво искаш?

— Добре ли си? — извика му старецът.

— Не съвсем. Събуди ме.

— Заседнал ли си?

— Има нещо такова.

— Имам мулета и мога да те изтегля. Обаче няма начин да ги докарам тук до утре сутрин.

— Страхотно! — отвърна Танър. — Благодаря.

— Откъде си?

— От Лос Анджелис.

— Какво е това?

— Лос Анджелис. На Западното крайбрежие.

Разнесе се шепот, после:

— Доста си се отдалечил от дома си.

— Като че не знам. Виж, ако говориш сериозно за мулетата, ще съм ти адски благодарен. Случаят е спешен.

— Какъв случай?

— Знаеш ли за Бостън?

— Знам, че има такъв град.

— Е, там хората умират от чума. Нося им лекарства, които могат да ги спасят, ако успея да им ги закарам.

Отново шепот.

— Ще ти помогнем. Бостън е много важен град. Ще те изтеглим. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Къде? И кои сте вие?

— Казвам се Самюъл Потър, а това са синовете ми Родерик и Калибан. Фермата ми е на десетина километра оттук. Можеш да пренощуваш при нас.

— Не че не ви вярвам — рече Танър. — Просто не вярвам на никого, нали разбирате какво искам да кажа. Напоследък прекалено често стрелят по мен и не искам да рискувам.

— Ами ако приберем пушките? Сигурно можеш да ни застреляш отвътре, нали?

— Да.

— В такъв случай ние рискуваме със самото си присъствие тук. Искаме да ти помогнем. Ще изгубим, ако бостънските търговци престанат да идват в Олбъни. Ако вътре с теб има някой друг, той може да те прикрива.

— Чакайте малко. — Танър отвори вратата и скочи навън.

Старецът протегна десницата си и Хел се ръкува с него и със синовете му.

— Имате ли някакъв лекар насам? — попита той.

— В селото, на петдесетина километра на север.

— Партньорът ми е ранен. Струва ми се, че има нужда от доктор.

— Танър посочи към колата.

Сам се приближи и надникна вътре.

— Защо е завързан?

— Побърка се и трябваше да го пребия. Завързах го, обаче сега хич не изглежда добре.

— Тогава дай да направим носилка. Ти заключи колата, а моите момчета ще го занесат вкъщи. Ще пратим някого да повика доктора. Ти също не изглеждаш добре. Басирам се, че си мечтаеш за баня, бръснач и чисто легло.

— Наистина не се чувствам много добре — потвърди Танър. — Хайде да направим носилката по-бързо, за да нямаме нужда от още една.

Той седна на бронята и запали цигара, докато момчетата на Потър режиха клони и ги преплитаха. Обливаха го вълни на пълно изтощение и едва си държеше очите отворени. Краката му тежаха, раменете го боляха. Цигарата се изплъзна от пръстите му и той се облегна на капака.

Някой го потупваше по крака.

Хел се насили да вдигне клепащи.

— Добре — каза Потър. — Развързахме партньора ти и го сложихме на носилката. Хайде, заключи колата и да вървим.

Танър кимна и скочи от бронята. Затъна почти до коленете, но заключи вратата и последва стареца, облечен в дрехи от еленова кожа.

Закрачиха в пустошта и скоро движенията му станаха механични.

Стиснал пушката си в ръка, Самюъл Потър поддържаше разговора. Може би се опитваше да държи Танър буден.

— Не е много далече, синко, и само след няколко минути ще излезем на хубав път. Как каза, че ти е името?

— Хел Танър.

— Кофти име. Ако нямаш нищо против, ще те представя на жената и на малкия като господин Танър. Съгласен ли си?

— Няма проблем. — Хел се задъхваше и с мъка изтегляше ботушите си от калта.

— Определено ще ни липсват бостънските търговци. Надявам се да успееш навреме. Те държат магазини в Олбъни и два пъти годишно организират панаир, пролетен и есенен. Носят всякакви стоки, игли, конци, пипер, чайници, тигани, семена, оръжие и муниции, всевъзможни неща, пък и панаири са чудесно нещо. Почти всички от нашия край ще ти помогнат. Надявам се да успееш. Ще те извадим от калта.

Стигнаха по-висока, по-суха земя.

— Пътят нататък по-добър ли е?

— А, не. Но ще ти покажем на картата какво да търсиш.

— И аз имам карта — отвърна Танър. Прехвърлиха билото на един хълм и той видя в далечината къща. — Това ли е домът ти?

— Да. Още малко остана. Ако си уморен, опри се на рамото ми.

— Ще издържа. Просто изпих толкова хапчета за ободряване, че започвам да усещам колко много ми се спи. Ще се оправя.

— Съвсем скоро ще можеш да поспиш. А когато се събудиш, ще седнем над оная твоя карта и ще си отбележиш всички места, за които ти разкажа.

— Чудесно, чудесно — рече Танър, опря ръка на рамото на Сам и с олюляване закрачи до него. Чувстваше се като пиян и му се искаше вече да са стигнали.

След цяла вечност, преминала сякаш в мъгла, видя вратата. Тя се отвори и Хел усети, че полита напред. И после нищо.

Сън, мрак, далечни гласове, пак мрак. Лежеше на нещо меко. Той се обърна на другата си страна и отново заспа.

Когато най-после всичко се сля в плътна топка и Танър отвори очи, през прозореца от дясната му страна струеше светлина и падаше на правоъгълници върху юргана. Той изпъшка, протегна се, разтърка очи и се почеса по брадата.

Внимателно разгледа стаята: полиран дъсчен под с ръчно тъкани сини, червени и сиви килимчета, тоалетка с бял леген с опадал по ръба емайл, огледало на стената зад него, крехък наглед люлеещ се стол с басмена възглавничка до прозореца, масичка със столче отдолу до другата стена, отгоре ѝ книги, лист, писалка и мастило. На една стена бе закачено парче плат с избродиран надпис, молец Господ за благословия, на другата — снимка на синьо-зелен водопад.

Хел седна на леглото, установи, че е гол, и се озърна за дрехите си. Но не ги откри.

Докато се чудеше дали да извика, вратата се отвори и в стаята влезе Сам. Носеше дрехите му, чисти и грижливо сгънати. В другата си ръка държеше ботушите му, лъснати като влажна нощ.

— Чух, че се размърда — каза той. — Как се чувстваш?

— Много по-добре, благодаря.

— Ваната е готова. Само трябва да излеем една-две кофи гореща вода и е твоя. Ще пратя момчетата да донесат сапун и хавлии.

Танър прехапа устни, ала не искаше да се държи враждебно с домакина си, затова кимна и се насили да се усмихне.

— Чудесно.

— На тоалетката има бърснач и ножици, ако ти трябва.

Той отново кимна. Сам остави дрехите на люлеещия се стол и ботушите — на пода до него, после излезе.

Скоро Родерик и Калибан донесоха ваната, разпънаха няколко чувала на пода и я поставиха отгоре.

— Как си? — попита единият от тях. (Танър не ги различаваше — и двамата бяха чорлави като плашила и устите им бяха натъпкани с бели зъби.)

— Добре.

— Басирам се, че си гладен — каза другият. — Спа почти цял ден.

— Наистина съм гладен — потвърди Танър. — Как е партньорът ми?

По-близкият от двамата поклати глава.

— Още спи и е зле. Очакваме доктора всеки момент. Малкият ни брат се грижи за приятеля ти през нощта.

Те понечиха да излязат, после момчето прибави:

— Когато се изкъпеш, мама ще ти приготви нещо за ядене. С Кал отиваме да измъкнем колата ти от калта. Докато ядеш, татко ще ти обясни за пътищата.

— Благодаря.

— Приятен ден.

Те излязоха, а Танър стана, отиде при огледалото и се погледна.

— Е, само този път — измърмори той.

После си изми лицето и подряза брадата и косата си.

Когато свърши, изскърца със зъби, влезе във ваната, насапуниса се и се изтърка. Водата посивя. Хел се изплакна, избърса се и се облече.

Дрехите му бяха колосани и слабо миришеха на дезинфектант. Той се усмихна на тъмноокото си отражение и запали цигара. После се вчеса и погледна непознатия в огледалото.

— По дяволите! Какъв съм красавец! — Ухилен, Танър отвори вратата и влезе в кухнята.

Сам седеше на масата и пиеше кафе. Жена му — ниска и набита, с дълга сива пола — се беше навела над печката. Тя се обърна и Хел видя, че лицето ѝ е широко, с кръгли червени бузи с трапчинки. Имаше малък бял белег в средата на челото. Косата ѝ бе кестенява, тук-там прошарена със сиви кичури, и вдигната на кок. Тя вирна брадичка и усмихнато го поздрави.

— Добрутро — отвърна Танър. — Всичко изпоцапах оттатък.

— Не се безпокой — рече Сам. — Седни и след малко ще ти дадем да закусиш. Момчетата казаха ли ти за твоя приятел?

Той кимна.

Докато жена му поставяше пред Хел чаша кафе, старецът прибави:

— Съпругата ми се казва Сюзан.

— Приятно ми е — рече тя.

— Здравсти.

— Виж сега, взех твоята карта. Видях, че стърчи от джоба на якето ти. А, пистолетът ти е закачен ей там до вратата. Както и да е, мисля, че най-добрият маршрут е през Олбъни и после по старото шосе девет, то е в доста добро състояние. — Сам разгъна картата и продължи да обяснява, като сочеше с ръка. — Е, няма да е безгрижна разходка, но това е най-чистият и най-бързият път...

— Закуската — каза жена му и отмести картата, за да постави пред Танър чиния с яйца, бекон и наденички и друга с четири препечени филийки. На масата, имаше мармалад, конфитюр, желе и масло и Хел започна да се тъпче, докато Сам продължаваше да говори.

Разказа му за бандите мотоциклетисти между Бостън и Олбъни, които грабели всичко възможно. Повечето товари се превозвали на конвои, охранявани от въоръжени ездаци.

— Но ти няма защо да се тревожиш с тая твоя кола, нали? — попита старецът.

— Надявам се — отвърна Танър и продължи да утолява вълчия си глад. Ала се чудеше дали са като старата му банда и се надяваше да не са, и заради тях, и заради себе си.

Надигна чашата си с кафе и в този момент вратата се отвори и в кухнята се втурна десетина-дванадесет годишно момче. Последва го

възрастен мъж, който носеше традиционната черна чанта.

— Тук сме! Тук сме! — извика момчето. Сам се изправи и се ръкува с мъжа. Танър реши, че и той трябва да го направи, избърса устата си, стисна десницата на непознатия и каза:

— Моят партньор нещо се чална. Нахвърли ми се и се сбихме. Аз го блъснах и той си удари главата в таблото.

Докторът, тъмнокос петдесетинагодишен мъж, носеше тъмен костюм. Лицето му бе набръчкано и очите му изглеждаха уморени. Той кимна.

— Ще ви заведе при него — рече Сам и посочи вратата в отсрещния край на кухнята.

Танър седна и взе последното парче хляб. Сюзан отново напълни чашата му с кафе и той ѝ кимна.

— Казвам се Джери — представи се момчето и седна на освободения от баща му стол. — Ти наистина ли се казваш Хел?

— Млъкни! — скара му се майка му.

— Да — потвърди Танър.

— И си пресякъл цялата страна? По Пътя?

— Е, не цялата. Само дотук.

— Как беше?

— Кофти.

— Какво видя?

— Прилепи, големи колкото тая кухня — някои даже по-големи — от другата страна на Мисис Ип. В Сейнт Луис бяха адски много.

— Как се измъкна?

— Стрелях по тях. Горих ги. Прегазвах ги.

— Какво друго видя?

— Гигантски гущери. Големи колкото плевник. Прашни дяволи — големи вихреци се ветрове, които всмукаха една кола. Огневърхи планини. Огромни тръни, които трябваше да изгорим. Минахме през няколко бури. Пътувахме из краища, където земята беше като стъкло. На други места земята се тресеше. Заобиколихме големи кратери. Радиоактивни.

— Ще ми се някой ден и аз да мина оттам.

— Може би ще го направиш.

Танър се нахрани, запали цигара и отпи от кафето си.

— Много вкусна закуска — каза той. — От много време не съм ял такава храна.

— Благодаря.

Сюзан се усмихна и каза:

— Джери, не досаждай на човека.

— Не ми пречи, госпожа. Няма проблем.

— Какъв е тоя пръстен на ръката ти? — попита момчето. — Прилича на змия.

— Ами, точно това си е — отвърна Танър и го свали от пръста си. — Направен е от чисто сребро с очи от червено стъкло. Взех го от едно място на име Тихуана. Подарявам ти го.

— Не мога да го взема — рече Джери и умолително погледна към майка си. Тя отрицателно поклати глава.

— Вие сте толкова добри към мен — помогнахте ми, доведохте лекар за партньора ми, нахранихте ме и ме подслонихте — каза Танър на момчето. — Сигурен съм, че никой няма да има нищо против, ако изразя благодарността си и ти подаря тоя пръстен. — Джери пак погледна майка си и тя кимна.

Момчето подсвирна, скочи и сложи пръстена на пръста си.

— Голям ми е.

— Дай да го смачкам малко. Ако ги понатиснеш, тия спирали стават на всеки пръст.

Танър натисна пръстена и го подаде на момчето. Наложил се да го смачка още малко и този път му стана точно. Джери понечи да излезе от кухнята.

— Чакай! — спря го майка му. — Какво трябва да кажеш?

— Благодаря, Хел.

— Господин Танър — поправи го тя.

— Господин Танър — повтори момчето и вратата се затръшна зад него.

— Много мило от твоя страна — каза Сюзан.

Хел сви рамене.

— Пръстенът му хареса. Радвам се, че успях да го зарадвам.

Той допи кафето и допуши цигарата си. Жената му наля трета чаша и Танър запали нова цигара. След известно време Сам и лекарят излязоха от съседната стая и Хел се зачуди къде ли е спало семейството през нощта. Сюзан поднесе кафе на всички.

— Приятелят ти има мозъчно сътресение — каза докторът. — Без рентген не мога точно да определя колко сериозно е състоянието му, а тук няма начин да му направим снимка. Но не ти препоръчвам да го местиш.

— Колко време? — попита Танър.

— Може би няколко дни, може би една-две седмици. Оставих лекарство и обясних на Сам как да се грижи за него. Сам казва, че в Бостън имало чума и че трябва да бързаш. Съветвам те да продължиш без него. Остави го тук при Потърови. Те ще се грижат за него. Може да отиде с тях в Олбъни на Пролетния панаир и оттам да замине за Бостън с някой търговски конвой.

Танър се замисли, после кимна и каза:

— Добре. Щом няма друг начин.

Хел Танър и Джери Потър крачеха в студеното утро. Над земята се стелеше мъгла и тревата лъщеше като хромирана. Във въздуха се носеше лека омара. Дъхът на момчето излизаше на пара.

— Виж, Хел! — каза Джери. — Аз пуша!

— Да — отвърна Танър. — Как мислиш, дали вече са изтеглили колата ми?

— Сигурно. Мулетата са много яки. — Момчето замълча, после попита: — Ти с какво се занимаваш иначе? Когато не шофираш?

— Винаги съм шофирал... едно или друго. Аз съм шофьор, това е.

— След като отидеш в Бостън пак ли ще шофираш?

Танър се прокашля и се изплю в ствола на едно дърво.

— Не знам. Сигурно. Или ще постъпя на работа някъде, където поправят коли и мотори.

— Знаеш ли какъв искам да стана?

— Не. Кажи ми.

— Пилот. Искам да летя.

Танър поклати глава.

— Не може. Някога наблюдавал ли си птиците? Те никога не се издигат много нависоко. Страх ги е. Ако излетиш със самолет, ветровете ще те убият.

— Мога да летя съвсем ниско...

— Теренът е прекалено неравен и ветровете променят височината си. По дяволите, има хълмове, по които никога не карам, защото вятърът може да ме отнесе. Лесно се забелязват заради всички боклуци, които носят. А и над определена височина няма нищо друго освен голи скали.

— Ще внимавам за такива неща...

— Да, обаче ветровете се менят. Спускат се и се издигат. Няма начин да предвидиш кога и къде.

— Но аз искам да летя.

Танър погледна момчето и се усмихна.

— Повечето хора искат да правят адски много неща, но поради една или друга причина се оказва, че не могат. Летенето е едно от тях. Ще трябва да си намериш друга работа.

Джери внезапно издаде напред долната си устна и подритна камъчетата пред себе си.

— Когато е млад, всеки иска да прави нещо специално — каза Хел. — Но като че ли никога не става както му се ще. Или е невъзможно, или просто няма шанс да опита.

— Ти какво щеше да правиш, ако не беше шофьор?

Танър спря, обърна се с гръб към вятъра и запали цигара, като заслони огънчето с шепи. После дръпна два пъти, втренчи се в дима и отвърна:

— Искам да съм пазител на машината.

— Каква машина?

— Машината, Голямата машина. Трудно ми е да ти го обясня...

Той затвори очи за миг.

— В училище имахме един учител. Той ни разказваше, че светът бил голяма машина, всичко въздействало на нещо друго, всичко, което се случвало, било функция на това действие и взаимодействие. Та тогава се замислих и си представих тая проклета голяма машина — всевъзможни зъбни колела, бутала и предавки, лостове, зъбци, валове, скрипки и оси — и реших, че тя наистина съществува някъде, тая машина, искам да кажа, и че в зависимост от това дали работи гладко, или не, нещата на света вървят добре или зле. Е, тогава си казах, че машината хич не работи добре и че някой трябва да я поправи и след това да я наглежда. Седях си на чина и мечтаех за машината, мислех си за нея всяка вечер преди да заспя. Представях си, че някой ден ще я

потърся и ще я открия. И че тогава ще стана пазител на машината — ще съм човекът, който я смазва, затяга винтчетата, сменя износените части, лъска я, управлява пулта ѝ. И че тогава всичко ще върви както трябва. Времето ще е хубаво, всички ще имат достатъчно храна, няма да има побоища, болни хора и пияници, никой няма да има нужда да краде, защото иска нещо, което не може да притежава. Мислех си за всичко това. И исках да стана пазител на машината. Представях си, че съм в някаква фабрика или огромна стара пещера, че си скъсвам задника, за да поддържам машината в страхотно състояние, и че всички са щастливи. А и щеше да е забавно. Да речем, че искам да си взема отпуска. Изключвам машината и затварям дюкяна. Тогава всичко спира, разбираш ли? Освен мен. Като на снимка. Всички са замръзнали като статуи: едни шофират, други ядат, работят, любят се. Всичко просто е спряло и аз мога да се разхождам из града, и никой не знае, че съм там. Мога да взимам храна от чиниите им, да целувам техните момичета, да чета техните книги — докато ми харесва. После, когато ми омръзне, пак се връщам, включвам машината и всичко отново се раздвижва. И на никой не му пука, даже да разбере, защото аз поддържам машината в адски добро състояние и всички са доволни. Ето какъв исках да стана: пазител на Голямата машина. Само че не я открих.

— Някога търсил ли си я? — попита Джери.

— Не.

— Защо?

— Защото нямаше да я намеря.

— Откъде знаеш?

— Защото не съществува. Няма такава машина. Това беше метафора. Учителят просто се опитваше да ни обясни, че животът прилича на голяма машина — а не, че е такъв. Тогава обаче не го разбрах и години наред си мислех за проклетата машина.

— Как разбра, че няма такава машина?

— По-късно, когато отидох да го попитам къде е машината, той ми обясни какво е искал да каже. Божичко, почувствах се адски глупаво!

— Той може да е сгрешил.

— Не. Старите даскали са много наясно с такива неща.

— Може да те е излъгал.

— Не. Сега разбирам какво е искал да каже. Обаче в едно нещо грешеше. Кофти е да си като машина. Но знам какво искаше да каже.

— Значи даскалите не са много наясно, щом бъркат даже за едно нещо.

Продължиха напред. Джери заразглежда пръстена си.

— Наясно са в друг смисъл — каза Танър. — Като един биолог, когото срещнах преди известно време. Знаят как да използват думите. Моят учител знаеше какво говори, а сега знам и аз. Но трябва да пораснеш, за да ги разбереш.

— Ами ако все пак е сбъркал? Ами ако тя съществува? И някой ден я намериш? Ще се грижиш ли за нея? Ще искаш ли да си пазител на машината?

Танър дръпна от цигарата си.

— Няма такава машина.

— Ами ако има?

— Да, сигурно все още ще искам.

— Добре, защото аз все още искам да летя, въпреки онова, което ми каза. Може би някой ден ветровете ще се променят.

Танър постави ръка на рамото му и го стисна.

— Това ще е чудесно.

— Надявам се някой ден да я намериш и да поправиш всичко, за да мога и аз да летя.

Хел хвърли угарката в крайпътната канавка.

— Ако някога я открия, това ще е първото нещо, което ще поправа.

— Благодаря ти, Хел.

Танър пъкна ръце в джобовите си и се приведе срещу вятъра. Слънцето се бе издигнало по-високо и вече разнасяше мъглата.

Хел погледна извадената си от калта кола и каза:

— Е, време е да тръгвам. Благодаря. — Отключи вратата, качи се в кабината, запали двигателя, превключи на скорост, натисна клаксона два пъти и потегли.

На екрана видя, че тримата мъже му махат с ръце. Натисна газта и те скоро се скриха от погледа му.

Пътят беше чист. Небето бе жълтеникаворозово. Земята беше кафява и покрита с буйна зелена трева. Яркото слънце оплиташе деня в сребърна мрежа.

Този район изглеждаше недокоснат от хаоса, създал останалата част от Пътя. Танър пусна музиката. Изпревари два камиона и всеки път натискаше клаксона. Единият му отговори.

Шофира цял ден и късно през нощта пристигна в Олбъни. Улиците бяха тъмни и само тук-там в сградите светеха лампи. Спря пред мъждукащ червен надпис „Бар и ресторант“, паркира и влезе.

Заведението бе малко, джубоксът свиреше мелодии, които никога не беше чувал, осветлението бе слабо и подът беше поръсен с талаш.

Той седна на бара и натисна магнума навътре под колана си, за да не се вижда. После си съблече якето заради жегата и го хвърли на съседния стол. Към него се приближи мъж с бяла престилка.

— Дай ми чаша уиски, бира и сандвич с шунка.

Мъжът кимна с плешивата си глава и му наля чаша уиски. После напълни халба пенлива бира и подвижна през дясното си рамо към прозорчето зад гърба му.

Танър изпи на една глътка уискито и се зае с бирата. След малко на шубера се появи бяла чиния със сандвич. Мина доста време, докато барманът я вземе и я постави пред него. После написа нещо на една зелена хартийка и го пхна под края на чинията.

Хел отхапа от сандвича и го прокара с глътка бира. Огледа се и реши, че хората тук вдигат същия шум като във всеки бар. Старецът от лявата му страна изглеждаше добродушен, затова той го попита:

— Нещо ново за Бостън?

Брадичката на мъжа трепереше, но това очевидно бе нормалното му състояние.

— Няма абсолютно никакви новини. Търговците май ще затворят магазините си до края на седмицата.

— Какво чухте последно за положението в града?

— Хората продължават да измират. Напускат града, за да не се заразят. Оттук всеки ден минават десетки. На пътя има блокада и ги предупреждават, че не могат да спрат. Затова продължават и спират в първото селище, което ги приеме. Освен това една голяма група си направи лагер горе в хълмовете. — Той посочи на север. — На пет-шест километра оттук. Светлините им се виждат от площада.

— Как убива чумата?

— Никога не съм виждал болни от чума. Обаче съм слушал да разправят, че човек адски ожаднявал, после започвал да се подува под ръцете, около шията и тук долу, след туй дробовете му се изпълвали със собствените му течности и се задушавал.

— Но в Бостън все още има живи хора, нали?

— Щом продължават да бягат насам.

Танър се замисли за чумата, после попита:

— Кой ден сме днес?

— Вторник.

Хел дояде сандвича и докато допиваше бирата си, запали цигара.

После погледна сметката. Беше осемдесет и пет цента. Хвърли на плота банкнота от един долар и се обърна да си върви.

Бе направил само две крачки, когато барманът извика след него:

— Чакай малко, приятел.

Танър се обърна.

— Да?

— Кого се опитваш да метнеш?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти как му викаш на тоя боклук?

— Какъв боклук?

Мъжът размаха банкнотата и Танър се приближи да я разгледа.

— Не виждам нищо нередно. Какво те смущава?

— Това не са пари.

— Искаш да ми кажеш, че са фалшиви ли?

— Точно това казвам. Никога не съм виждал такава банкнота.

— Ами тогава я разгледай по-внимателно. Прочети надписа в долната ѝ част.

Барът утихна. Един мъж се изправи от стола си, приближи се и протегна ръка.

— Дай да я видя, Бил.

Барманът му я подаде и очите на мъжа се разшириха.

— Издадена е от банката на Калифорнийската държава.

— Аз съм оттам — поясни Танър.

— Съжалявам, тия пари не важат тук — рече барманът.

— Нямам други.

— Никой в тия краища няма да я приеме. Нямах ли бостънски пари?

— Никога не съм бил в Бостън.

— Тогава как си стигнал дотук, по дяволите?

— С кола.

— Не ме будалкай, приятел.

— Ще вземеш ли парите ми, или няма?

— Няма — отсече барманът.

— Тогава върви на майната си — каза Танър, обърна се и закрочи към вратата.

Както винаги при такива обстоятелства, напрегнато се вслушваше в шумовете зад гърба си.

Когато чу припрените стъпки, рязко се обърна. Човекът, който беше разгледал банкнотата, бе вдигнал дясната си ръка.

Танър хвана коженото си яке, което бе праметнал на дясното си рамо, и с всичка сила замахна с него. Якето удари мъжа по темето и той падна.

Чуха се викове. Неколцина души скочиха и запристъпваха към него.

Хел извади пистолета от колана си и го насочи към тях.

— Съжалявам, приятели.

Мъжете спряха.

— Сигурно няма да ми повярвате, че идвам чак от Калифорнийската държава с кола, пълна с ваксина. Но е така. Пратете тая банкнота в голямата бостънска банка и те ще ви я сменят. Това ще ви убеди. А сега трябва да тръгвам и никой от вас да не се опитва да ме спре. Ако си мислите, че ви баламосвам, погледнете колата, която карам. Нямам какво повече да ви кажа.

Заотстъпва към вратата, излезе и продължи да я държи на мушка, докато се качваше в колата. После запали двигателя, обърна и потегли.

На задния екран видя тълпата на тротоара пред бара. Зяпах невярващо колата.

Танър се засмя, после погледна мъртвата луна с оттенък на ябълков цвят.

---

[1] Хенри Уолтър Бейтс (1825–1892) — английски естественик.
— Б. пр. ↑

Евлин се вслушваше. Наистина ли чуваше нещо друго освен звъна на камбаната? Не. Ето го пак — почукване на входната врата. Тя се приближи до шпионката и погледна.

После отключи и отвори.

— Фред! — каза Евлин. — Това...

— Отдръпни се! — прекъсна я той. — Бързо! Чак в дъното на стаята!

— Какво има?

— Бързо!

С присвити очи тя отстъпи назад.

— Родителите ти вкъщи ли са?

— Не.

Фред влезе и затвори вратата. Беше осемнадесетгодишен, с волева брадичка и тъмна, права, рошава коса. Зъбите му бяха стиснати, дишаше ускорено и очите му блестяха.

— Какво се е случило, Фред?

— Как се чувстваш? — попита я той.

— Ами... О, не!

Фред кимна.

— Мисля, че съм се заразил. Вдигнах температура и ме тресе. Боли ме под мишниците, и гърлото ме боли. Колкото и да пия, пак съм жаден. Затова не искам да се приближаваш до мен.

Евлин вдигна ръце към лицето си и го погледна над пръстите си.

— След снощи — каза тя — и аз... и аз не се чувствам много добре.

— Да. Сигурно снощи съм те убил.

Тя беше на седемнадесет, имаше червеникава коса и любимият ѝ цвят беше зеленият.

— Ка... Какво ще правим?

— Нищо. Можем да отидем в болницата и там ще ни сложат да легнем и ще ни гледат как умираме.

— О, не! Може би ваксината ще пристигне навреме.

— Ха! Дойдох да се сбогуваме, това е всичко. Обичам те. Съжалявам, че те заразих. Може би, ако не го бяхме направили... О, не знам! Съжалявам, Еви!

Тя се разплака, после каза:

— Не си отивай!

— Трябва. Ти може само да си се простудила или нещо такова. Поне се надявам. Вземи аспирин и си легни. — Фред стисна бравата.

— Не си отивай — повтори тя.

— Трябва.

— В болницата ли отиваш?

— Шегуваш ли се? Те не могат да ми помогнат. Просто... си отивам.

— Какво ще правиш?

Той извърна поглед от синьо-зелените ѝ очи.

— Ти знаеш. Нямам намерение да преживявам всички тези мъки. Виждал съм хора да умират от чума. Няма да чакам.

— Недей. Моля те, недей.

— Не знаеш какво е — каза Фред.

— Може да докарат ваксината. Трябва да издържиш, докато можеш.

— Няма да я докарат. Ти чу какво е там. Знаеш, че няма да успеят.

— Мисля, че и аз съм се заразила. Значи вече няма значение. Ела тук.

Срещнаха се в средата на стаята и Фред я прегърна.

— Не се бой — каза Евлин. — Не се бой. — Той дълго я държа в прегръдките си, после тя го хвана за ръка. — Ела. Не се бой. Те няма да се приберат скоро. — И го поведе към спалнята си. — Съблечи ме.

Легнаха и той се качи отгоре ѝ. След няколко минути Евлин го чу да въздиша и усети топлата влага в себе си. После заразтрива раменете му.

— Беше чудесно.

— Да. — Фред понечи да се надигне, но не успя. — Господи! Изведнъж се почувствах ужасно слаб! — Претърколи се настрани, провеси крака през ръба на леглото, седна и се разтрепери. Евлин го наметна с одеяло.

— Жаден си, нали?

— Да.

— Ще ти донеса вода.

— Благодаря.

Фред жадно изпи водата, която тя му донесе. Докато пиеше, камбанният звън кънтеше в главата му.

— Обичам те — каза той. — Съжалявам.

— Няма за какво. Беше прекрасно.

Младежът безмълвно заплака. Тя го разбра едва когато гърдите му се свиха в ридание и видя, че лицето му е мокро от сълзи.

— Не плачи, моля те... — Евлин избърса собствените си очи с чаршафа.

— Не мога да се сдържа. Ще умрем.

— Страх ме е.

— И мен.

— Как ли ще е?

— Не знам. Сигурно ужасно. Не мисли за това.

— Не мога да не мисля.

— Трябва да си легна. Извинявай. Имаш ли още одеяла?

— Ще ти донеса.

— И още една чаша вода, моля те.

— Добре.

Евлин се върна и го зави с две вълнени одеяла.

— Ей сега ще се стоплиш.

Донесе му още една чаша вода.

— Защо трябваше да ни сполети това?

— Не знам. Просто нямаме късмет.

— Ти щеше да се... самоубиеш. Нали?

Фред кимна.

— И все още искам — веднага щом се почувствам малко по-добре. Ха! Звучи смешно, нали?

— Не. Може би си прав — и отсега нататък ще става по-зле.

— Престани!

— Не мога. Ще умрем, знаем го. Спокойно можем да облекчим мъките си. Как щеше да го направиш?

— Щях да отида на моста и да стоя там, докато ми стане толкова зле, че да си струва да скоча.

— Това е трудно — загледана в сянката си на стената, отвърна тя.

— Имаш ли по-добра идея?

— Не. — Евлин се обърна и процеждащата се през щорите светлина падна върху лицето и гърдите ѝ. Нашареното ѝ като зебра изражение беше неразгадаемо. — Не.

— Сигурна ли си?

— Не. Искам да кажа, може би. Майка ми има някакви сънотворни хапчета.

— О.

Той придърпа одеялото към устата си и го ухапа.

— Донеси ги. Моля те.

— Сигурен ли си?

— Не. Но ги донеси.

Евлин излезе и скоро се върна с едно тъмно шишенце.

— Ето ги.

Фред взе шишенцето и впери поглед в него. Завъртя го, отвори го, извади една таблетка и се втренчи в нея.

— Значи е това, а?

Тя кимна и прехапа устни.

— Колко трябва да изпия?

— Веднъж четох, че един човек взел двајсет...

— Колко има тук?

— Не знам.

По челото му избиха капки пот и той отметна одеялата.

— Донеси ми вода. — Фред се наведе напред и прегърна коленете си.

— Добре.

Момичето отиде в банята и наля вода. После остави чашата на нощното шкафче до леглото и взе шишенцето, което бе паднало сред завивките.

— Хайде да го направим — каза той.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм. Просто ще заспим, нали?

— Така казват.

— Този начин ми се струва по-добър от моста.

— Да.

— Тогава ми преброй двајсет хапчета.

Евлин му подаде чашата и Фред я пие с дясната си ръка. После протегна лявата.

Тя изсипа таблетките в шепата му.

Фред лапна две, изпи ги с глътка вода и сбърчи лице.

— Винаги ми е било трудно да пия хапчета.

Изпи още две, после още две.

— Станаха осем — каза младежът.
Стигнаха му за още пет пъти по две.
— Бяха само осемнайсет.
— Знам.
— Ти каза двајсет.
— Нямаше повече.
— Господи! Искаш да кажеш, че не са останали за теб, така ли?
— Няма нищо. Ще измисля друг начин. Не се безпокой.
— О, Еви! — Фред я прегърна през кръста и тя усети влажната му буза до корема си. — Съжалявам, Еви! Не исках! Наистина!
— Знам. Не се тревожи. Скоро всичко ще е наред. Би трябвало да е леко, все едно че заспиваш. Радвам се, че можах да ти ги дам. Обичам те, Фред!
— И аз те обичам, Еви! Съжалявам! О...
— Просто се отпусни и си почини.
— Първо трябва да отида до тоалетната. Толкова вода... — Той се изправи и като се подпираше с една ръка на стената, излезе в коридора. Влезе в банята и затвори вратата.
Евлин чу течаща вода, после тоалетното казанче. Вдигна ръце и погледна ноктите си. Долната ѝ устна беше влажна и имаше солени вкус.
Водата продължаваше да тече между ударите на камбаната и Евлин си помисли за родителите си, но се страхуваше да отиде и да провери.

От Олбъни до Бостън. Триста и двадесет километра. Най-тежката част беше останала зад него. Бе се справил с повечето от ужасите на Прокълнатия път. Нощ течеше около него. Звездите изглеждаха по-ярки от обикновено. „Успял“, сякаш казваше нощта.

Пътят минаваше между хълмове, виеше се между дървета и висока трева. Размина се с камион и превключи на къси. Другият шофьор направи същото.

Трябва да бе към полунощ, когато стигна до кръстопътя и светлините внезапно го осветиха от две страни.

Отляво имаше тридесетина лъча и също толкова отдясно.

Танър натисна газта до дупка и чу някъде зад него да реват двигатели. Позна ги.

Мотори.

Полетяха по пътя след него.

Можеше да открие огън. Можеше да спре и да изригне струи пламък. Те очевидно не знаеха какво преследват. Можеше да изстреля гранати. Но не го направи.

Защото самият той можеше да е на водещия мотор. Държеше ръката си над оръжейния пулт и изпитваше известно тъжно родство с тях.

Първо щеше да се опита да им избяга.

Двигателят му ревеше, ала не можеше да се справи с моторите.

Когато откриха огън, Танър разбра, че трябва да им отвърне. Не можеше да рискува да улучат резервоарите или да спукат гумите.

Първите им няколко изстрела бяха предупредителни. Не можеше да рискува нова канонада. Само да знаеха...

Високоговорителят!

Той натисна бутона и каза:

— Слушайте, пичове. Карам само лекарство за болните граждани в Бостън. Оставете ме на мира, иначе ще ви се стъжни.

Незабавно последва изстрел и той откри огън със задните петдесеткалиброви картечници.

Видя ги да падат, но продължиха да стрелят. Танър ги обсипа с гранати.

Стрелбата отслабна, ала не престана.

Той натисна спирачки и включи огнепръскачките. Пусна бутона чак след петнадесет секунди.

Възцари се тишина.

Когато въздухът се проясни, Хел проучи екраните.

Всички бяха нападали край пътя с преобърнати мотори. Трупове димяха. Неколцина все още бяха седнали и се целеха с пушките си в него. Той отново откри огън.

Телата на някои помръдваха и Танър тъкмо се канеше да потегли, когато един от тях се надигна, направи няколко залитащи крачки и отново се строполи на земята.

Ръката му се поколеба на скоростния лост.

Защото това бе момиче.

Замисли се за около пет секунди, после скочи от кабината и се затича към нея.

В това време един от мъжете се надигна на лакът и понечи да насочи пушката си към него.

Танър го простреля с два куршума и продължи да тича с пистолет в ръка.

Момичето пълзеше към един мъж, чието лице бе отнесено. На светлината на задните фарове около Хел се гърчеха други тела. Отвсякъде го заобикаляше кръв, черна кожа, стонове и смрад на изгоряла плът.

Когато стигна до нея, тя го напсува.

Кръвта наоколо ѝ, изглежда, не беше нейна.

Той я изправи и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Всички останали бяха мъртви или умираха. Танър я взе на ръце и я занесе в колата. Сложи я да легне на дясната седалка и премести оръжията извън обсега ѝ.

После запали двигателя и потегли. На задния екран видя, че двама мъже се изправят и отново падат.

Беше високо момиче с дълга, невчесана, мръсна коса, волева брадичка, широка уста и тъмни кръгове под очите. Една-единствена едва забележима бръчка пресичаше челото ѝ и всичките ѝ зъби бяха на мястото си. Дясната страна на лицето ѝ беше зачервена, сякаш изгоряла от слънце. Левият ѝ крачол висеше на мръсни парцали. Сигурно я бе опърлил с огнепръскачката и тя беше паднала от мотора си.

— Как си? — попита Хел, когато хълцанията ѝ отслабнаха.

— Какво ти пука пък на тебе? — сопна се тя и вдигна ръка към бузата си.

Танър сви рамене.

— Просто се държа приятелски.

— Ти уби повечето от бандата ми.

— А те какво щяха да направят с мен?

— Щяха да те ступат, ако не беше тая твоя суперкола.

— Всъщност не е моя — каза Хел. — Тя е собственост на Калифорнийската държава.

— Това нещо не идва от Калифорния.

— Не идва, друг път. Нали го карам.

Тя се поизправи и заразтрива крака си.

Танър запали цигара.

— Дай и на мен — каза момичето.

Той ѝ протегна своята, после си запали друга. Докато ѝ я подаваше, погледът ѝ попадна върху татуировката му.

— Какво е това?

— Името ми.

— Хел?

— Хел.

— Кой пък те е кръстил така?

— Моят старец.

Известно време пушиха в мълчание.

— Защо караш по Пътя? — попита тя накрая.

— Защото нямаше друг начин да ги накарам да ме пуснат.

— Откъде?

— От мястото с щори на квадратчета. Лежах в панделата.

— И са те пуснали? Защо?

— Заради чумата. Нося ваксина.

— Ти си Хел Танър?!

— А?

— Фамилията ти е Танър, нали?

— Да. Кой ти каза?

— Чувала съм за теб. Всички си мислеха, че са те убили по време на Голямата чистка.

— Сбъркали са.

— Как беше?

— Не знам. Вече носех раиран костюм. Затова още съм жив.

— Защо ме взе?

— Щото си маце и щото не исках да се гътнеш.

— Благодаря. Имаш ли нещо за ядене?

— Да, храната е там. — Той посочи хладилника.

Докато тя ядеше, Танър попита:

— Как ти викат?

— Корни. Съкратено от Корнелия.

— Добре, Корни. Когато се нахраниш, ще ми разкажеш за пътя до Бостън.

Тя кимна и задъвка. После каза:

— Има много други банди. Пригответи се.
— Готов съм.
— Тия екрани всички посоки ли показват?
— Да.
— Добре. Пътищата нататък са в прилично състояние. Скоро ще стигнеш до един голям кратер, а после до два малки вулкана.
— Ясно.
— Няма от какво друго да се страхуваш освен от Регентите, Дяволите, Царете и Любовниците.
Танър кимна.
— Колко големи са тия банди?
— Не знам точно, но Царете са най-много. Около двеста.
— Ти от коя банда беше?
— Жреците.
— Какво ще правиш сега?
— Каквото ми кажеш.
— Добре, Корни. Ще те оставя някъде по пътя, където поискаш. Или можеш да дойдеш с мен в града.
— Ти решаваеш, Хел. Ще отида там, където кажеш.
Гласът ѝ беше дълбок. Говореше бавно и малко дрезгаво. Имаше дълги крака и тежки бедра под тесните дънки. Танър облиза устни и плъзна поглед по екраните. Дали пък наистина да не я задържи за известно време?
Пътят внезапно стана мокър. От небето се сипеха стотици риби. Разнесоха се няколко високи тътена. На север се появи синьото сияние.
Хел увеличи скоростта и изведнъж се озова сред вода. Тя се изливаше отгоре му и замъгляваше екраните. Небето отново стана черно и се надигна протяжен вой.
Пътят направи остър завой и Танър включи фаровете.
Дъждът спря, но воят продължи. След петнадесет минути се превърна в рев.
Момичето следеше екраните и от време на време поглеждаше към Хел.
— Какво ще правиш? — накрая го попита Корнелия.
— Ще се опитам да изпреваря бурята.
— Нататък е мрачно, докдето ми стига погледът. Едва ли ще можеш.

— Права си, но имам ли друг избор?

— Скрый се някъде.

— Ако знаеш къде, покажи ми.

— На няколко километра оттук има едно място — мост, под който можеш да влезеш.

— Добре, става. Кажи ми, когато го видиш.

Тя си събу ботушите и разтри ходилата си. Хел ѝ даде цигара и каза:

— Вдясно от теб има аптечка... Да, точно там. Би трябвало да има някакъв мехлем за лицето ти.

Момичето изрови някаква тубичка, намаза бузата си, поусмихна се и я прибра.

— По-добре ли е така?

— Да. Благодаря.

Започнаха да падат камъни, синьото сияние се разшири. Небето запулсира и изсветля.

— Не ми харесва тая буря.

— На мен не ми харесва нито една буря.

— Миналата седмица като че ли бяха адски много.

— Да. Чух да говорят, че ветровете може да утихнат — че небето може да се пречиства само.

— Виж, това ще е чудесно — отвърна Танър.

— Тогава ще го видим каквото е било някога — винаги синьо и с облаци. Знаеш ли за облаците?

— Чувал съм за тях.

— Бели пухкави неща, които просто се носят в небето — понякога сиви. И от тях не вали нищо друго освен дъжд, при това не непрекъснато.

— Да, знам.

— Някога виждал ли си облаци в Лос Анджелис?

— Не.

Появиха се жълтите жилки и черните ивици се заизвиваха като змии. Камъните тежко трополяха по покрива и предния капак. Пак заваля дъжд, надигна се мъгла. Танър беше принуден да намали. По колата сякаш заудряха тежки чукове.

— Няма да успеем — каза тя.

— Глупости. Тая кола е направена да издържа на бури... какво е онова там в далечината?

— Мостът! — възкликна Корнелия и се наведе напред. — Той е! Отбий вляво от пътя и се спусни долу. Коритото е пресъхнало.

Започнаха да падат мълнии. Навсякъде около тях се святкаше. Минаха покрай горящо дърво. По пътя все още имаше риба.

Когато приближиха моста, Танър зави наляво. Колата едва-едва запълзя и се спусна по хлъзгавия склон.

В пресъхналото речно корито той зави надясно и спря под моста. Край тях се стичаха ручейчета, продължаваха да падат мълнии. Небето бе пъстър калейдоскоп. По моста над тях се чуваше тропот като от градушка.

— В безопасност сме — каза Хел и угаси двигателя.

— Вратите заключени ли са?

— Заключват се автоматично.

Той изключи външните светлини.

— Ще ми се да можех да те почерпя нещо друго освен кафе.

— И кафе става.

— Добре, веднага. — Танър зареди кафеварката и я включи.

Известно време седяха и пушиха. Бурята вилнееше.

— Знаеш ли — каза той, — приятно е да си се сврлял като плъх в дупка, докато всичко навън отива по дяволите. Чуй само какво става! А на нас изобщо не ни пука.

— Да, сигурно — отвърна Корнелия. — Какво ще правиш след като стигнеш в Бостън?

— А, не знам... Може да си намеря работа, да поспестя малко мангизи и да отворя магазин за мотори или сервиз.

— Звучи добре. И ще шофираш много, нали?

— Естествено. В града едва ли има готини банди.

— Няма. Всички са скапанияци.

— Така си и мислех. Може да организирам своя банда.

Той се пресегна и докосна дланта ѝ, после я стисна.

— Аз мога да те черпя нещо за пиене.

— Какво искаш да кажеш?

Корнелия извади пластмасова бутилка от десния страничен джоб на якето си, развъртя капачката и му я подаде.

— Вземи.

Хел отпи, закашля се, отпи втора глътка и ѝ я върна.

— Страхотно! Ти си жена с неподозиран потенциал и това ми харесва. Благодаря.

— Няма защо. — Момичето също отпи и остави бутилката на таблото.

— Цигара?

— След малко.

Той запали две и ѝ подаде едната.

— Заповядай, Корни.

— Благодаря. Ще ми се да ти помогна да стигнеш до Бостън.

— Защо?

— Няма какво друго да правя. Моята банда вече я няма и сега няма с кого да движа. Освен това, ако успееш, ще станеш голям човек. Мислиш ли, че ще можеш да ме оставиш при себе си?

— Сигурно. Що за човек си?

— О, адски съм готина. Даже ще ти разтривам раменете, когато си схванат.

— Сега съм схванат.

— Така си и мислех. Облегни се на мен.

Хел се наведе към нея и Корнелия започна да го разтрива. Пръстите ѝ бяха бързи и силни.

— Добре се справяш.

— Благодаря.

Той се изправи и се отпусна назад. После се пресегна, взе бутилката, отпи и я подаде на Корнелия.

Фуриите навън беснееха, но мостът издържаше. Танър изключи осветлението.

— Хайде да го направим — каза той и я привлече към себе си.

Тя не се съпротиви. Хел напипа токата на колана ѝ и я разкопча. После продължи с копчетата. Накрая наклони облегалката ѝ.

— Ще ме оставиш ли при теб? — попита Корнелия.

— Естествено.

— Ще ти помагам. Ще правя каквото ми кажеш.

— Чудесно.

— В края на краищата, ако Бостън загине, ние също сме обречени.

— Така е.

Млъкнаха.

Небето бушуваше, а после настъпи мрак и тишина.

Когато Танър се събуди, вече беше утро и бурята бе спряла. Той се освежи в задната чест на колата и отново седна зад волана.

Запали двигателя и се заизкачва по обраслия с бурени склон на хълма. Корнелия не се събуди.

Небето пак беше светло и пътят бе осеян с останки. Танър ги заобикаляше и се движеше срещу бледото слънце. След малко Корнелия се протегна и изпъшка:

— Уф!

— Раменете ми вече са по-добре — рече Хел.

— Радвам се.

Докато пътуваха през гориста долина, отново заваля. Момичето тъкмо се бе върнало от задната част на колата и приготвяше закуска, когато Танър забеляза малката точица на хоризонта, превключи на телескопичен обхват и изръмжа.

Корнелия вдигна поглед.

Преследваха ги безброй мотори.

— Това твоите хора ли са? — попита Танър.

— Не. Нали вчера изби моите.

— Жалко — рече той и настъпи газта.

Надяваше се да се разрази буря.

Излязоха от поредния завой и се заизкачваха по друг хълм. Преследвачите им се приближаваха. Хел отново превключи на нормално сканиране, но дори сега виждаше, че моторите са много.

— Трябва да са Царете — каза Корнелия. — Те са най-голямата банда в района.

— Жалко — отвърна Танър.

— За тях или за нас?

— И за тях, и за нас.

Тя се усмихна.

— Ще ми се да видя как ще се справиш сега.

— Изглежда, ще имаш тая възможност. Настигат ни.

Дъждът отслабна, но мъглата се сгъсти. Хел обаче виждаше фаровете им на около половин километър зад тях и не включи своите.

Преследвачите бяха около сто и петдесет.

— На какво разстояние сме от Бостън? — попита той.

— На около сто и петдесет километра.

— Жалко, че ни гонят отзад, вместо да ни пресекат пътя — каза Танър, насочи огнепръскачките и включи мерника на задния екран.

— Какво е това? — попита момичето.

— Кръст. Ще ги разпъна на кръст.

Тя се усмихна и стисна ръката му.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Мразя тия скапаняци.

— След малко — отвърна той. — След малко. — Пресегна се към задната седалка, взе шест ръчни гранати и ги закачи на широкия си черен колан. После й подаде пистолета. — Дръж това. — Той пхна магнума под колана си. — Можеш ли да стреляш?

— Да.

— Добре.

Танър продължи да следи светлините, които танцуваха на екрана.

— Защо не започне тая буря, по дяволите? — въздъхна той, когато моторите се приближиха още повече.

Когато бяха на тридесетина метра зад тях, Хел изстреля първата граната. Тя се издигна в сивия въздух и пет секунди по-късно проблесна ярка светлина.

Фаровете мигновено изостанаха. Танър натисна спусъците на петдесеткалибровите картечници, като местеше мерника насам-натам. Тежките оръжия затракаха, той изстреля втора граната, после се заизкачва по поредния хълм.

— Спря ли ги?

— Може би за известно време. Все още виждам няколко светлини, но са много назад.

След пет минути стигнаха до билото, където нямаше мъгла и се виждаше тъмното небе. Когато започнаха да се спускат, от дясната им страна се издигна стена от камък и пръст.

Когато отново пое по равен терен и реши, че е стигнал до долу, той включи фаровете на пълна мощност и се заоглежда наоколо.

Зад тях внезапно се появиха спускащи се светлини.

Танър откри достатъчно широко място, направи обратен завой и застана с лице срещу скалите. Преследвачите му се носеха право към него.

Той насочи ракетите, изстреля една, коригира ъгъла с пет градуса, изстреля още две, пак вдигна мерника с пет градуса и стреля пак. След това го смъкна с петнадесет градуса и изстреля осма.

По пътя затрополиха камъни и свлачището разтърси земята. Хел зави надясно, даде на заден и изстреля още две ракети. Мъглата се смеси с прах. Тътенът продължаваше.

Той обърна и потегли напред.

— Надявам се, че това ще ги задържи — каза Танър, запали две цигари и подаде едната на момичето.

След пет минути стигнаха на по-високо и ветровете зашибаха мъглата. Някъде зад тях все още се виждаха светлини.

Когато прехвърлиха билото на друг хълм, датчикът показва повишаване на радиацията. Хел се огледа и видя кратера далеч пред тях.

— Ето го — чу я да казва той. — Трябва да отбиеш от пътя. Когато стигнеш до него, завий надясно.

— Ясно.

Зад тях за пръв път този ден се разнесоха изстрели и макар че се прицели, Танър не им отвърна. Разстоянието бе прекалено голямо.

— Трябва да си избил поне половината — загледана в екрана, рече Корнелия. — Даже повече. Обаче са жилава банда.

— Забелязах. — Той навлезе в мъглив участък, провери гранатите и видя, че са на привършване.

Когато колата заподскача по напукания бетон, Хел зави надясно. Равнището на радиацията вече беше много високо. Кратерът се издигаше на около километър от лявата му страна.

Светлините зад тях се разгърнаха и станаха по-ярки. Танър се прицели в най-близката и стреля. Тя угасна.

— Още един — отбеляза той, докато се носеха по спечената земя.

Дъждът се усили. Хел се прицели в друг мотор и стреля. Неговият фар също угасна. Сега обаче се чуваха гърмежите и на техните пушки.

Той превключи на картечниците от другата страна и мерниците им се появиха на десния екран. Когато три мотора го заобиколиха оттам, Танър откри огън и ги свали. Стрелбата зад него продължаваше, ала той не й обръщаше внимание.

— Преброих двайсет и седем светлини — каза Корнелия.

Хел внимателно мина между няколко големи скали и запали нова цигара.

Пет минути по-късно моторите започнаха да се приближават от двете му страни. Той ги изчака, за да запази боеприпасите си и да може да се прицели добре. После откри огън, натисна газта и зави зад скалите.

— Паднаха още петима — съобщи момичето. Танър се вслушваше в гърмежите.

Изстреля граната със задната гранатохвъргачка и когато повторно натисна бутона, той само изщрака. Хел изстреля по една от двете страни.

— Ако се приближат достатъчно, ще им покажа малко истински огън — каза той.

Вече стреляше само по конкретни мишени и когато бе сигурен, че са в обсега му. Преди да стигне до разбития път, успя да свали още двама от преследвачите.

— Карай успоредно на пътя — рече Корнелия. — Тук има една пътека. Можеш да продължиш по нея около километър и половина.

От бронираните стени на колата отскачаха куршуми, Танър отговаряше на стрелбата. Движеше се покрай редица криви дървета, като онези, които беше виждал около другите кратери. Мъглата висеше като дрипави знамена по клоните им. Дъждът затрополи по-силно.

Когато отново излязоха на пътя, той погледна светлините назад и попита:

— Колко са сега?

— Двайсетина. Как сме?

— Безпокоя се за гумите. Здрави са, но могат да бъдат пробити. Единственото друго, което ме тревожи, е, че някой случаен изстрел може да повреди скенерите. Иначе колата е достатъчно бронирана. Даже да успеят да ни спрат, няма да могат да ни измъкнат навън.

Моторите пак се приближиха и Хел видя ярките проблясъци на пушките.

— Дръж се здраво — каза той и удари спирачки. Колата поднесе по влажната настилка.

Фаровете на преследвачите внезапно станаха много ярки и Танър включи задната огнепръскачка и когато няколко мотора го

заобиколиха, натисна бутона за страничните пламъци.

После свали крака си от спирачката и натисна газта, без да чака, за да види какъв е резултатът. Понесоха се напред и Танър чу смеха на Корнелия.

— Господи! Ти ги скапваш, Хел! Изби цялата проклета банда!

— Не е чак толкова забавно — изсумтя той. — Виждаш ли светлини?

Известно време момичето гледа задния екран.

— Не. — След това: — Три... Седем... Тринайсет.

— По дяволите!

Радиационното равнище се понижаваше и в небето се носеха тътени. Освен дъжда почти минута отгоре им се изсипваше ситен чакъл.

— На привършване сме — каза Танър.

— С кое?

— С всичко — късмет, гориво, боеприпаси. Може би щеше да е по-добре, ако те бях оставил там, където те намерих.

— Не — възрази Корнелия. — С теб съм — докрай.

— Тогава си побъркана. Освен това още съм цял-целеничък. Когато ме ранят, може да запееш съвсем различна песен.

— Възможно е. Чакай да видиш как пея аз.

Той се пресегна и стисна бедрото й.

— Добре, Корни. Дотук си страхотна. Не изпускай пищова и ще видим какво ще стане.

Хел потърси пакета с цигари, откри, че е празен, и изруга. Посочи жабката, момичето извади нов пакет, распечата го и му запали цигара.

— Благодаря.

— Защо не се приближават?

— Може просто да ни следят. Не знам.

Мъглата започна да се вдига. Когато Танър допуши цигарата си, видимостта вече беше много по-добра. Можеше да различи тъмните силуети, яхнали моторите.

— Ако просто искат да ни правят компания, нямам нищо против — каза той.

Но след известно време пак се разнесоха гърмежи и едната гума се спуска. Той намали скоростта, но не спря. Внимателно се прицели и

стреля. Неколцина от преследвачите паднаха.

Отзад прозвучаха нови изстрели. Спука се втора гума. Хел удари спирачки и зави. После се обърна към тях и изстреля ракетите. Накрая откри огън с картечните.

Изпразни десните и се прехвърли отляво. След това използва останалите гранати.

Стрелбата поутихна. Бяха оцелели петима от преследвачите му, трима отляво и двама отдясно, скрити сред дърветата край пътя. Зад него лежаха разбити мотори и трупове, някои от които все още димяха. Настилка беше надупчена и напукана.

Танър обърна колата и продължи напред на шест колела.

— Вече нямаме муниции, Корни.

— Обаче очисти страшно много от бандата.

— Да.

На пътя зад тях се появи пет мотора — бяха на голямо разстояние, но все пак ги следваха.

Хел опита радиостанцията, ала не получи отговор. Удари спирачки и спря. Моторите също спряха.

— Е, поне ги е страх от нас. Мислят си, че зъбите ни още са остри.

— Не е лъжа — отвърна момичето.

— Да, но не и ония, които предполагат те.

— Тези даже са по-остри.

— Радвам се, че те срещнах — каза Танър. — Един оптимист никога не е излишен.

Корнелия кимна. Той включи на скорост и потегли.

Мотоциклетистите ги последваха на безопасно разстояние. Хел ги наблюдаваше на екраните и ги ругаеше.

След половин час отново започнаха да настъпват. Когато се приближиха достатъчно, откриха огън, опрели пушките на кормилата си.

Танър чу няколко ниски рикошета. После се спука трета гума.

Той отново спря и преследвачите му направиха същото. Хел изпсува и пак натисна газта. Колата заподскача напред, като се отклоняваше надясно. До едно дърво от дясната страна на пътя имаше останки от камион. Скелетът на шофьора бе превит над волана. Прозорците бяха разбити, гумите липсваха. Сега се виждаше половин

слънце, над земята се стелеше призрачна мъгла, в небето се виеше тъмна лента и от нея отново заваля дъжд, смесен с прах, камъчета и парченца метал.

— Добре — каза Танър. — Дано да се усили. — Желанието му се изпълни. Земята започна да се тресе и на север се появи синята светлина. Разнесе се екот и от дясната му страна се посипаха няколко купчини останки. — Надявам се следващите да се изсипят върху нашите приятелчета.

Надясно пред тях проблесна оранжево сияние, което се виждаше вече от няколко минути, ала той го забеляза едва сега.

— Вулкан — посочи Корнелия. — Това значи, че ни остават още сто — сто и десет километра.

Хел не знаеше дали преследвачите им стрелят по тях. Небесният грохот бе достатъчен, за да заглуши изстрелите, а сипеците се по колата камъчета не му позволяваха да различава рикошетите. Петте светлини зад тях продължаваха да ги следват.

— Защо не се откажат? — изсумтя той. — Да шофират в такава буря!

— Свикнали са — отвърна момичето. — Освен това искат да си отмъстят, което променя нещата.

Танър откачи магнума от вратата и ѝ го подаде заедно с кутия патрони.

— Прибери ги в джоба си.

После напъха в собствените си джобове боеприпаси за своя пистолет и провери ръчните гранати на колана си.

Петте фара зад тях внезапно станаха четири и другите намалиха скоростта.

— Нещастен случай, надявам се — подметна Хел.

Видяха планината, конус с назъбен връх, който бълваше пламъци в небето. Отбиха от пътя и заобиколиха далеч наляво по добре утъпкана пътека. Трябваша им двадесет минути, за да минат покрай вулкана, и когато пак видяха преследвачите си, светлините пак бяха само четири и бавно се приближаваха.

Жълтите светлини се движеха по небето и наоколо падаха тежки безформени неща, някои доста големи. Ветровете шибаха колата и не можеха да вдигнат повече от шестдесет и пет километра в час. По радиостанцията се чуваше само прашене.

Пътят направи остър завой. Танър натисна спирачките, изключи фаровете, дръпна шплента на една от ръчните гранати и зачака с ръка на вратата.

Когато светлините се появиха на екрана, той рязко отвори вратата и хвърли гранатата назад.

Вече беше в кабината преди да чуе взрива и да види проблясъка.

Когато колата потегли отново, Корнелия се разсмя почти истерично.

— Очисти ги, Хел! Очисти ги! — извика тя.

Танър отпи нова глътка от бутилката и момичето я пресуши. Той запали две цигари.

Пътят стана неравен и хлъзгав. Прехвърлиха високо възвишение и поеха надолу. Мъглата постепенно се сгъсти.

Пред тях се появиха светлини и Хел приготви огнепръскачката. Но нямаше проблеми. След малко се размина с камион, който пътуваше в обратната посока. През следващия половин час срещна още два.

В небето отново започна да се святка, падаха камъни, големи колкото юмрук. Танър отби от пътя и потърси убежище в горичка с високи дървета. Небето стана съвсем черно, изчезна дори синьото сияние.

Чакаха три часа, но бурята не отмина. Един по един угаснаха и четирите екрана. Петият показваше само мрак. Последното, което видяха на задния екран, беше огромно разцепено дърво със счупен, олюляващ се клон, готов да падне на земята. Върху предния капак паднаха няколко големи камъка, които разтърсиха колата. Покривът бе дълбоко огънат на три места. Светлините отслабнаха, после отново се усилиха. От радиостанцията вече не се чуваше дори прашене.

— Още колко остава? — попита Танър.

— Може би осемдесетина километра.

— Все още имаме шанс, ако преживеем тази буря.

— Какъв шанс?

Пушеха и чакаха. След малко светлините угаснаха.

Бурята продължи цял ден. Двамата поспаха. Когато ревът в небето заглъхна, Хел отвори вратата и погледна навън.

— Ще почакаме до сутринта — каза той.

Корнелия стисна ръката му и заспаха отново.

Доктор Хенри Соумс знаеше, че губи. Казваха му го камбаните. Той покри с чаршафа лицето на момчето и кимна на госпожица Ейкърс, цялата в бяло.

— Мъртъв е — рече Соумс. — Очевидно. Кажи им да напечатат смъртния акт и ще го подпиша.

Тя кимна.

— Кремация?

— Да.

Лекарят продължи и спря при момичето.

— Еви?

— Да? — чу се слаб отговор.

— Как се чувстваш?

— Бихте ли ми дали чаша вода?

— Да, разбира се. Веднага.

Соумс я приповдигна и поднесе чашата към устните ѝ. Скоро и той щеше да се зарази, знаеше го. Нямаше друг начин. Прекалено много контакти с болни...

— Къде е Фред? — попита тя, след като изпи водата.

— Спи.

Момичето затвори заобиколените си с капчици пот очи и докторът продължи нататък.

— Колко ѝ остава? — попита госпожица Ейкърс, цялата в бяло.

— Един-два дни.

— Значи има шанс, ако пристигне ваксината?

— Да. Ако пристигне.

— Ти не вярваш, че ще пристигне, нали?

— Не. Прекалено е далеч. Вероятността е съвсем малка.

— Аз мисля, че ще пристигне.

— Добре — рече Соумс. — Истинска вярваща. — После прибави: — Извинявай, Карън. Не говорех сериозно. Просто съм уморен.

— Знам. Не си спал две денонощия, нали?

— Преди малко подремнах.

— Един час не е нищо при такава умора.

— Вярно е. Но все пак извинявай.

— Има шанс — каза тя. — Може и да не вярваш, но брат ми е шофьор. Той смята, че Пътят не е съвсем непроходим.

— И в двете посоки ли? Навреме? Наистина не вярвам. Ще е нужен невероятен късмет и най-добрите шофьори на света. А ние дори не знаем дали още пазят ваксината. Според мен това е краят.

— Възможно е.

Той удари папката в бедрото си.

— Защо да си говорим празни приказки? Това момиче може да се спаси. Съвсем лесно. Само ми дай хафикин и веднага ще започна да я лекувам. Иначе просто броим мъртвите.

— Но ваксината ще пристигне.

— Съмнявам се.

Лекарят спря, за да измери пулса на поредния болен.

— Добре.

Продължиха по коридора и госпожица Ейкърс го докосна по ръката.

— Няма да навреди — каза тя, цялата в бяло. — Нищо не може да се направи. Никой не е виновен, но наистина нищо не може да се направи. Сто трийсет и шеста стая е свободна.

Соумс застана неподвижно за миг, после кимна.

Тя имаше право и докато двамата лежаха, той се замисли за Пътя, но не ѝ каза нищо.

— Скоро — рече госпожица Ейкърс. — Скоро. Не се тревожи толкова много.

Той я погали по рамото.

— Спомняш ли си Трите дни?

— Не.

— Аз си ги спомням — каза Соумс. — Пращахме хора на Луната, Марс и Титан. Завладяхме космоса. Изгубихме време. Имахме Обединени нации. Но какво стана? Три отвратителни дни и всичко отиде по дяволите. Аз видях как дойдоха ракетите, Карън. И седях и слушах радиото, докато всичко не свърши. Пуснаха ги навсякъде. Ню Йорк е радиоактивен. Също и повечето големи градове. Може би са оцелели само островите: Карибите. Хаваите, Япония, Егейските острови. Те продължиха да предават и след като другите прекъснаха. Може би в Япония и Средиземноморието все още има хора. На Карибите със сигурност има. Не знам. Но аз видях как се случи. Беше

ужасно. Усещане за обреченост. И все пак доскоро смятах, че може да успеем. Чудя се дали хората на Марс още са живи. Или на Титан? Дали някога ще се върнат тук? Съмнявам се. Мисля, че са мъртви, Карън. Мисля, че е време всички да го признаем. Ако не сме прецакали всичко, то е просто защото не сме опитали. Чудя се дали ако небето някога се изчисти, ще е останал някой, за да го разбере. Може би ще има оцелели — на някой остров или на Западното крайбрежие. Но се съмнявам. Ако оцелеем, ще има повече изроди, отколкото сега. Човекът ще престане да е човек, за Бога!

— Ще оцелеем — каза тя. — Хората винаги са се прецаквали. Но са много. Някои ще оцелеят.

— Надявам се да си права.

— Чуй камбаните. Всяка една означава смърт. Преди ги биеха и в празнични дни и тогава означаваха живот. Мисля, че някой ще мине по Пътя. Но и иначе няма да умрем всички. Трите дни са били ужасни. Знам. Слушала съм за тях. Но не се предавай.

— Не мога. Чувствам се... загубен.

Тя го погали.

— Не можеш да направиш нищо повече от това, което правиш сега. Остават само чувствата ти. Аз не помня Трите дни, но дори те не са сложили край. Не го забравяй. Ние все още сме тук.

Соумс я целуна. Стаята бе тъмна и антисептична.

— Имаме нужда тъкмо от хора като теб — каза той и госпожица Ейкърс поклати глава.

— Аз съм обикновена медицинска сестра. Защо не поспиш? Ще направя визитацията вместо теб. Ти си почини. Може би утре...

— Да. Може би утре. Не вярвам, но ти благодаря.

След малко тя го чу да захърква и стана. Излезе от стая 136, цялата в бяло, и направи визитацията вместо него.

Камбаните цепеха въздуха, защото до болницата имаше три черкви, но госпожица Ейкърс не преставаше да мери пулсове и температури, да налива вода и да се усмихва. И макар че не помнеше Трите дни, когато влизаше във всяка нова стая, разбираше, че те все още продължават.

На сутринта Танър мина през калта, нападалите клони, камъните и мъртвата риба, отвори задното отделение и свали моторите. Зареди ги, прегледа ги и ги спусна по рампата.

След това се вмъкна в кабината и вдигна задната седалка. Под нея имаше голям алуминиев сандък. Хел заключи капака, вдигна го и го изнесе навън.

— Това ли е ваксината?

Той кимна и го остави на земята.

— Не знам как се съхранява това нещо и дали вътре се поддържа ниска температура, но не е чак толкова тежко, че да не мога да го карам на багажника. В крайното дясно отделение има въжета. Донеси ми ги и ми помогни — вземи също помилването ми от средното отделение. Голям картонен плик.

Когато се върна, Корнелия му помогна да завърже контейнера на багажника.

Танър нави още въжета на левия си бицепс и двамата забутаха машините към пътя.

— Ще трябва да пътуваме бавно — каза той, прехвърли пушката на дясното си рамо, сложи си ръкавиците и запали мотора.

Тя последва примера му и поеха един до друг по шосето.

След около час се разминаха с две коли, които се движеха на запад. На задните им седалки пътуваха деца, притиснали личица към стъклото. Шофьорът на втората кола бе само по риза и носеше под мишницата си черен кобур.

Небето розовееше. Три черни ивици заплашително се разширяваха. Сребристото слънце имаше възрозов оттенък и светеше слабо, но Танър все пак трябваше да си сложи очилата.

Замисли се за Бостън. В подножията на хълмовете се стелеше лека мъгла, въздухът беше студен и влажен. Разминаха се с друга кола. Пътната настилка постепенно ставаше по-здрава.

По обяд чу първия изстрел. Отначало си помисли, че е от собствения му ауспук, но скоро се разнесе втори. Корни извика, рязко излезе от пътя и се блъсна в една скала.

Танър зави наляво, спря, подпря мотора си на едно дърво и залегна. Над главата му изсвириха още два куршума и той определи посоката, от която идваха. Изпълзя в недалечен ров и свали дясната си

ръкавица. Виждаше, че неговото момиче лежи неподвижно. По гърдите на Корни имаше кръв. Тя не помръдваше.

Хел вдигна пушката си и стреля.

Отговориха му и той запълзя наляво.

Обстрелваха го от хълм, който бе на шестдесетина метра от него, и Танър забеляза дулото на пушката.

Прицели се и стреля.

Отново му отвърнаха и той продължи още по-наляво. След около пет метра стигна до купчина боклуци, зад която можеше да приклепне. Издърпа шплента на една от гранатите, изправи се и я хвърли.

Прозвуча нов изстрел. Той светкавично залегна и приготви втора граната.

Разнесе се грохот и силен проблясък. Наоколо се посипаха останки. Танър скочи и метна гранатата. Този път се прицели по-точно.

След втората експлозия затича напред, готов да стреля с пушката, ала не бе необходимо.

Откри само отделни парчета от мъжа и абсолютно нищо от оръжието му. Върна се при Корнелия. Тя не дишаше и сърцето ѝ беше спряло.

Той я отнесе в рова и го направи още по-дълбок — копаеше с ръце.

Положи я вътре и я зарови. После докара мотора ѝ върху гроба и спусна стойката. С ножа си издълба върху бронята: „Тя се казваше Корнелия и не знам на колко е години, откъде е, нито как ѝ е фамилията, но тя беше момичето на Хел Танър и аз я обичам“. Върна се при своя мотор, запали го и потегли. До Бостън оставаха по-малко от петдесет километра.

Обстановка без сюжет и герои. Сложете каквато искате рамка, наречете го както желаете: Хаос, Сътворение, Кошмар на периодичната таблица или... (попълнете многоточието по свой избор).

Ето как изглежда: има хиляди стълбове като онези, които видял храбрият летец Мермоз^[1], когато за пръв път пресякъл Южния Атлантически океан с хидроплан и обикалял района край африканския бряг, наречен Черната дупка, гигантски колони, в които с тътен се надигат море и земя, опашките на торнадата, както ги описва

Екзюпери, „издигащи се като строяща се стена“, и те отначало се поклащат, върховете им се разширяват и застават неподвижни като колони, които подпират арката на могъщите ветрове, безспирно обикалящи света, и хранят вихрите с вода и суша, после пулсират като въртележки, паяци с безброй крака или китайски йероглифи, които се оцветяват в заплашително червено, златистожълто, леденосиньо, ослепително бяло, а понякога и в зелено и загадъчно лилаво в зависимост от променящата се среда, през която преминават само за едно мигване на окото, ако сте там, за да ги гледате, а дано никога не ви се случи да видите как небето поглъща сушата и водата, разделени от дните на сътворението, превръща ги в плазма, излива ги в реки, разпръсква ги в облаци като мъглявини, измъчва ги от изгрев до залез, удавя звездите в техните глъбини, затъмнява луната или я обагря, задушавя слънцето или го оцветява, почерня купола на света или го нашарва, движейки се на огромна височина или ниско над земята, променяйки се, постоянно променяйки се, жонглирайки с милиарди частици от твърди тела, течности и газове в орбити, каквито само такива ветрове могат да поддържат, и тогава небето отнася планински върхове, високи дървета, огромни сгради, опустошава самата земя, покрива я с останки, разорава я, излива отгоре ѝ дъждове от камък, дърво, мъртви морски и сухоземни създания, тухли, метал, пясък, огън, плат, стъкло, корал и вода, за да накаже земята и моретата, които навярно прекалено дълго са злоупотребявали с него, създавайки онези, които не уважаваха хармонията между основните елементи, които го замърсяваха с всевъзможни отрови и страх, напълниха бутилката над въздуха с радиоактивност от петстотин преждевременно взривени бойни глави, задействани от радиационно равнище, вече повишено до такава степен, че те избухнаха от спонтанни верижни реакции и унищожиха неговата синева през ония три дни, през които бяха нарушени договорите, и разкъсаха облаците преди то да надигне вой и да извика „Изнасилват ме!“, „Помощ!“ или дори „Господи!“, и самият факт, че небето изобщо вика, може би носи надежда и обещание за пречистване на сушата, морето и въздуха, но може би няма надежда, защото този вой също може да вещае гибел, надигайки се от кръглото му гърло, което поглъща и отново бълва, и когато приижда, то може би поема огън от радиоактивните места, където паднаха кобалтовите бомби, но разбира се, може и да не е така, защото те имат свой

собствен гибелен пулс и техните действия може да не обиждат вихрещите се небеса, но за миг помислете за хилядите небесни стълбове, които пораждат предчувствието, че светът е забранено за човека място, хранейки могъщите вихри, тези колонии може би дори някой ден ще бъдат обожествявани, защото се издигат като ангели от праха или зеленото море, свиват своите нечовешки рамене и се понасят нагоре към мястото, до което не може да стигне никой човек, и тогава свързват онова, което е над другото, което е долу, и пренасят материя преди да утихнат, виейки се като пъстри спирали, и от всички тези неща, които небето дава и взима обратно, видоизменени, естествено, нищо не къса сърцето повече от живота, ако сте там, за да гледате, и дано никога не ви се случи да видите как светлината се заменя с мрак и претърпява огромна промяна, там, където никога не е имало море, а само слънчеви лъчи, синева и облаци, в небето се издига град, къща, куче, човек, и се завръща долу като първичната тиня, която се процежда като слюнка от устните на онова, което някога е било синьо, навярно за да започне отново като едноклетъчно, но може би не, защото пътищата на ветровете, изглежда, не са пътища за човека или живота, а по-скоро, както в онзи ден или онази нощ трябва да е забелязал храбрият Мермоз, въпреки тяхната близост, те са далечни.

И това повече от всичко друго в целия свят изисква внимание.

Обстановка, нищо повече — нито сюжет, нито герои.

Заради тази близост и тази далечина.

Сложете каквато искате рамка и го наречете както желаете.

Но ветровете ще вият със седемте гласа на Съдния ден, ако сте там, за да ги чуете, а дано никога не ви се случи, и като че ли никакво име не им подхожда.

След известно време Танър чу рева на друг мотор. От една пътека от лявата му страна на пътя изскочи „Харли Дейвидсън“ и той нямаше как да му избяга, защото с този товар не можеше да вдигне по-висока скорост.

Скоро другият мотоциклетист, висок слаб мъж с рижава брада, подкара успоредно с него, усмихна се, вдигна дясната си ръка и я спусна към платното.

Танър спря, червенобрадият също спря и попита:

— Къде отиваш, приятел?

— В Бостън.

— Какво носиш в кутията?

— Лекарства.

— Какви? — Мъжът вдигна вежди и на устните му отново плъзна усмивка.

— За чумата.

— А, ясно. Помислих си, че може да е дрога.

— Съжалявам.

Червенобрадият протегна дясната си ръка и в нея имаше пистолет.

— Слез от мотора.

Хел се подчини. Мъжът вдигна лявата си ръка и от крайпътните храсти излезе друг човек.

— Закарай мотора му на двеста метра по-нататък и го остави по средата на шосето — нареди червенобрадият. — После се върни.

— Какво искаш? — попита Танър.

Мъжът не му обърна внимание.

— Кой си ти?

— Казвам се Хел. Хел Танър.

— Върви по дяволите.

Танър сви рамене.

— Ти не си Хел Танър.

Хел свали дясната си ръкавица и протегна юмрук.

— Ето го името ми.

— Не ти вярвам — рече другият, след като разгледа татуировката.

Танър сви рамене.

— Както искаш.

— Млъквай! — Червенобрадият отново вдигна лявата си ръка. В отговор от храстите се появиха други мотоциклетисти, които избутаха моторите си на пътя, по двадесет-тридесет от двете страни.

— Викат ми Големия брат — каза мъжът.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Знаеш ли какво ще направиш, приятел?

— Досещам се.

— Ще отидеш при мотора си и ще си го вземеш.

Танър се усмихна.

— Трудно ли ще е?

— Нищо работа. Ти просто тръгни натам. Първо обаче ми дай пушката си.

Големия брат пак вдигна ръка и двигателите един по един зареваха.

— Добре — каза той. — Хайде.

— Да не ме мислиш за луд, човече?

— Не. Тръгвай. Пушката ти...

Танър я свали и светкавично замахна с приклада. Улучи Големия брат точно под рижата му брада и усети, че в тялото му се забива куршум. Той хвърли пушката, извади граната, дръпна шплента и я хвърли от лявата страна на пътя. Още преди да избухне вече беше метнал втора надясно. Моторите обаче се бяха придвижили към него.

Хел се просна върху пушката и притисна приклада към рамото си. В този момент се разнесе първият взрив. Той откри огън.

Свали трима и скочи на крака, като продължаваше да стреля.

Заобиколи зад падналия мотор на Големия брат и започна да стреля оттам. Червенобрадият все още лежеше на земята. Патроните свършиха. Танър нямаше време да презареди. Успя четири пъти да натисне спусъка на пистолета си преди да го повали една верига за сняг.

Свести се сред рев на двигатели. Бяха го обкръжили. Когато се изправи, удар с кормило отново го събори.

Около него се движеха два мотора и на пътя лежаха много трупове. На единия от моторите седеше Големия брат.

Хел запълзя надясно и изпъшка от болка, когато гумите прегазиха пръстите му.

Но успя да стисне в ръката си камък и изчака, докато поблизният мотоциклетист се приближи. Изправи се, хвърли се върху мъжа и го удари с камъка. Докато падаше на земята, вторият мотор го блъсна.

Усети страшна болка в хълбока, но се пресегна и се хвана за мотора, който го повлече след себе си.

Преди да е изминал и три метра, вече беше измъкнал камата от ботуша си. Замахна и проби тънката метална стена на резервоара. После се пусна и усети мирис на бензин. Пъхна ръка в джоба на якето

си и извади бензиновата си запалка. Големия брат спря на десет метра от него и обърна.

Хел вдигна запалката — запалката, с емайлиран релефен череп, зад който имаше разперени криле. Палецът му завъртя колелцето. Първо изскочиха искри, после фитилът пламна. Той я хвърли в локвата бензин и пламъците очертаха огнена следа по бетона.

Големия брат се приближаваше към него — и изведнъж видя какво става. Очите му се ококориха и усмивката му се стопи.

Опита се да скочи от мотора, ала закъсня.

Резервоарът се взриви и червенобрадият се просна на земята. Главата и цялото му тяло бяха надупчени от парчета метал.

Пламъците се залюляха към Танър и той немощно размаха ръце към тях. Беше окървавен и ужасно уморен. Видя мотора си по-нататък по шосето.

И запълзя към него.

Просна се на седлото и полежа отгоре му десетина минути. Повърна два пъти и болките му се сляха в постоянно пулсиране.

След около час яхна мотора и го запали.

Измина по-малко от километър и изнемогата най-после взе връх.

Танър отби от пътя и доколкото можеше скри мотора. После легна на голата земя и заспа.

В театъра „Агония“ на сцената на Делириума в осветения от мълни пейзаж на Нощта и Съня изплуват спомени, каквито никога не е имало, съставени от онова, което е било и което не е било, изпълнени с мимолетни или трайни страсти, чувствени или безчувствени, дълбоки или абсурдни, често забравени, понякога последователни, красиви, грозни или безлични, всички безсмислени, странно тъжни или щастливи, пъстро мрачни или тъмно осветени, и това е горе-долу всичко, което може да се каже за тях, освен че искрата, която ги възпламенява, също е неизвестна.

Един мъж в черно крачи по разбит път под мътно сияещо небе.

Аз съм отец Глад, свещеник от Олбъни, сякаш казва той, и отивам на поклонение в бостънската катедрала, отивам в Бостън, за да се моля за спасението на човека. През планините, по Пътя, през пенлив поток, покрай пламтящата планина и по клатещите се мостове тежко

отекват моите стъпки. В тази крайпътна гора ще изчакам утрото, там, където е много росата.

Разнася се шум, постоянен тътен на двигател, но нито се усилва, нито заглъхва. После към него се присъединява звук като от трополене на камъни в броня през интервали от пет секунди.

Към гората се приближава друг човек, облечен в сиво и с червена маска с концентрични кръгове около дупките за очите, тънка линия, очертаваща устата, хлътнали бузи и три тъмни знака „V“ по средата на челото.

Ще ти кажа нещо, отче, сякаш изрича той и застава до свещеника.

Какво?

Искам да се помолиш за един човек.

Това е по моята част. За кого да се помоля?

Няма нужда да знаеш името му. Той лежи далеч оттук. Погребан е в друга земя.

Как да се моля за него, като не знам името му?

Въпреки това се помоли. От това ще спечелят всички живи създания.

Не мога да го сторя.

И между постоянното трополене, и сред тътена са изречени думите, казващи: Моли се, макар че сърцето, което се моли, не назовава с име молитвата, онзи, който я приема, е неин собственик.

Ела с мен в моя дом и прекарай нощта там, отче.

Той повдига един клон и отдолу има врата.

Какво е това място? Някакво светилище? Прилича на вътрешност на кола, само че е много по-голямо.

Кола е.

Онзи с маската се настанява зад волана и го хваща. После потегля напред, без да се движи.

Кой си ти?

Няма значение. Аз карам.

Накъде? Защо? Поради каква причина?

Трябва да знаеш, че когато се отправях на мисията си, не исках да умира. Боях се, но карах. Минах през всички неща, които стояха на пътя ми, и наоколо ми падаха мълнии от небесата, и сънят се натрупваше зад очите ми след като другарят ми умря, и аз се борих с

него с лекарства и воля, знаейки, че невидимите огньовете на радиацията изгарят тялото ми. Карах, защото се превърнах в част от колата и тя се превърна в част от мен, и ние като един изпълнявахме своята мисия. Този огън ме изтощава и главата ми все повече натежава.

Той бавно свежда глава над волана и неподвижно я обляга върху него.

Бързо се носих все напред. Една нощ, две нощи, три нощи. Оставих следите си по Пътя, със замъглени очи и обладан от лудост. Раните ми са по цялото ми тяло и пътят, по който карам, няма край.

Той отново вдига глава.

Те ме убиват, чудовищата в земята и небето. Те ме убиват. Карам, карам, достигам целта си, предавам съобщението си, разболявам се и умирам.

Но трябва да свършвам, иначе утрото ще ме свари в приказки. Върви си почини през оная врата.

Той се изправя, излиза и свещеникът минава през вратата, за да се озове отново в горичката, защото колата е изчезнала, макар че тътенът на двигателя не отслабва и постоянното трополене не престава.

Видях странни неща. Не мога да заспя. Ще се помоля.

Свещеникът свежда глава и за известно време застава неподвижен.

Онзи с маската пак се появява, този път с бинтована глава.

Ветровете се усилват, сякаш казва той, облаците се местят и нощта е мрачна. Див вихър брули гората под този хълм. Клоните се клатят. Луната няма да изгрее до зазоряване и тогава няма да се вижда. Няма тишина, няма покой.

Кажи си името.

Мъжът вдига ръка към маската си и я покрива. И извъръща глава.

Брейди. Дай ми покой.

После маската и бинтът падат на земята и сивата дреха се свлича отгоре им. На изток бледо изгрива денят.

Думите са изречени сред тътена и тропота: той беше ранен докато силата на духа му се изпари като роса.

Изкукуригва петел и небето започва да изсветлява. Той се е скрил под сянката на дърветата, под сянката на дърветата се е скрил.

Сънят изчезва неизвестно къде.

Когато се събуди, усети по тялото си засъхнала кръв. Лявата длан го болеше и беше подута. Можеше да движи само палеца си. Главата му пулсираше и в устата му имаше вкус на бензин. Брадата му бе опърлена, дясното му око беше подуто и почти затворено.

— Корни... — каза Хел. И после: — По дяволите!

Спомни си всичко като съдържание на страшен сън, което внезапно се излива в съзнанието.

Разтрепери се. Отвсякъде го заобикаляше мъгла. Бе съвсем тъмно и краката му бяха студени. Дънките му бяха подгизнали от влага.

В далечината чу рев на двигател. Звучеше като кола.

Успя да се претърколи и отпусна глава върху ръката си. Като че ли беше нощ, но можеше и да е черен ден.

Мислите му се върнаха към затворническата му килия. Сега тя му се струваше почти рай и той си спомни за брат си Дени, който в този момент трябваше да изпитва подобни болки. Зачуди се дали няма спукани ребра. Поне така му се струваше. Замисли се и за чудовищата на югозапад, за тъмноокия Грег, който се бе опитал да изклинчи. Дали беше жив? Замисли се за Лос Анджелис и за стария Барбари Коуст, който никога нямаше да е същият след Голямата чистка. После покрай него мина Корни с окървавени гърди и той задъвка брадата си, и силно стисна очи. Можеха заедно да отидат в Бостън. Още колко оставаше?

Изправи се на колене и запълзя, докато не напипа нещо високо и твърдо. Дърво. Седна и опря гръб на ствола. Ръката му потърси смачкания пакет цигари в джоба на якето. Извади една, поизправи я, после си спомни, че запалката му е някъде на шосето. Прерови джобовете си и откри влажен кибрит. Запали с третата клечка. Докато пушеше, внезапно трескаво се разтрепери, закашля се, разкопча яката си и като че ли усети в устата си вкус на кръв.

Оръжието му го нямаше, освен една-единствена граната, закачена на колана му.

В мрака над него се разнесе рев. След шестото дръпване цигарата се изплъзна от пръстите му и с прашене угасна на влажната земя. Главата му падна напред и в нея нахлу мрак.

Може би бе имало буря. Не помнеше. Когато се събуди, лежеше на дясната си страна, облегал гръб на дървото. Огряваше го розово следобедно слънце и мъглата се беше разнесла. Някъде пееше птица. Успя да изпсува и осъзна колко е пресъхнало гърлото му. Внезапно започна да го изгаря страшна жажда.

На десетина метра имаше чиста локва. Хел изпълзя до нея и се напи. Водата помътня.

После се върна при мотора си и се изправи до него. Успя да се качи и да запали цигара.

Трябваше му час, за да стигне до пътя. Задъхваше се. Часовникът му бе счупен и не знаеше колко е часът. Когато потегли, слънцето вече се спускаше зад гърба му. Ветровете го шибаха и го държаха в съзнание. Товарът му беше непокътнат. Представи си как някой отваря сандъка и открива вътре само счупени шишенца, засмя се и изруга.

Размина се с няколко коли. Никой не отиваше в Бостън. Пътят бе в добро състояние и скоро той видя сгради, които не бяха разрушени, макар че пустееха. Не спря. Този път беше решен да не спира в никакъв случай, освен ако не го спрат.

Слънцето се спусна още по-ниско и хоризонтът пред него помръкна. В небето се извиваха две черни ивици. Мина покрай табела с надпис, която му показва, че остават още тридесет километра. След десет минути включи фара.

Прехвърли билото на един хълм и намали скоростта преди да се спусне надолу.

В далечината се виждаха светлини.

Той се понесе напред и ветровете донесоха звън на камбана, която биеше в сгъстяващия се мрак. Във въздуха усети нещо познато: соления мирис на морето.

Слънцето се скри зад хълма и Танър пътуваше в безкрайна сянка. На далечния хоризонт между двата черни пояса се появи една-единствена звезда.

Вече минаваше покрай светлини и сградите бяха много по-близо до пътя. Той се наведе над кормилото и раменните му мускули заиграха под коженото яке. Искеше му се да има каска, защото се чувстваше все по-нестабилен.

Вече трябваше почти да е стигнал. Къде щеше да отиде, когато влезеше в града? Не му бяха казали.

Хел разтърси глава, за да я проясни.

Улицата, по която караше, беше пуста. Не се чуваше шум от превозни средства. Той наду клаксона. Отговори му само ехото.

В сградата от лявата страна на пътя видя светлина.

Спря, пресече тротоара и почука на вратата. Нищо. Натисна бравата. Заключено. Един телефон можеше още сега да сложи край на пътуването му.

Ами ако всички вътре бяха мъртви? Хрумна му, че вече може да е мъртъв целият град. Реши да влезе, върна се при мотора за отвертка, после приклекна пред бравата.

Почти едновременно чу изстрела и рева на двигател.

Хел бързо се обърна и опря гръб на вратата, стиснал в юмрук ръчната граната.

— Стой! — изкънтя усилен от високоговорител глас, който идваше от приближаващата се черна кола. — Този изстрел беше предупредителен! Следващият няма да е такъв!

Танър вдигна ръце на равнището на ушите си, като завъртя дясната така, че да скрие гранатата. Пристъпи напред и застана до мотора си.

В колата имаше двама полицаи и онзи от дясната страна се целеше в него с пистолет.

— Арестуван си за грабеж — каза той.

Танър кимна. Мъжът слезе на тротоара. Шофьорът заобиколи пред автомобила. Носеше чифт белезници.

— Грабеж — повтори въоръженият полицай. — Ще ти лепнат адски кофти присъда.

— Протегни ръцете си напред, приятел — заповяда второто ченге и Танър му подаде шплента на гранатата.

Полицаят тъпо я зяпна, после очите му се насочиха към дясната ръка на Хел.

— Господи! Той има бомба! — възкликна онзи с пистолета.

Танър се усмихна и каза:

— Млъкнете и слушайте! Или ме застреляйте и тогава и тримата ще умрем. Опитвах се да намеря телефон. Оня сандък на багажника на мотора ми е пълен с хафикин. Карам го от Лос Анджелис.

— Не може да си изминал Пътя на мотор!

— Не. Колата ми остана разбита някъде около Олбъни наред с доста хора, които се опитаха да ме спрат. Вижте сега, най-добре вземете лекарството и бързо го закарайте където трябва.

— Не ни ли лъжеш, приятел?

— Ръката ми се уморява. Не съм в добра форма. — Танър се облегна на мотора. — Ето. — Той извади картонения плик от джоба на якето си и го подаде на полицаия с белезниците. — Това е помилването ми. Носи дата от миналата седмица и можете да видите, че е издадено в Калифорния.

Ченгето взе плика, отвори го, извади листа и го прочете.

— Изглежда истинско — каза той. — Значи Брейди е успял...

— Той е мъртъв — отвърна Хел. — Виж, всичко ме боли. Направете нещо!

— Боже мой! Дръж я здраво! Влез в колата и седни! Веднага ще вземем сандъка и тръгваме. Ще минем покрай реката и ще можеш да хвърлиш бомбата във водата. Дръж я здраво!

Развързаха сандъка и го сложиха в багажника на автомобила. Свалиха предния десен прозорец и Танър седна до шофьора, протегнал ръка навън.

Сирената зави и болката пропълзя към рамото на Хел. Малко оставаше да отпусне пръсти.

— Къде си държите реката? — попита той.

— Малко по-нататък. Ще стигнем дотам за нула време.

— Побързайте.

— Ей го де е мостът. Ще минем по него и тогава я хвърли — колкото можеш по-надалече.

— Човече, адски съм уморен! Не съм сигурен дали ще успея...

— Побързай, Джери!

— Бързам, по дяволите! Нямаме криле!

— Вие ми се свят...

Излязоха на моста и спряха. Танър бавно отвори вратата и слезе.

Олюля се и двамата полицаи му помогнаха да стигне до парапета.

— Струва ми се, че няма да...

После събра сили, замахна и хвърли гранатата далеч във водата. Последва експлозия, вдигнаха се вълни. Ченгетата въздъхнаха и той се подсмива.

— Всъщност нищо ми няма — каза Танър. — Само се преструвах, за да ви дразня.

— Защо...

В този момент той се строполи на земята и полицаите видяха бледото му лице на светлината на автомобилните фарове.

На другата пролет, когато в деня на откриването на статуята на Хел Танър установиха, че някой е надраскал мръсни думи по нея, на никого не му хрумна да попита логичния виновник защо го е направил, а на следващия ден вече беше късно, защото той бе заминал, без да остави обратен адрес. По това време бяха откраднати няколко коли и не откриха нито една от тях в Бостън.

Затова отново покриха огромната му статуя, която го представяше яхнал гигантски бронзов „Харли Дейвидсън“, и я почистиха за евентуалното потомство. Ала ветровете продължаваха да я брулят и небесата все още изсипваха боклуци.

---

[1] Жан Мермоз (1901–1936) — френски пилот, установил първата въздушна връзка между Франция и Южна Америка. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.